Giới thiệu Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa

Thể loại: chủng điền văn, HE 1V1, hơi ngọt không ngược

Nguồn convert: Ngocquynh520

Chuyển ngữ: BAT

Số chương: 45

Cố Nam Châu mang theo nhi tử đến thôn nhỏ sinh sống không ngờ lại trở thành hàng xóm của trưởng thôn.

Vốn nghĩ rằng trưởng thôn nhất định là hán tử phóng khoáng tự do không gò bó.

Nhưng ngàn lần vạn lần đều không ngờ trưởng thôn lại là một đóa hoa kiều diễm, động lòng người.

Đã như thế thì trông chừng đóa kiều hoa này chậm rãi sống qua ngày cũng không tệ nha!

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hàng xóm mới!

Gà gáy lần một, Thẩm Trại Hoa đã rời giường, lưu loát mặc quần áo rửa mặt, rồi ra khỏi cửa, đi về phía sau núi. Lúc ngang qua nhà bên cạnh thì mới phát hiện sân viện hàng năm vẫn đóng chặt hiện tại đã mở ra. Đứng ở cửa là hai nam tử mặt mũi hơi giống nhau."Huynh quay về nói với mẫu thân không cần suy nghĩ nhiều, chờ cục diện yên ổn lại đã!".

Người lớn tuổi khẽ thở dài, nói: "Đệ cũng chớ trách ta không giúp đỡ, thân là con trưởng, thời khắc quyết định vẫn phải suy nghĩ cho cả Cố gia!".

"Đệ biết. Việc này là tự bản thân đệ chọn, chết sống có số, tội gì phải lôi kéo cả Cố gia theo cùng. Huynh cứ nói cho Kỳ Lam...", Thẩm Trại Hoa dần dần đi xa, nên cũng không nghe rõ được nữa.

Đến khi nàng chạy hết một ngọn núi thì trời đã sáng trắng. Thấy trong thôn đã có khói bốc lên, xem chừng Tiểu Thụ cũng đã rời giường, liền tiện tay lau mồ hôi, chạy nhanh xuống núi. Trên con đường nhỏ thôn quê cũng từ từ náo nhiệt, cứ cách hai ba bước lại có thôn dân bê y phục hoặc khiêng củi đốt nhiệt tình chào hỏi: "Trưởng thôn đã leo núi về rồi à!". Thẩm Trại Hoa cũng không hề sĩ diện, phàm là có người chào hỏi, nàng cũng đều cười híp mắt đáp lại. Nhân khẩu trong thôn thưa thớt, hầu hết nhà nào nhà nấy đều tự trồng trọt cày cấy nuôi sống gia đình nên tâm tư cũng đơn giản hơn nhiều, bình thường gặp nhau cũng chỉ lảm nhảm chuyện nhà, tuy ngôn ngữ đôi lúc có hơi thô tục, nhưng so sánh với những khuê tú kinh đô một chữ cũng hàm chứa ba tầng ý tứ thì Thẩm Trại Hoa càng thích tán gẫu với họ hơn.

Phía sau núi cách nhà Thẩm Trại Hoa không xa, cây cối tươi tốt, hàng năm trong rừng lại có nhiều loại hoa dại không biết tên nhưng đẹp không kém những loài rực rỡ khác. Con đường có chút gập ghềnh nhưng cũng không quá cheo leo, cho nên năm đó Thẩm Trại Hoa từ kinh đô đến thôn này không lâu liền chọn trúng mảnh đất này, mỗi ngày cứ gà gáy lần đầu liền rời giường, sau khi chạy hết cả ngọn núi, sẽ đánh một bộ quyền hoặc vung gậy một lát mới trở về. Ngày qua ngày, cũng dần hình thành thói quen, xem ra nàng đã chạy khá nhiều năm rồi thì phải.

Vì ở phía sau núi cho nên mới gọi là Hậu Sơn chứ không phải vì toàn thôn đều ở chỗ này. Nghe người già ở đây nói, kỳ thật Hậu Sơn trước đây có ý nghĩa là núi dầy, nhưng lại thấy nếu đã có dầy sắt phải có mỏng mới đối xứng, nhưng biết lấy đâu ra một cái núi mỏng để gom thành một đôi đây, vì vậy dần dà, núi này biến thành Hậu Sơn.

Hai từ 厚 và 后 này đồng âm nhưng khác nghĩa. 厚 [hòu]: HẬU có nghĩa là dày, độ dày, 后 [hòu]: HẬU có nghĩa là sau; phía sau.

Lúc đi đến gần viện nhà mình viện, Thẩm Trại Hoa liền thấy một bóng dáng nhỏ gầy đang đứng trước cổng. Tiểu Thụ lại đứng ở ngoài cửa chờ nàng trở lại. Đi nhanh đến trước mặt cô bé nói: "Hôm nay thức dậy sớm hơn ta cơ đấy. Vào nhà thôi!". Tiểu Thụ khéo léo cười một tiếng, gật đầu đi vào trong.

Cuộc sống trong thôn đơn sơ, nên bữa sáng cũng không được coi trọng lắm, có gì ăn đó. Ban đêm nhiệt độ không cao, đêm hôm trước còn dư lại chút cơm thừa, không bị thiu. Thẩm Trại Hoa lười cán mì, cho nên đổ cơm thừa vào trong nồi đang đặt trên bếp hồng rực, lại đánh đều hai quả trứng thả vào, trước khi bắc ra còn cho thêm chút hành lá cắt nhỏ cho thơm.

Thôn Hạ Tuyền mặc dù là một thôn nhỏ, nhưng cách kinh thành không xa, lui tới mua bán khá thuận tiện. Người trong thôn thường đem lương thực hay súc vật nhà mình đến đó bán, để đổi lấy những vật dụng dùng hàng ngày. Thẩm Trại Hoa vừa không có sức, đối với trồng trọt một chữ cũng không biết, cũng may chung quanh thôn toàn đồi núi bao bọc, thỉnh thoảng nàng vác nỏ đi săn, mỗi lần đều kiếm được chút da lông nên có thể sai đổi được giá tốt. Hơn nữa những năm trước vẫn còn chút của để dành, bình thường tìm người trong thôn mua giúp lương thực, cuộc sống của nàng trôi qua cũng khá dễ chịu. Tuy nói không có cách nào so sánh với phụ nhân khuê tú ở nhà cao cửa rộng, bình thường ra vào cửa đều có kẻ hầu người hạ, uống tổ yến thay

cho nước lọc bình thường uống..., cả ngày không phải ngắm hoa thì lại đối thơ, nhưng cuộc sống tự do tự tại, không bị ai gò bó, ngược lại càng khiến Thẩm Trại Hoa thích thú hơn. Kể cả Tiểu Thụ cũng thế, kể từ khi dọn tới thôn Hạ Tuyền này càng ngày càng thư thái hơn, khuôn mặt tươi cười cũng nhiều hơn mấy phần thật lòng.

Hai người vẫn như thường ngày bê ghế ngồi xuống cạnh bàn yên lặng ăn cơm. Tốc độ ăn của Tiểu Thụ rất nhanh, lúc Thẩm Trại Hoa mới ăn được một phần ba, thì Tiểu Thụ đã ăn hơn một nửa.

"Nhà bên cạnh hình như có người mới chuyển tới!". Tiểu Thụ không ngừng cố gắng ăn hết chén cơm, sau khi vét sạch bát liền nói.

Thẩm Trại Hoa không đuổi kịp tốc độ của cô bé, định buông chén đũa xuống hỏi: "Làm sao con biết? Lại trèo lên đầu tường nhà người ta?".

Tiểu Thụ lắc lắc đầu, hơi bực mình: "Con bị nhà họ đánh thức đấy chứ. Bọn họ khuân đồ cứ thình thình như thế làm sao con ngủ được. Quá đáng!".

Thẩm Trại Hoa lại nhớ tới sáng nay thấy trong viện sát vách để đầy mấy rương gỗ, nên cũng không kỳ quái, lại đột nhiên nghĩ đến phong cách hành sự của người nào đó, vội vàng hỏi: "Vậy sau khi bị đánh thức con có làm gì không?!".

Bình thường Tiểu Thụ đối với ai cũng đều khéo léo ôn thuận cả, thế nhưng đấy chỉ là trong giới hạn không người nào đụng phải chỗ hiểm của cô nhóc thôi. Nếu có người không cẩn thận chọc vào tổ ong vò vẽ, Thẩm Trại Hoa không biết Tiểu Thụ sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Chỗ hiểm của Tiểu Thụ có ba thứ đó là: ăn cơm, ngủ, và Thẩm Trại Hoa.

Tiểu Thụ khéo léo cười một tiếng, vỗ vỗ tay Thẩm Trại Hoa đáp: "Đừng lo lắng! Con chỉ lặng lẽ đập nồi của họ thôi, không ai nhìn thấy cả!".

Giờ phút này, Thẩm Trại Hoa chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to. May là nàng và Tiểu Thụ sống chung với nhau nhiều năm, nhưng thật sự rất khó nắm bắt suy nghĩ phiêu du bất định của nhóc con này. Thẩm Trại Hoa cũng mất hết hứng thú ăn uống, nghiêng tai trầm ngâm nghe ngóng một phen, phát hiện viện sát vách mặc dù có chút tiếng vang, nhưng hình như cũng không có âm thanh nổi lửa nấu cơm. Rối rắm một lát, Thẩm Trại Hoa lại thân chinh vào bếp, nhóm lửa, đặt nồi nước, cán chút sợi mì đặt ở trên tấm thớt, sau đó ra cửa.

Lúc Thẩm Trại Hoa vừa tới thôn Hạ Tuyền, viện sát vách viện còn một gia đình đang ở, nhưng chưa tới một năm lại chuyển đến kinh đô, nên viện này liền bỏ trống từ đó đến nay vẫn không có ai chuyển đến. Thẩm Trại Hoa cũng càng được thanh tịnh. Hôm nay đột nhiên có người dọn tới, Tiểu Thụ còn đập nồi nhà người ta, nàng lại không phải là người không biết phải trái nên không thể làm gì khác hơn nấu một nồi mì, để nhà hàng xóm ăn trước một bữa.

Cửa viện cũng đóng không chặt, Thẩm Trại Hoa vỗ vỗ vào cửa, nhưng không thấy ai lên tiếng, bèn đẩy cửa đi vào trong. Chính phòng không có ai, trong phòng bếp ngược lại có chút âm thanh. Thời điểm Thẩm Trại Hoa đẩy cửa phòng bếp ra, liền thấy một lớn một nhỏ bụi bẩn đầy người, đang đứng ở bếp lò, mặt mày ủ dột nhìn chằm chằm ngọn lửa nhảy nhót bên trong.

"Phụ thân, có người tới!". Cậu nhóc mập mạp nhìn thấy Thẩm Trại Hoa trước tiên, liền giật giật áo thông báo với người đang đưa lưng lại.

Nam tử kia xoay người lại, thấy một cô nương đang ở cửa, lập tức đứng lên, khẽ phủi bớt tro bụi trên người, đi nhanh đến trước mặt Thẩm Trại Hoa hỏi: "Cô nương có chuyện gì sao?".

Giọng nói của người này trong hơn nam nhân bình thường một chút, dù giờ phút này trên mặt hắn còn vương đầy tro bụi, có chút chật vật, nhưng dáng vẻ không hề quẫn bách chút nào. Thẩm Trại Hoa hơi nhỏ con, người này vừa đứng ở trước mặt, nàng mới phát hiện ra mình chỉ cáo đến bả vai hắn, không thể làm gì khác hơn là lui một bước, mới ngẩng đầu đáp: "Các ngươi đang nhóm lửa?".

Người nọ chợt gật đầu, mặt đầy khổ não: "Thường ngày thấy người ta nhóm lửa hết sức đơn giản, hôm nay lọ mọ cả nửa ngày, cũng không thấy nhen nhóm lên chút nào!".

Thẩm Trại Hoa đi vòng qua hắn vào trong, vừa nhìn vào bếp, quả nhiên! Chính giữa chảo sắt có một cái lỗ lớn bằng quả đấm! Vừa nhìn liền biết ắt hẳn là kiệt tác của Tiểu Thụ. Nàng chỉ chỉ cái lỗ, nói: "Nồi này bị hỏng rồi, các ngươi còn đốt lửa làm gì nữa?".

Nghe vậy, hai người còn lại đồng loạt chạy đến: "Ôi chao! Ây da! Tại sao có một cái lỗ lớn như vậy chứ!". Sau đó người nam tử liền chỉ vào cậu nhóc, mắng: "Cố Khâu, con thật vô dụng! Cái lỗ lớn như vậy mà không thấy, còn làm hại ta quạt lửa cả nửa ngày!". Cậu nhóc ra sức trợn mắt, càng thêm nổi bật trên gương mặt đầy tro: "Vô sỉ! Không phải con với phụ thân cùng nhau suy nghĩ cách nhóm lửa sao! Làm gì có thời gian nhìn vào trong cái nồi này!"

Thẩm Trại Hoa triệt để im lặng. Vốn nàng nghĩ hai người này nhất định là bởi vì nồi bị phá hỏng mà không có cách nào nhóm lửa nấu cơm, thì ra nguyên nhân trong viện không có khói bốc lên là do bọn họ còn phải nghĩ cách nhóm lửa, ngay cả chút lửa cũng không nhóm được, hoàn toàn không có thời gian ngó vào trong nồi xem có hoàn hảo hay không.

Thấy hai người vẫn thi nhau chỉ trích, rốt cuộc Thẩm Trại Hoa cũng mở miệng: "Nồi cũng đã hỏng rồi, không bằng đến nhà ta ăn tạm gì đó, buổi trưa đến chỗ Lý Thiết Tượng mua một cái nồi mới!".

Hai phe thù địch vô cùng ăn ý nhìn về phía người vừa lên tiếng, sau đó đồng loạt gật đầu: "Được!". Cậu nhóc mập mạp nào đó liền nhiệt tình khoác tay Thẩm Trại Hoa, còn người lớn hơn thì ngượng ngùng không dám làm ra hành động giống như thế, đành đi lên trước, ân cần mở cửa, nhắc nhở nàng đi đứng cẩn thận kẻo vấp, mặt đầy nịnh hót. Lúc này Thẩm Trại Hoa mới có thời gian chú ý quan sát người trước mặt.

Khụ khụ, người này chẳng lẽ là công công trong cung ra ngoài? Vẻ mặt nịnh hót kia, thấy thế nào cũng giống…..

Ra khỏi cửa viện, đã nhìn thấy Tiểu Thụ đứng ở trước cổng viện nhà mình, nhìn về phía một lớn một nhỏ cười đến khéo léo. Dáng vẻ vui mừng của cô nhóc, mặc dù mặt không tròn lắm, nhưng sau khi được Thẩm Trại Hoa vỗ béo cũng có chút múp míp, mắt thì tròn vo như hai hạt nhãn. Vì thế khi Tiểu Thụ và Thẩm Trại Hoa đến thôn Hạ Tuyền ở vài năm, trong mắt mọi người đây là đứa bé một vô cùng khéo léo. Mỗi lần cô nhóc ra cửa một chuyến, lúc trở về túi luôn đầy hạt dưa và trái cây ăn vặt. Nam tử kia vốn không biết cô nhóc cười khéo léo trước mặt chính là người đã tạo ra cái lỗ trên nồi nhà mình, thấy tiểu cô nương mặt trước cười đến đáng yêu, liền đi nhanh đến, sờ sờ tóc Tiểu Thụ, cười híp mắt: "Ai da, tiểu cô nương thật hiểu chuyện!".

Cục tròn vo sau lưng thấy thế liền liếc mắt, nói thầm: Hừ! Nịnh hót!

Thẩm Trại Hoa thấy tay Tiểu Thụ đã siết thành quả đấm, vội vàng kéo người nào đó ra, cười không ngớt nói: "Đây là Tiểu Thụ. Vào nhà mau đi thôi, giờ này chắc đứa nhỏ cũng đang đói bụng!"

Rốt cuộc nam tử kia cũng kịp thời buông tay. Thẩm Trại Hoa cúi đầu nhìn về phía Tiểu Thụ, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy chỏm đầu, cô nhóc bĩu môi, buông lỏng quả đấm, đi theo nàng vào viện. Trong lúc Thẩm Trại Hoa qua thăm hỏi hàng xóm thì Tiểu Thụ đã dọn dẹp sạch sẽ bàn cơm. Nàng đi vào bếp, múc chút nước nóng trong nồi đưa cô nhóc bưng ra ngoài. Trước tiên phải rửa mặt cho sạch sẽ đã! Chuyện nhóm lửa đơn giản như vậy lại bị hai người kia biến thành một cuộc đánh ác liệt, quần áo trên người coi như hủy sạch, ngay cả mặt cũng không tránh được, chỉ còn lại ánh mắt có thể miễn cưỡng thấy rõ, cứ để nguyên thế ăn cơm, chỉ sợ vừa ăn vừa hít hết bụi bặm.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hàng xóm mới (2)

Tiểu Thụ ngoan ngoãn bưng nước nóng đi ra ngoài, rồi rất mau quay vào phòng bếp, nhanh chóng giúp đỡ Thẩm Trại Hoa thêm củi vào lò. Sợi mì đã chuẩn bị sẵn đặt ở bên cạnh, chờ nước sôi lên Thẩm Trại Hoa mới thả vào nồi, nghĩ nghĩ một lúc, lại đập thêm hai quả trứng vào, nên chút dầu vừng rồi bắc ra ngoài.

Đôi phụ tử kia dưới hướng dẫn của Thẩm Trại Hoa đã quen thuộc chạy vào trong nhà, một lớn một nhỏ ngồi ngay ngắn ở trước bàn, qua hơn nửa ngày giày vò đã sớm đói đến hoảng hốt, ra sức hít hà mùi thơm đang tỏa ra tứ phía. Mắt hai người đồng loạt sáng lên, tay không tự chủ nắm chặt đôi đũa, chăm chú nhìn cái bát trên tay Thẩm Trại Hoa chỉ sợ bị rơi ở nửa đường.

Thẩm Trại Hoa vừa đặt hai tô mỳ nóng hổi lên bàn, hai người nọ liền không thể chờ đợi vùi vào đầu ăn, một câu cũng không nói. Tiểu Thụ bê hai chiếc ghế đặt xuống bên cạnh, Thẩm Trại Hoa ngồi xuống, chỉ chờ bọn họ ăn xong để hỏi rõ lai lịch. Nói thế nào thì nàng cũng là trưởng thôn của cái thôn nhỏ này, nên càng phải quan tâm đến đôi phụ tử vừa dọn tới đây mới phải đạo.

Hai người kia đói bụng từ sáng sớm nên cũng không hề dè dặt, chỉ thi nhau gắp mỳ cho vào trong miệng, trong phút chốc cả không gian chỉ còn lưu lại tiếng hút mỳ soàm soạp. Thẩm Trại Hoa ngồi ở một bên âm thầm quan sát, thuận tiện thầm khen tay nghề cán mỳ của bản thân lại có tiến bộ.

Cậu nhóc kia sau khi rửa sạch mặt trông thật trắng trẻo mềm mại, dường như chỉ cần bấm một cái liền có thể nhéo ra nước, đáng yêu vô cùng, miệng bao bọc lấy sợi mì mút mút chẳng khác nào con chuột nhỏ. Về phần phụ thân của thằng nhóc, da trắng bệch trông có vẻ hơi yếu ớt. Hai người họ cho dù nhếch nhác, những cũng không thể che giấu nổi quý khí trên người dưới bộ y phục tầm thường kia.

Vừa thất thần một chốc, bát mỳ trước mặt hai người nọ đã trống không. Sau đó lấy đồng loạt đưa tay lên sờ sờ cái bụng, lại còn đồng thanh thở dài, mặt đầy thỏa mãn.

Thẩm Trại Hoa nhìn vào đáy bát sạch trơn ngay cả một chút rau cũng không còn dư lại, hỏi: "Ăn no chưa? Mỳ sợi ta cán vẫn còn nhiều nếu các ngươi chưa no, ta sẽ đi nấu thêm!".

Phụ thân của tên nhóc mập liền phất phất tay: "Đủ rồi, đủ rồi! Chúng ta đã ăn rất no rồi!". Nhóc mập kia cũng ở bên cạnh phụ họa:"Đúng, đúng, đúng, rất no rồi. Ăn nữa thì vỡ bụng mất!".

Thẩm Trại Hoa cũng không khách sáo nữa, bảo Tiểu Thụ dọn dẹp bát đũa, sau đó rót hai chén nước nóng đặt lên bàn: "Cảm ơn. Hôm nay nếu không nhờ phu nhân giúp đỡ, hai chúng ta sợ sẽ phải chết đói mất!"

Thẩm Trại Hoa khoát khoát tay đáp: "Nói đến thật ngại, ta đây chỉ là muốn bồi tội thôi. Tiểu Thụ bướng bỉnh, đập nồi của các vị, làm hại hai người hôm nay không thể nấu cơm, hi vọng các ngươi sẽ không trách tội!".

Phụ thân nhóc mập nghe vậy cũng không hề tức giận, ngược lại còn cười cười ôn hòa: "Không trách tội, không trách tội. Trẻ con nghịch ngợm là khó tránh khỏi, Cố Khâu nhà chúng ta cũng y như vậy!". Cậu nhóc Cố Khâu nghe vậy liền liếc mắt nói: "Sao lại kéo con vào! Thượng bất chính hạ tắc loạn, hồi phụ thân còn nhỏ cũng có khác gì đâu!".

Người nọ hình như sớm quen với việc Cố Khâu nói thế với mình, không thấy lúng túng chút nào. Thẩm Trại Hoa lại hỏi: "Không biết lai lịch của hai vị ra sao? Đã hơn nửa ngày rồi mà ta chẳng biết gì cả đấy!".

Lúc này Cố Khâu liền nhanh nhẹn đáp: "Ta tên là Cố Khâu, hắn là phụ thân của ta, tên là Cố Nam Châu. Tỷ tỷ, ngươi thì sao?".

Thẩm Trại Hoa: "Ta là thôn trưởng ở đây, họ Thẩm, tên là Thẩm Trại Hoa. Các ngươi hôm nay chuyển đến thôn Hạ Tuyền, lại ở cạnh nhà ta, cũng xem như có duyên với nhau, sau này có chuyện gì cứ tới tìm ta!".

"Tỷ tỷ, tên ngươi là Thẩm Trại Hoa à? Tổ mẫu ta từng nói, tên của nữ hài tử nên văn nhã một chút!". Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Tiểu Thụ như nhãn đao liền bay tới. Cố Nam Châu che miệng khẽ ho hai tiếng, nhẹ nhàng đá chân Cố Khâu, sau đó nhìn Thẩm Trại Hoa ha ha cười gượng: "Đứa nhỏ này nói chuyện không suy nghĩ, đừng để ý đến nó!".

Thẩm Trại Hoa cũng không có ý kiến gì, nói:"Gia đình bình người đặt tên, đâu để ý đến văn nhã hay không văn nhã. Phụ thân ta năm đó rất bội phục một nhà trung thần Dương gia tướng, mà ta lại là thân nữ nhi nên ông ấy liền lấy tên của Xà Thái Quân đặt cho ta. Phụ mẫu đặt tên, ai thèm quản có tục hay không, có dùng là tốt rồi!". Lại tiếp tục hỏi: "Hai vị từ đâu chuyển tới thế? Có ở lại đây lâu dài không?".

Lúc này Cố Nam Châu mới trừng mắt liếc Cố Khâu, không để cho cậu nhóc nói nữa: "Vừa từ Kinh đô tới, trước mắt có thể phải ở chỗ này ở một thời gian ngắn, bao lâu thì vẫn chưa xác định!".

"Cố gia ở Kinh đô?", lúc trước còn ở trong kinh Thẩm Trại Hoa tuy không hiểu rõ thế gia danh môn như lòng bàn tay, nhưng những gia tộc lớn thì vẫn biết được đôi chút, Cố gia này chính là một trong số đó. Nhiều thế hệ Cố gia đều theo con đường đèn sách, có người còn đảm nhiệm vị trí Đế sư, có thể nói là một vọng tộc trong thư hương thế gia. Có điều mặc dù danh vọng cao, nhưng có rất ít người Cố gia đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều, phần lớn đều ở Hàn Lâm viện viết thư dạy học, cực ít liên quan đến đấu tranh của đảng phái vì vậy nên mới gỡi được uy vọng nhiều năm mà không bị kim thượng nghi kỵ.

Cố Nam Châu gật đầu đáp: "Ngài đối với ta nhưng không hề ấn tượng, còn ta ngược lại còn nhớ rõ Hàn phu nhân. Năm đó phu nhân theo Hàn đại nhân cùng nhau đến Cố gia dự tiệc, ta thực sự rất có ấn tượng đối với phu nhân!".

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế liền cẩn thận quan sát Cố Nam Châu một phen, nhưng vẫn chẳng hề có chút ấn tượng nào. Tuy nhiên cũng không ngoài dự kiến, Thẩm Trại Hoa năm ấy mặc dù theo lễ tiết phải đi cùng với Hàn Dịch tham dự các buổi tiệc. Nhưng lúc đó nàng chỉ giao thiệp với những quý phụ kinh đô, sau khi đã đi hai ba lần, liền thật sự lười phải lá mặt lá trái với đám người chỉ quẩn quanh chuyện xử lý tiểu thiếp thông phòng, hay là các đại gia khuê tú ngắm hoa phẩm trà. Vì thế người đi theo bên cạnh Hàn Dịch đổi thành Cam Đường, còn nàng cuối cùng cũng được sống thanh tịnh tự tại. Sau này, khi Hàn Dịch qua đời chưa tới nửa năm, nàng liền cầm thư hòa ly, mang theo Tiểu Thụ rời khỏi Hàn gia, đến thôn Hạ Tuyền định cư, chưa từng bước chân vào kinh đô một lần nào.

Cố Nam Châu cũng không mong Thẩm Trại Hoa sẽ thật sự ra mình, đối với nàng mà nói, hắn nhiều nhất cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi. Thấy Thẩm Trại Hoa hơi ngượng ngùng, Cố Nam Châu liền khoát khoát tay: "Hàn phu nhân không nhớ rõ cũng là bình thường. Ta và ngài cũng không nói chuyện nhiều, chỉ từng gặp qua ở ven đường năm ngài cùng Hàn đại nhân hồi kinh mà thôi. Sau này mặc dù có gặp lại trong buổi tiệc ở Cố gia nhưng ta vốn không phải là người trong tộc chính, chỉ là họ hàng xa nên cũng không còn cơ hội nói chuyện nhiều với Hàn đại nhân!".

Thẩm Trại Hoa nghe hắn mở miệng gọi một tiếng phu nhân thật sự không được tự nhiên, khoát tay một cái nói: "Ngươi đừng gọi ta là phu nhân nữa, thư hòa ly cũng đã cầm rồi, có còn Hàn phu nhân đâu chứ!".

Cố Nam Châu cười cười xin lỗi: "Là ta sơ sót."

Cố Khâu vẫn bất mãn vì Cố Nam Châu không cho mình trả lời, xì khẽ một tiếng: "Rõ ràng là dung mạo của người quá mức bình thường, đừng miễn cưỡng kiếm cớ nữa!". Tiểu Thụ không nhịn được đành cười "Hi hì" ra tiếng, cũng may Cố Nam Châu đã sớm quen, mặt không đổi sắc đáp trả: "Dáng dấp của ta mà bình thường, thì con cũng không khá hơn được đâu. Phải biết, thượng bất chính hạ tắc loạn, đời trước bình thường đời sau càng xấu xí!".

Cố Khâu rốt cuộc vẫn còn nhỏ, trong lúc nhất thời bị phụ thân mình "Đả thương lòng tự tôn trầm trọng" chặn miệng lại, đảo mắt vòng vo nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể khoanh tay trước ngực, nhíu mũi "Hừ" một tiếng, quay đầu không nhìn Cố Nam Châu nữa. Tiểu Thụ bị dáng vẻ của Cố Khâu chọc cười, khiến nhóc mập càng tức giận hơn: "Ngươi cười cái gì!"

Tiểu Thụ cười híp mắt nhìn người đối diện đáp: "Nhìn ngươi!"

Lần này Cố Khâu càng thêm hậm hực, đứng phắt dậy, hung hăng dậm chân: "Thật là đáng ghét! Ta đi ra ngoài chơi, không muốn nói chuyện với ngươi nữa!". Dứt lời xoay người chạy ra ngoài. Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ nhìn Cố Nam Châu cười cười, vừa muốn đứng dậy đuổi theo, lại bị người kia ngăn cản: "Thẩm cô nương không cần để ý. Đứa nhỏ này chính là như vậy, chốc nữa là tốt thôi. Ngươi mà đi dỗ hắn thì lại càng được thể hếch mũi lên mặt!". Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế cũng không cố kiên trì nữa, lại ngồi xuống. Nhưng lại nghĩ Cố Khâu mới đến, sợ thằng bé lạc đường, liền nói: "Tiểu Thụ, con đi theo xem một chút đi, Cố Khâu vừa tới nơi này, còn nhiều chỗ chưa quen, chỉ sợ đi lạc thì khổ!".

Tiểu Thụ bĩu môi, thuận theo đứng lên, đuổi theo phương hướng Cố Khâu vừa đi. Thẩm Trại Hoa nhìn về phía Cố Nam Châu: "Nồi của nhà ngươi bị Tiểu Thụ đập hư rồi, bây giờ ta với ngươi đến chỗ Lý Thiết mua thêm một cái chảo dùng đỡ, nếu không thì hai nhà sẽ nấu cơm chung, để bữa sau các ngươi không bị chết đói nữa!".

Cố Nam Châu cũng không từ chối, đi theo sau Thẩm Trại Hoa ra khỏi cửa viện: "Ta và Cố Khâu vừa tới thôn Hạ Tuyền, cái gì đều không hiểu rõ, có thể sau này vẫn còn phải phiền toái Thẩm cô nương rồi!".

Thẩm Trại Hoa khóa cửa viện lại, rồi dẫn Cố Nam Châu đến chỗ Lý Thiết, vừa đi vừa nói: "Có gì mà phiền toái với không phiền toái, hôm nay người dời đến sát vách nhà ta, thì cũng coi như là duyên phận, có thể giúp được thì liền giúp. Hơn nữa, ta còn là Trưởng thôn ở đây, ngươi có phiền toái cứ tới tìm ta, không cần khách khí như thế!".

Cố Nam Châu ở phía sau cười tít hết cả mắt: "Đã như vậy, ta cũng vậy cũng không gọi ngươi là Thẩm cô nương nữa, như vậy quá mức xa lạ. Ngươi và ta cứ gọi thẳng tên huý của nhau có được không?".

Thẩm Trại Hoa suy nghĩ một lát, rồi gật đầu xem như đồng ý. Dù sao nàng cũng không so đo những thứ này, người trong thôn gọi nàng bằng mấy cái tên khác nhau, có người gọi nàng là Trưởng thôn, có người gọi nàng là Trại Hoa muội tử, còn có người trực tiếp kêu Hoa Hoa cực kỳ buồn nôn. Cố Nam Châu gọi nàng là Trại Hoa, cũng không có gì là không thích hợp.

"Hoa hoa, ngươi đang đi đâu vậy?". Vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền xuất hiện, nói đến ghê tởm, ghê tởm lập tức đã tới rồi. Toàn thân Thẩm Trại Hoa nổi hết da gà, mí mắt cũng không thèm ngước lên: "Đi đến chỗ Lý Thiết mua nồi!".

Cố Nam Châu bị giọng nói đột nhiên xuất hiện này dọa sợ hết hồn, đang nhìn chung quanh tìm kiếm, đã thấy một cái đầu ló ra trên bờ tường, kiều mị cười với Thẩm Trại Hoa. "Này Hoa Hoa, lúc ngươi về nhớ tới tìm ta, ta mang không ít đồ tốt trở lại đâu, đều giữ cho cả ngươi đấy!".

Thẩm Trại Hoa gật đầu đáp: "Ta biết rồi, lúc trở lại thuận tiện sẽ tới tìm ngươi."

Nữ nhân kia nghe Thẩm Trại Hoa nói thế, mới vừa ý thu đầu về. Cố Nam Châu bước nhanh đuổi theo Thẩm Trại Hoa, tò mò hỏi "Vị đại tỷ kia là ai vậy? Nghe ra có vẻ rất quen thuộc với ngươi!".

Thẩm Trại Hoa đáp: "Nàng ấy không phải là đại tỷ của ta, tên gọi Bạch Hoa, còn nhỏ hơn ta đến mấy tháng đấy. Ta và nàng ấy biết nhau rất nhiều năm rồi!".

Cố Nam Châu cười cười: "Ta thấy nàng ấy đối với ngươi vô cùng nhiệt tình."

Thẩm Trại Hoa nghĩ lại phản ứng vừa rồi của mình, liền sờ sờ đầu: "Nàng ấy từ trước đến giờ đều như thế, thích vui đùa, đi thăm thú chung quanh, qua một thời gian ngắn lại trở về. Ta với nàng ấy vẫn luôn như vậy, ngươi vừa tới không biết, về sau cũng sẽ không thấy lạ nữa!".

Cố Nam Châu gật đầu đáp: "Bạch Hoa cô nương có vẻ sống tùy ý hơn người bình thường một chút. Bên cạnh ngươi có một tri kỷ không giống với người thường làm bạn cũng là một chuyện may mắn."

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế gật gật đầu, chỉ về tiểu viện đằng trước cách đó không xa: "Đến nhà thợ rèn rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hàng xóm mới (ba)

Còn chưa đi vào viện, Cố Nam Châu đã nghe thấy tiếng rèn sắt bên trong, từng phát từng phát, trầm ổn vững vàng. Thẩm Trại Hoa đi ở phía trước, trực tiếp đẩy cửa viện ra, đứng ở cửa chờ Cố Nam Châu đi vào.

Viện này thoạt nhìn đơn sơ, nhưng được sắp xếp rất gọn gàng. Trong góc là một đống gang xếp chồng lên nhau, một nam tử cao lớn mồ hôi như mưa ngẩng đầu nhìn người tới, thuận miệng nói: "Trại Hoa muội tử tự mình lấy ghế ngồi chờ một lát, ta sắp làm xong rồi!". Thẩm Trại Hoa đáp một tiếng, vào nhà lấy hai chiếc ghế ra ngoài đưa cho Cố Nam Châu cùng ngồi.

Chân tay Lý Thiết Tượng mau lẹ, chỉ hai ba lần đã gõ cho khối sắt đốt đỏ rực trên tay ra hình ra dạng, sau khi ngâm nước liền đặt ở một bên, tiện tay vuốt hết mồ hôi trên mặt, nhận lấy chén nước Thẩm Trại Hoa đưa tới, chưa kịp thở đã uống một hơi cạn sạch, lúc này mới chậm rãi nói: "Tới lấy mũi tên?".

Thẩm Trại Hoa lắc đầu: "Lần trước ngươi mài mũi tên giúp ta vẫn còn dùng rất tốt, gần đây không lên núi, không cần phải lấy thêm. Hôm nay tới đây là muốn mua một cái nồi cho người này, Tiểu Thụ nghịch ngợm, đập vỡ nồi của hắn, hai cha con người ta không có cách nào nấu ăn được!".

Lúc này Lý Thiết Tượng mới đưa mắt đánh giá Cố Nam Châu đang ngồi ở bên cạnh, rồi kéo Thẩm Trại Hoa sang một bên nhỏ giọng nói: "Ta thấy người này dáng dấp không tệ, có vẻ như là người đọc sách. Có điều biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ngươi nhớ phải suy nghĩ kỹ càng. Nếu là người tốt thì cùng nhau sống qua ngày thôi với diện mạo kia của hắn chắc chắn ngươi không phải thua thiệt đâu!".

Lý Thiết Tượng là một đại hán vạm vỡ tiêu chuẩn, hàng năm rèn sắt, bắp thịt cuồn cuộn, khí lực trên người lúc nào cũng dư thừa. Tuy là một đấng trượng phu vai năm thước rộng nhưng vào thời điểm nông nhàn rảnh rỗi thì lại lại chẳng khác nào tam cô lục bà thích đi tám chuyện, thích nối dây tơ hồng cho người khác. Ở trong mắt Lý Thiết Tượng, cho dù là ai, chỉ cần có một nam một nữ, là có thể ở chung một chỗ, thích hợp sống qua ngày. Thẩm Trại Hoa sống độc thân đã lâu nên càng trở thành một đối tượng quan trọng được Lý Thiết Tượng chú ý. Nhưng người nào đó tâm trí kiên định, những năm qua không biết Lý Thiết Tượng đã phí bao nhiêu công phu miệng lưỡi nhưng lại chẳng hề thành công. Hôm nay Cố Nam Châu này rõ ràng khác hẳn với những hán tử mặt đen phổ biến trong thôn, khiến Lý Thiết Tượng lại một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu.

Từ lâu Thẩm Trại Hoa đã quen với hành động cứ thấy nam nhân ở đâu liền gán ghép cho mình của Lý Thiết Tượng nên cũng chẳng có cảm giác gì. Có

điều câu nói sau cùng này thật ra mà nói thì không phải không có mùi vị. Thẩm Trại Hoa vỗ lên vai Lý Thiết Tượng, bất đắc dĩ cười nói: "Nghĩ gì chứ! Không phải ngươi không biết Tiểu Thụ đâu, hai người bọn họ sáng hôm nay vừa chuyển đến sát vách nhà ta, có thể là trong lúc thu dọn đồ đạc đã đánh thức con bé nên nha đầu kia liền chạy qua đập nồi. Hắn vừa tới nơi này, lạ nước lạ cái nên ta liền thuận đường chỉ hắn tới đây mua nồi!".

Lý Thiết Tượng gãi đầu cười theo, mà Cố Nam Châu ngồi ở một bên rốt cuộc cũng nghe được trọng điểm. Trước kia hắn chỉ cảm thấy Tiểu Thụ xinh xắn đáng yêu người gặp người thích, lại hoàn toàn không ngờ cô nương này chỉ cần không thích liền động thủ, cũng chỉ là không cẩn thận quấy rầy giấc mộng của người ta thế mà lại lẳng lặng phá hủy cái nồi, thần không biết quỷ không hay, ha ha ha! Quả thật không thể đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài.

Cảm giác có gì đó không thỏa đáng lắm. Lúc này Cố Nam Châu đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện cực kỳ quan trọng. Dường như mới vừa rồi Tiểu Thụ bị Thẩm Trại Hoa sai đuổi theo Cố Đồi rồi. Mà thằng nhóc kia thỉnh thoảng nói chuyện lại châm chọc người khác, còn Tiểu Thụ kia theo cách nói của Thẩm Trại Hoa lại một thân võ lực không thể khinh thường. Liên tưởng đến cái nồi bị đập thủng một lỗ to tướng trong bếp nhà mình, sống lưng Cố Nam Châu chợt lạnh: không biết Cố Đồi có tùy tiện nói lung tung, chọc cho Tiểu Thụ mất hứng xem miệng thằng bé thành cái miệng nồi mà đấm thủng không?

Càng nghĩ càng thấy rất có khả năng, bồn chồn không yên, vụt đứng dậy, nói với Thẩm Trại Hoa: "Cố Đồi đi ra ngoài đã lâu, ta có chút không yên lòng, chúng ta hãy nhanh nhanh trở về tìm bọn nhỏ xem sao!".

Thẩm Trại Hoa lơ đễnh đáp: "Không có chuyện gì đâu, có Tiểu Thụ đi theo, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện!".

Cố Nam Châu thầm nghĩ cũng bởi vì đi cùng Tiểu Thụ nên ta mới lo lắng đấy. "Hay là cứ trở về xem thử xem, đứa nhỏ này tính khí không tốt, vừa tới trong thôn, lỡ lại đắc tội với người thì không tốt!". Nói xong liền làm bộ phải đi.

Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ nói: "Được rồi. Lý ca, ngươi cầm nồi ra đi, để ta mang về, người ta đang gấp gáp tìm nhi tử của mình!".

Lý Thiết Tượng thấy ngay cả cơ hội lôi kéo Thẩm Trại Hoa cũng không có, âm thầm thở dài, xoay người vào phòng, lúc đi ra liền cầm một cái nồi lớn đưa cho Thẩm Trại Hoa. Cố Nam Châu đang chuẩn bị vươn tay tiếp nhận cái nồi sắt có vẻ rất nặng kia, liền bị Thẩm Trại Hoa cướp mất giữa đường: "Để ta đi. Chuyện như vậy nói cho cùng là Tiểu Thụ không phải, sao có thể để cho ngươi trả tiền. Ngươi đi trước đi, mau về tìm Cố Đồi, ta sẽ theo sau!".

Tuy Cố Nam Châu chưa bao giờ từng làm việc nặng, nhưng dù sao cũng là nam nhân, sao có thể để một phụ nhân như Thẩm Trại Hoa xách nồi, liền thò tay muốn đoạt lại từ tay người nào đó. Thẩm Trại Hoa thấy hắn không nghe lời mình khuyên, liền cầm nồi ra khỏi viện: "Lý ca ta đi trước đây. Dạo gần đây thời tiết nóng bức, lại vào vụ nông nhàn, ngươi cũng đừng quá sức, chờ trời mát hơn chút nữa hãy làm nông cụ, đừng có gấp làm gì!". Cố Nam Châu bất đắc dĩ, quay đầu lại gật đầu chào Lý Thiết Tượng rồi xoay người đuổi theo.

"Trại Hoa, nồi này có vẻ nặng đấy, hay là để ta xách hộ cho!". Cố Nam Châu đi theo sau lưng Thẩm Trại Hoa, nói.

Một tay Thẩm Trại Hoa giơ chiếc nồi ước chừng bằng nửa người mình lên, một tay đung đưa nhẹ nhàng nói với Cố Nam Châu: "Không có chuyện gì, nặng nề gì chứ. Trước kia, ta còn giúp người ta khênh heo còn được, xách cái này có khác gì cầm đồ chơi đâu!". Sợ Cố Nam Châu không tin, Thẩm Trại Hoa còn đổi từ tay nọ sang tay kia mấy lần: "Đấy ngươi nhìn xem, không nặng đâu. Ngươi đừng lo lắng cho ta, cứ mau đi tìm nhi tử của ngươi đi, ta theo đằng sau là được!".

Cố Nam Châu nhìn cái nồi sắt chẳng khác nào một cái túi trong tay nàng, lại tự lượng sức mình một chút, trầm mặc chốc lát, lại tiếp tục đi nhanh về nhà. Thẩm Trại Hoa thấy Cố Nam Châu lo lắng cho đứa bé như thế cũng tăng tốc độ đi theo.

Còn chưa vào đến cửa, Cố Nam Châu liền nghe thấy tiếng khóc từ trong viện nhà mình vọng ra, cũng không để ý Thẩm Trại hoa bên cạnh, đẩy cửa viện ra, vọt vào chính phòng. Thẩm Trại Hoa cũng mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên: “Hỏng bét rồi. Chẳng lẽ là Tiểu Thụ đánh con nhà người ta khóc nhè?

Cố Đồi đang đau lòng muốn chết, bỗng thấy Cố Nam Châu vọt đến trước mặt mình: "Cố Đồi, con làm sao vậy? Có phải bị đánh hay không? Cố Đồi, ta đang hỏi con đấy!", miệng không ngừng hỏi, tay còn không ngừng lắc lắc.

Thẩm Trại Hoa cũng có chút lo lắng, nhìn Tiểu Thụ đang đứng ở một bên, bàng quan như việc không liên quan đến mình hỏi: "Sao thế? Sao Cố Đồi lại khóc như mưa như gió vậy hả?".

Tiểu Thụ đang muốn kể lại, lại bị Cố Đồi rống lên cắt ngang: "Không cho nói! Nếu nói ra ta sẽ không để ý đến ngươi nữa!".

Tiểu Thụ liếc cậu nhóc đáp trả hai tiếng: "Ngây tho!". Sau đó quay về phía Thẩm Trại Hoa nói: "Hắn ta bị Khúc Xương dọa sợ thôi.", rồi lại bồi thêm một câu: "Hứ, mang tiếng là nam nhi mà lá gan nhỏ như vậy, thật là vô dụng!".

Thẩm Trại Hoa thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ Cố Nam Châu đang nóng nảy lăn qua lộn lại kiểm tra Cố Đồi, nói: "Ngươi đừng lo lắng, Tiểu Thụ đã nói rồi, không việc gì lớn cả!".

Cố Nam Châu vẫn còn có chút không yên lòng, Tiểu Thụ nói quá mức đơn giản, hắn không hiểu rõ thì thật sự không yên lòng: "Khúc xương kia là ai? Sao lại không tốt như vậy. Dọa Cố Đồi sợ đến mức này?".

Thẩm Trại Hoa: "Khúc Xương không phải là ai cả, chỉ là con chó nhà Khâu nãi nãi cách đây không xa thôi!".

Cố Nam Châu vừa nghe liền nóng nảy hơn: "Chó? Chẳng lẽ Cố Đồi bị nó cắn sao? Muốn đến chỗ Lang trung xem một chút hay không?". Cố Đồi lập

tức ngừng khóc, nhìn Cố Nam Châu lo lắng như thế, không ngừng vặn vặn tay không nói lời nào.

Tiểu Thụ có chút không kiên nhẫn, nhìn về phía Cố Nam Châu nói: "Khúc Xương còn lâu mới cắn người. Là chính hắn thấy Khúc Xương đáng yêu, liền chơi với nó. Khúc Xương chơi hăng quá, liền đè hắn xuống liếm liếm mặt, Cố Đồi liền bị hù dọa thành thế này, đã thế hắn còn đấm Khúc Xương một quyền nữa cơ, người ta còn không khóc nháo gì, còn mình thì lại la lối om sòm!".

Lần này Cố Đồi mới uất ức lên tiếng: "Ta làm sao biết nó thích liếm người chứ, nó cứ nhào lên, liền nghĩ là nó muốn cắn ta chứ sao. Nó lại không nói trước một tiếng cho ta biết!".

Lần này cuối cùng Cố Nam Châu mới yên lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Cố Đồi: "Con làm ta sợ muốn chết! Bình thường không phải trời không sợ đất không sợ hay sao, thế nào mà hôm nay lại bị một con chó dọa thành bộ dáng này. Haiz, thật là hổ phụ khuyển tử mà, hổ phụ sinh khuyển tử mà!".

Cố Đồi vốn vẫn còn sợ hãi, lại bị phụ thân mình giễu cợt như vậy, cho dù bình thường thành thục ổn trọng hơn những tiểu hài cùng lứa nhưng hôm nay cũng có chút không chịu nổi, miệng bẹt ra, mơ hồ lại bắt đầu nức nở. Tiểu Thụ ở một bên thờ ơ lạnh nhạt lại bất ngờ không kịp đề phòng mà bịt kín miệng Cố Đồi, quát lên: "Không cho khóc. Ngươi đã đã khóc một trận rồi!".

Cố đồi đột nhiên bị bịt mồm lập tức dọa cho trừng mắt thật lớn, lại thấy vẻ mặt đầy nghiêm túc của Tiểu Thụ, theo bản năng "ùng ục" một tiếng, tiếng khóc đã chuẩn bị ra khỏi cửa toàn bộ đều được nuốt xuống. Lúc này Tiểu Thụ mới hài lòng buông tay của mình ra, sờ sờ đầu Cố Đồi: "Như thế mới ngoan. Ngươi khóc quá ồn, đầu ta cũng ong ong!". Cố Đồi bị hành động của nha đầu kia làm cho toàn thân đều không thoải mái, đang muốn mở miệng khiển trách Tiểu Thụ về việc xem mình chẳng khác gì Khúc Xương mà dụ dỗ, nhưng nín nửa ngày, lại cảm thấy nụ cười của nàng ấy thật sự quá đáng yêu, mặt hết trắng rồi lại đỏ, cuối cùng hung hăng dậm chân một cái, chạy sang phòng bên cạnh.

Hiếm khi Cố Nam Châu thấy Cố Đồi ở trước mặt bạn cùng lứa tuổi không hề phản kích lại thế này, trong lúc nhất thời quên mất bản thân từ trước đến giờ vẫn cố ky Tiểu Thụ, vỗ vỗ lên người cô nhóc: "Tiểu Thụ thật là giỏi, Cố Đồi nhà ta mà khéo léo hiểu chuyện được như vậy thì tốt quá. Về sau chúng ta chính là hàng xóm của nhau, Tiểu Thụ nhớ giúp ta để ý đến Cố Đồi một chút nhé, để cho thằng bé học hỏi nhiều một chút!".

Tiểu Thụ nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, thấy thế nàng liền lên tiếng nói đỡ: "Đó là tất nhiên. Hàng xóm với nhau, nên năng lui tới mới phải. Vừa lúc Tiểu Thụ cũng thiếu bạn chơi, lần này có Cố Đồi thì vui rồi!". Thẩm Trại Hoa dứt lời, Tiểu Thụ quay sang gật đầu với Cố Nam Châu: "Ừm, ta sẽ dẫn hắn đi chơi cùng!".

Cố Đồi vén rèm cửa lên lộ ra khuôn mặt vẫn tức giận: "Ai muốn ngươi dẫn theo, không nói đến việc ta còn lớn hơn ngươi, nếu dẫn phải là ta dẫn ngươi mới đúng!".

Tiểu Thụ cúi đầu suy nghĩ một lát mới đáp: "Ngươi nói cũng có đạo lý. Ta năm nay sắp 11 rồi, nếu như ngươi lớn hơn, liền đổi thành ngươi dẫn ta cũng được!".

Cố Đồi nghe vậy, mặt lại trắng xanh, cuối cùng nặng nề buông rèm, không thèm lên tiếng nữa. Cố Nam Châu ở bên cạnh cười đến sắp rút gân: "Tiểu tử này đầu năm nay mới vừa tròn tám tuổi, dù thế nào cũng nhỏ hơn Tiểu Thụ. Sau này, Tiểu Thụ ngàn vạn lần đừng khách khí, nếu Cố Đồi có làm gì không đúng, ngươi cứ dạy dỗ nó là được!".

Tiểu Thụ thấy trước đó Thẩm Trại Hoa đã nói như thế cũng thuận theo gật đầu một cái. Lúc này Thẩm Trại Hoa mới đưa cái nồi trong tay ra, nói: "Ngươi đổi nồi đi, có cái này thì có thể nấu được rồi!".

Cố Nam Châu hiện tại mới chú ý tới trong tay Thẩm Trại Hoa vẫn còn cầm cái nồi sắt nặng nề, vội vàng đoạt lại mang vào trong phòng bếp. Nhìn Thẩm Trại Hoa cầm nhẹ nhàng như thế nên Cố Nam Châu cũng không dùng nhiều lực, vừa đổi qua tay, thiếu chút nữa là rớt xuống đất. Thẩm Trại Hoa thấy thế liền hỏi: "Ngươi không có chuyện gì chứ, để ta cầm cho, dù sao cũng không nặng!". Trên trán Cố Nam Châu nổi đầy gân xanh, cố ổn định thân hình: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, cái này quả thật không nặng, ngươi cầm cả chặng đường rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi!".

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hàng xóm mới!

Thẩm Trại Hoa mang nồi vào bếp, lại thuận tiện múc nước cọ rửa từ trong ra ngoài hai lần, mới theo Tiểu Thụ trở về nhà. Sau khi dọn dẹp sân viện một lượt, luyện một bộ quyền với Tiểu Thụ, cho đến khi toàn thân đầm đìa mồ hôi mới thôi. Vào nhà xoa xoa bụng, nàng nhìn Tiểu Thụ đang cầm một quyển sách nhỏ nói: "Buổi chiều muốn ăn gì, để ta nấu!". Nha đầu nào đó đang chuyên tâm xem sách, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đáp: "Muốn ăn thịt gà!".

Thẩm Trại Hoa nghe vậy, vào nhà lấy chút bạc vụn: "Vậy ta đến nhà Khâu nãi nãi mua một con gà về. Muội muốn ăn thịt gà rang hay canh gà hầm?"

Tiểu Thụ vẫn cúi đầu: "Gà rang, hầm thì chẳng có mùi vị gì cả!"

Thẩm Trại Hoa liếc mắt: "Có ăn là không tệ rồi, lại còn kén chọn. Vậy ta ra ngoài đây, muội ở nhà ngoan ngoãn một chút".

Tiểu Thụ: "Nhớ mang về giết, muội muốn làm một quả cầu bằng lông gà."

"Biết biết, ta sẽ chọn cho muội nhiều màu sắc khác nhau, làm một quả cầu lục sắc!". Thẩm Trại Hoa cười nói. Đúng theo dự liệu của nàng, nha đầu kia liền nhíu mày: "Không cần, màu sắc rực rỡ quá xấu, chỉ có Ngô Mạch Tử mới thích quả cầu xấu như vậy."

Thẩm Trại Hoa càng vui vẻ hơn, trêu chọc: "Mặc kệ đi, ta sẽ chọn con gà trống lớn màu xanh lục!". Tiểu Thụ quay đầu hừ một tiếng, không bao giờ muốn để ý tới người kia nữa.

Người nào đó cười cười, xoay người ra cửa. Năm ấy Khâu nãi nãi để tang chồng, sống một mình nhiều năm, bầu bạn bên cạnh cũng chỉ có một con chó. Mấy năm trước còn có thể xuống giường làm việc nhà, sau này lớn tuổi không thể trồng trọt được nữa liền nhờ những hộ gia đình khác trong thôn chăm sóc thu hoạch hộ, mỗi vụ chỉ cần đưa lại cho bà chút lương thực đủ ăn cho một năm là được. Không cần ra đồng làm việc, bà liền bắt đầu nuôi gà, ở trong sân trồng ít rau dưa và trái cây. Sau khi Thẩm Trại Hoa biết được liền mang tất cả gà con nhà mình cho Khâu nãi nãi, mỗi lần trực tiếp đến đó mua gà và rau dưa, mặc dù tiền không nhiều lắm, nhưng dầu gì cũng tạo điều kiện cho bà cóthể thu được một khoản.

Dĩ nhiên, còn một nguyên nhân quan trọng nữa đó chính là đám gà kia qua tay Thẩm Trại Hoa chỉ sống được không quá mười ngày. Nhưng người nào đó vẫn cứ tin rằng đám gà này anh dũng hi sinh là bởi vì bọn chúng quá yếu.

Vừa mới đẩy cửa viện ra, Khúc Xương liền vọt lên, thân thiết cọ cọ vào chân Thẩm Trại Hoa, sau đó quay vào bên trong nhà sủa "gâu gâu" hai tiếng. Khâu nãi nãi vừa nghe được tiếng sủa liền vội vàng đi ra, thấy người đến là Thẩm Trại hoa liền cười đến vui vẻ: "Trại Hoa à..., nhanh ngồi, ta lấy nước cho ngươi uống!". Thẩm Trại Hoa liền khoát khoát tay, nói: "Nãi nãi đừng bận tâm, Tiểu Thụ muốn ăn thịt gà nên con đến bắt một con về nấu cho con bé!".

Khâu nãi nãi nghe vậy, liền đặt ly trà xuống, xoa xoa tay, đi ra phía chuồng gà: "Tiểu Thụ muốn ăn à, để ta chọn cho một con thịt mềm mềm một chút!". Thẩm Trại Hoa cũng không nhúng tay, đứng ở bên cạnh nhìn Khâu nãi nãi bắt gà. Bà lão không con không cháu, bình thường cũng chỉ có Tiểu Thụ thường tới đây chơi, dần dà, Khâu nãi nãi liền xem Tiểu Thụ như tôn nữ ruột thịt của mình. Người già ai mà chẳng thích làm cái này cái kia cho con cháu, trước kia Thẩm Trại Hoa còn tự mình động thủ, nhưng sau thấy bà vui vẻ vì được tất bật như thế, liền mặc cho bà làm.

Sau một phen vô cùng hỗn loạn, cuối cùng Thẩm Trại Hoa cũng nhận được con gà trống lông sáng bóng từ tay Khâu nãi nãi. Bà ra khỏi chuồng gà, múc nước rửa tay, chuẩn bị thịt gà: "Thuận tiện giết luôn cho ngươi, sau đó chỉ cần vặt lông thôi!". Thẩm Trại Hoa thấy thề liền lắc đầu, đáp: "Tiểu Thụ bảo ta mang về giết, nói là muốn lấy lông gà làm một quả cầu. Đứa nhỏ này cứ nghĩ đến cái gì phải làm bằng được!".

"À, cái đó, còn không phải là do khuê nữ Ngô gia, mấy ngày trước được phụ thân làm cho một quả cầu có nhiều màu sắc khác nhau, nên rất thích thú. Nhất định là nha đầu kia đã khoe khoang gì đó trước mặt Tiểu Thụ. Không phải nãi nãi muốn lắm lời đâu...ngươi đấy, một đại cô nương tốt như thế, ban đầu một mình dắt Tiểu Thụ tới thôn này, đã mấy năm trôi qua mà cũng không thấy thành thân gì cả!". Khâu nãi nãi lại cất giọng càu nhàu.

Đại sự của Trưởng thôn rất quan trọng!

Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ xách gà trống trở về nhà, Khâu nãi nãi lại hỏi: "À, mà đúng rồi, sáng nay đứa nhỏ đi cùng với Tiểu Thụ là ai thế? Hôm nay thằng bé bị Khúc Xương dọa giật mình, khóc toáng lên chạy mất. Ta lại đi đứng không tiện, nên không đuổi theo kịp!". Khúc Xương rất có linh tính, biết Khâu nãi nãi đang trách nó, cúi đầu thật thấp, nằm ở bên chân Thẩm Trại Hoa nhỏ giọng rên "U ử", uất ức vô cùng.

Thẩm Trại Hoa liền giải thích: "Không có chuyện gì đâu ạ. Đứa bé kia là con của chủ hộ mới chuyển đến cạnh nhà ta. Thằng bé chỉ hoảng sợ chút thôi, lúc về dỗ dành một hồi liền bình thường rồi, nãi nãi, bà đừng lo lắng."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Khúc xương này bị mấy đứa chiều hư rồi, nhìn thấy trẻ con liền xồ đến liếm vào mặt. Đáng đánh!". Nói xong liền giả vờ muốn đánh Khúc Xương. Bạn chó nào đó thấy thế, lại dùng sức chen thân hình núc ních của mình ra sau chân Thẩm Trại Hoa, nức nở nghẹn ngào, càng thêm buồn bã.

Thẩm Trại Hoa vươn tay vuốt ve Khúc Xương, nói: "Đây cũng không phải là nuông chiều, Khúc Xương thông minh, chắc chắn sẽ không cắn người, nhiều lắm chỉ là bướng bỉnh một chút, nãi nãi sao nỡ đánh nó đây!". Khúc Xương ngẩng đầu liếm liếm tay Thẩm Trại Hoa, rồi lại chậm rãi dời đến bên chân Khâu nãi nãi, ngoan ngoãn nằm xuống. Nàng thấy thế liền cười cười, đặt bạc vụn lên bàn, nói:"Nãi nãi, ta đi về trước đây, Tiểu Thụ đang ở nhà ngóng cơm rồi!". Sau đó xoay người ra khỏi cổng viện.

Mới vừa vào viện, Thẩm Trại Hoa đã thấy Cố Đồi đang khoa chân múa tay trước mặt Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, Tiểu Thụ, tại sao ngươi không đặt tên là Tiểu Thảo chứ. Tỷ tỷ của ngươi tên là Trại Hoa, vậy thì ngươi phải gọi là Tiểu Thảo mới đúng, như vậy mới có cảm giác người một nhà!".

Tiểu Thụ: "....." Tiểu Thụ đổi phương hướng đánh quyền, mắt cũng không liếc sang bên cạnh.

Cố Đồi đứng lên, lại chạy đến trước mặt Tiểu Thụ: "Ngươi học cái này từ đâu vậy, ta cũng muốn học nữa, ngươi dạy cho ta đi có được hay không?"

Tiểu Thụ liếc cậu nhóc một cái, lại đổi phương hướng tiếp tục đánh quyền.

Cố Đồi vẫn không ngừng nài nỉ: "Tiểu Thụ, sao ngươi không để ý tới ta vậy? Trước kia lúc còn ở nhà, những nha hoàn kia rất thích nói chuyện với ta, còn khen ta anh tuấn thông minh, còn ngươi sao lại không thèm để ý tới ta chút nào!"

Tiểu Thụ thu quyền, quay về phía Cố Đồi nhếch miệng cười: "Họ đang gạt ngươi đấy!"

Cố Đồi: "Hả?"

Tiểu Thụ: "Ngươi còn chưa cao bằng ta sao có thể gọi là anh tuấn được? Khi nói chuyện với Phụ thân, ngươi toàn thẳng thừng bôi bác, sao có thể gọi là khéo léo. Hơn nữa hôm nay mới bị Khúc Xương liếm mặt mà ngươi đã sợ đến rối tinh rối mù, người thông minh còn lâu mới dễ dàng bị dọa đến khóc như vậy. Cho nên mới nói, ngươi không hề khéo léo anh tuấn thông minh một chút nào, đám nha hoàn kia chỉ lừa gạt ngươi mà thôi!".

Mặt Cố Đồi lộ rõ vẻ không thể tin: "Tại sao? Các nàng ấy là nha hoàn của ta, tại sao lại muốn gạt ta chứ?".

Tiểu Thụ cười càng rực rỡ, đáp: "Bởi vì ngươi ngốc quá. Dỗ ngươi vui thì ngươi sẽ cho họ đồ tốt, tất nhiên là sẽ nói trái lương tâm rồi!".

Cố Đồi nghiêng đầu cẩn thận nghĩ lại một phen, quả đúng như Tiểu Thụ nói, mỗi lần được khen là bản thân lại vui mừng, ít nhiều gì cũng sẽ thưởng cho những nha hoàn kia chút tiền bạc hay trân bảo. Vừa nghĩ như thế, lại do do dự dự hỏi: "Vậy làm sao ngươi biết điều này?"

Tiểu Thụ hừ lạnh đáp: "Những người đó đều là như vậy! Ở trước mặt ngươi thì thế này, ở sau lưng lại thế khác. Đúng là khẩu phật tâm xà!".

Thẩm Trại Hoa ho một tiếng, nói: "Tiểu Thụ, Gà mua về rồi đây, bản thân tự nhổ lông hay là để ta làm?"

Tiểu Thụ thấy Thẩm Trại Hoa trở lại, lập tức chạy nhận lấy con gà trống trong tay nàng, rạo rực vui vẻ nói: "Để ta tự mình làm, tỷ đi đun nước đi!". Thẩm Trại Hoa vỗ vỗ tay cho hết bụi, quay sang chào hỏi Cố Đồi, rồi tiến vào phòng bếp nổi lửa nấu nước. Cố Đồi chờ Thẩm Trại Hoa vào trong, lại hào hứng chạy đến trước mặt Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, Tiểu Thụ, ngươi biết làm quả cầu sao? Thật là lợi hại!".

Tiểu Thụ liếc người nào đó một cái: "Thứ đơn giản như vậy, có gì mà lợi hại?". Mặt đầy đồng cảm nhìn Cố Đồi, cảm thán "Ngươi thật đúng là…" nói xong, còn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Cố Đồi thật sự cũng không tức giận, vẫn ưỡn mặt đi theo sau lưng Tiểu Thụ một tấc cũng không rời. Tiểu Thụ từ khi ra đời nào đã bị ai bám dính đến mức này, phiền não nói: "Thôi, ngươi đi theo ta, nếu có đủ lông gà thì tiện làm cho ngươi một cái luôn!".

Cố Đồi được như ý, cười ha ha, nói: "Chính ngươi nói đấy nhé, ta không có xin ngươi giúp ta làm cầu đâu đấy!". Tiểu Thụ liếc cậu nhóc một cái, rồi cúi đầu nghiêm túc chọn lông gà, không để ý đến tên kia nữa.

Bên trong nhà, thỉnh thoảng Thẩm Trại Hoa lại thấy ngoài sân vang lên tiếng cảm thán của Tiểu Thụ: "Lông gà đó quá ngắn, vứt đi!".

Cố Đồi nhiệt tình chen vào: "Nhưng nó rất đẹp mắt, ngươi thử xem xem, sao lại vứt đi làm gì?".

Tiểu Thụ: "Vậy ngươi tự mình làm quả cầu đi!"

Cố Đồi: "Ta ném đi!"

Chờ đến khi Thẩm Trại Hoa đun được một bồn lớn nước nóng đi ra, Tiểu Thụ đang cúi đầu chuyên tâm sửa sang lại hai bó lông gà chỉnh tề sáng bóng, chú gà trống đã sớm bị cắt tiết, nằm ở trong góc. Thẩm Trại Hoa nhanh chóng ném gà vào trong nước nóng cẩn thận làm sạch những sợi lông còn sót, hỏi: "Cố Đồi, phụ thân của ngươi đâu?"

Cố Đồi đang tập trung nhìn chằm chằm vào tay Tiểu Thụ, cũng không ngẩng đầu lên, đáp: "Ở nhà viết thư hay sao ấy, cũng không biết viết cái gì nữa?? Thần thần bí bí, còn không cho ta xem. Hừ! Người lớn chỉ thích giả thần giả quỷ, thật đáng ghét!".

Thẩm Trại Hoa nhanh chóng vặt lông gà, hai ba lần đã mổ bụng xong, rửa sạch sẽ: "Vậy cơm tối thì sao? Đã nấu xong chưa?"

Cố Đồi khoát tay áo: "Không biết nữa, có thể là đang chờ ta về giúp một tay chăng!"

Thẩm Trại Hoa thấy thằng bé đang chuyên tâm nhìn Tiểu Thụ làm quả cầu, liền không hỏi nữa, mang thịt gà vào phòng bếp, bắt tay vào vo gạo nấu cơm, rồi lại nhóm lửa, cho thịt gà vào trong chảo rang lên.

Chờ thịt gà rang chín thơm lừng, trời đã gần tối đen. Thẩm Trại Hoa dọn dẹp nhà bếp có chút bừa bộn, bê thịt gà ra cửa, nhìn về phía hai bóng dáng an tĩnh trong sân hô: "Tiểu Thụ, vào nhà đốt đèn ăn cơm!".

Tiểu Thụ "vâng" một tiếng, tăng nhanh tốc độ trên tay, cầm một ít lông gà còn lại cột vào, rồi đưa cho Cố Đồi đang nằm ở bên bàn đá: "Cho này!". Cố Đồi mừng rỡ nhận lấy quả cầu, nói: "Tiểu Thụ, ngươi thật lợi hại, quả cầu này so với nha hoàn nhà ta làm còn hoàn hảo hơn!".

Tiểu Thụ đứng lên, tâm tình rất tốt vỗ vỗ đầu Cố Đồi, xoay người vào phòng, giúp đỡ Thẩm Trại Hoa bọn bát đũa. Thẩm Trại Hoa thấy Cố Đồi vẫn ngồi vuốt vuốt quả cầu, hô: "Cố Đồi, vào ăn cơm đi đã, sáng sớm mai chơi cũng không muộn!"

Tiểu Thụ nghe vậy liền lầm bầm: "Muội không muốn chơi với hắn, dính người đáng ghét!". Thẩm Trại hoa cũng không để ý: "Vậy muội làm cho hắn quả cầu làm gì. Hơn nữa, hắn vẫn còn nhỏ, dính người một chút cũng là chuyện bình thường. Muội xem, lúc muội đeo dính lấy ta, ta có ai ghét bỏ đâu?".

Tiểu Thụ sửng sốt nói: "Muội không nhớ rõ, không tính!"

Đang muốn chuẩn bị ăn cơm, thì lại thấy cửa viện lên tiếng gõ khe khẽ: "Trại Hoa, Cố Đồi có ở chỗ ngươi không?"

Thẩm Trại Hoa buông chén xuống, chạy đi mở cửa: "Ở đây, ở đây."

Cố Nam Châu vào viện, nói: "Thật là xin lỗi, ta mới vừa hết bận. Chắc Cố Đồi đã quấy rầy các ngươi hơn nửa ngày rồi!".

"Nào có, hàng xóm với nhau cả, có gì mà quấy rầy chứ. Nếu ngươi mới vừa hết bận, khẳng định là không có thời gian nấu cơm rồi, chẳng bằng ăn cơm ở đây luôn, càng đông thì lại càng náo nhiệt!". Thẩm Trại Hoa nói.

Cố Nam Châu đang muốn từ chối, vì dù sao sáng nay đã ăn chực một bữa ở nhà người ta rồi, ngại phải làm phiền thêm nữa. Nhưng vừa muốn mở miệng thì một mùi thơm từ trong chính phòng bay ra, Cố Nam Châu nuốt nuốt nước bọt, nói: "Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!". Sau đó cực kỳ tự nhiên vòng qua Thẩm Trại Hoa đi thẳng tới chỗ dụ hoặc kia.

Thẩm Trại Hoa thoáng sững sờ, vốn nàng chỉ khách khí một chút, bình thường ra thì sẽ biết ý mà từ chối. Thế mà người này lại hoàn toàn trái ngược, không hề do dự mà gật đầu ngay, vì vậy không thể làm gì khác hơn đành đi cầm thêm bát đũa vào chính phòng.

Về phần Cố Nam Châu, cũng chẳng thèm quản xem Thẩm Trại Hoa có khách sáo với mình hay không, có thế nào đi nữa thì chỉ cần giả vờ như không biết là tốt rồi. Dù sao, có cơm ăn mới quan trọng hơn cả!

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hàng xóm mới

Ban đêm gió nhẹ thổi qua, đèn đuốc chập chờn. Cả sân viện đắm chìm trong ánh trăng bàn bạc.

Bên trong nhà chỉ có tiếng bát đũa va chạm lạch cạch, nơi chân tường côn trùng không ngừng rả rích kêu, bầu không khí càng thêm vắng lặng. Bởi vì tối nay trên bàn cơm có thêm phụ tử Cố gia nên Tiểu Thụ không ăn ngấu nghiến thi xem ai ăn nhanh hơn mà chuyên tâm gặm thịt gà tươi non.

Cửa viện đột nhiên bị đẩy ra, Bạch Hoa cầm theo một cái bao nhảy vào trong.

Tiểu Thụ thấy người tới là Bạch Boa, đành tạm thời thả thịt gà trên tay xuống, đi lấy chiếc ghế ở góc tường đặt ở bên cạnh Thẩm Trại Hoa, rồi chạy vào phòng bếp cầm thêm bát đũa mời chào: "Bạch tỷ tỷ ăn cơm!".

Bạch hoa cũng không khách sáo, thuận thế ngồi xuống, bẹo má Tiểu Thụ khen:"Chỉ có Tiểu Thụ là ngoan nhất!", sau đó nhìn về phía Cố Nam Châu, hỏi: "Vị này là?"

Cố Nam Châu lập tức buông chén đũa xuống: "Tại hạ Cố Nam Châu, mới vừa chuyển đến thôn Hạ Tuyền, ngụ ở bên cạnh viện của Trại Hoa. Đây là khuyển tử Cố Đồi. Về phía chính là người một thôn rồi, kính xin Bạch cô nương giúp đỡ nhiều hơn."

Bạch Hoa cười cười, trêu: "Vừa nhìn đã biết Cố công tử là người đọc sách rồi, nói chuyện cũng có vẻ nho nhã!".

Cố Nam Châu cũng không giận: "Chỉ đọc sách được mấy năm mà thôi, Bạch cô nương cứ nói đùa!"

Bạch Hoa và hắn cũng không quen biết, cho nên cũng không nói gì nhiều, khách sáo mấy câu, rồi lại quay sang chất vấn Thẩm Trại Hoa: "Hoa Hoa, trí nhớ của ngươi bị ném ra cửa cho chó ăn sao? Buổi trưa đã nói ngươi đến nhà ta một chuyến, cầm đồ về, còn gật gù đồng ý. Kết quả thì sao, ta chờ nửa ngày cũng không thấy bóng dáng ngươi đâu cả. Cũng may mà chúng ta vốn dĩ thân quen đã lâu nên ta đặc biệt đưa tới đây!".

Lúc này, Thẩm Trại Hoa mới nhớ buổi trưa trên đường đi đến nhà Lý Thiết đã đồng ý chuyện này, nhưng khi ra về thấy Cố Nam Châu sốt ruột như thế, hơn nữa nàng vừa quay đầu liền quên mất chủ nhân, quẳng chuyện Bạch Hoa ra sau đầu chẳng nhớ tí gì!. "Là lỗi của ta, là lỗi của ta! Chẳng phải ngươi không biết là trí nhớ của ta vốn không tốt đầu, đừng trách nữa, lần sau ta tuyệt đối sẽ không quên!".

Bạch Hoa đưa cái bao trong tay cho nàng: "Thôi đi, lời này ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi, lần nào mà chẳng thành khẩn như thế này, ta có ngu mới tin ngươi!". Thẩm Trại Hoa đặt cái bao sang một bên, không phản bác được, đành mở miệng cười trừ, sau đó gắp một miếng thịt gà đặt vào trong chén người nào đó: "Lỗi của ta, lỗi của ta, ngươi ăn thịt trước đi đã, về sau sẽ bồi thường cho ngươi cái khác cong không được sao!".

Mắt Bạch Hoa sáng lên: "Chính miệng ngươi nói đấy nhé. Năm nay mà đi săn thú thì nhớ để ý xem có con tiểu hồ ly nào không, ta cũng muốn nuôi một con!".

Quanh năm suốt tháng, Bạch Hoa đều ra ngoài du ngoạn, có lúc nhìn thấy người khác có cái gì mới lạ không khỏi động lòng, liền nghĩ hết biện pháp kiếm bằng được. Thẩm Trại Hoa thầm đoán có lẽ lần này nàng ta gặp người nào đó đang nuôi hồ ly rồi... cho nên mới nảy sinh ý niệm này: "Được thôi. Nhất định lần này ngươi ra ngoài lại thấy người ta nuôi hồ ly cho nên trong lòng mới ngứa ngáy như thế chứ gì!".

Hiếm khi nào Bạch Hoa lại luống cuống như vậy: "Không có, không có, tâm huyết dâng trào thôi, ở đó làm gì có ai rảnh rỗi đi nuôi hồ ly chứ!".

Thẩm Trại Hoa cũng không đuổi tận giết tuyệt nữa, ngược lại Tiểu Thụ lại cực kỳ hứng thú hỏi: "Bạch tỷ tỷ, tỷ đi Tái Bắc sao? Chỗ đó chơi có vui không? Trước kia nghe nói đại mạc ở Tái Bắc, dân phong tục tằng, có thật vậy hay không?"

Bạch Hoa gật đầu đáp: "Đúng vậy. Tái Bắc và Giang Nam Yên Vũ hoàn toàn khác biệt, mỗi khi có gió lớn thổi qua cát vàng bay đầy trời, thực sự rất hùng vĩ. Những hôm thời tiết tốt, ánh trời chiều sáng lạng rực rỡ, tráng lệ đẹp không sao tả xiết!".

Tiểu Thụ nghe đến mê mẩn, cũng không để ý đến ăn uống nữa, chống cằm nói: "Chờ muội trưởng thành, cũng phải giống như Bạch tỷ tỷ, tự mình đi khắp Đại Giang Nam Bắc này!".

Ánh mắt Cố Đồi cũng sáng lên, mè nheo đến bên cạnh Tiểu Thụ: "Đi một mình khẳng định sẽ không vui, để ta cùng đi với ngươi nhé!".

Tiểu Thụ liếc mắt nhìn nhìn người vừa nói, bĩu môi: "Không cho đi!"

Cố Đồi tức giận: "Cái người này, làm sao lại không biết phân biệt như vậy!"

Tiểu Thụ không để ý tới hài tử kia nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình, nghĩ tới chuyện lý thú mà Hàn Dịch kể cho mình nghe lúc đang hành quân ở Tái Bắc, khóe miệng khẽ cong lên.

"Bạch cô nương đến Tái Bắc sao? Ta nghe người ta nói, liễu quận Tái Bắc có Ân tướng quân trấn giữ, anh minh thần võ, rất có phong thái. Bởi vì có hắn, mà đám man di kia không dám phạm nửa bước, là thật chăng?". Cố Nam Châu đột nhiên chen miệng hỏi.

Bạch Hoa vỗ mạnh một cái xuống bàn: "Anh minh thần võ cái quái gì, chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân có thù tất báo, tự đại cuồng vọng, háo sắc thành tính mà thôi, những mỹ danh kia tất cả chỉ là hữu danh vô thực!"

Cố Nam Châu bị hành động này của nàng ấy dọa sợ hết hồn, Bạch Hoa cũng nhận ra được mình luống cuống, cười khan hai tiếng, không phản ứng gì. Thẩm Trại Hoa ngược lại sớm đã sớm quen với tính cách này của Bạch Hoa, liền nói:"Ân tướng quân đó, trước đây ta cũng từng nghe Hàn Dịch nhắc qua bằng những lời lẽ rất khâm phục thế nào mà đổi sang ngươi lại thành một người như vậy chứ? Chẳng lẽ ngươi và hắn quen biết sao?"

Bạch Hoa lại cười gượng hai tiếng, quanh co nói: "Cái đó, không phải ta và hắn quen biết, mà là ta biết một cô nương quen biết với người này. Đúng, chính là như vậy, những điều này đều do chính miệng người ta nói ra, cô nương kia lại là người thành thật, chắc chắn sẽ không nói láo."

Cố Nam Châu đang muốn hỏi nữa thì Thẩm Trại Hoa đã nhanh tay gắp một cái đùi gà vào trong chén hắn:"Ăn cơm trước đi đã!". Nàng và Bạch Hoa quen biết đã lâu, nếu muốn nói thì tự khắc sẽ nói, nếu người kia đã không muốn mở miệng thì nhất định sẽ không hỏi tới. Dù sao bất luận quan hệ có thân thiết bao nhiêu thì mỗi người đều có bí mật của riêng mình, tổn thương của rieegn mình không muốn cho người khác biết.

Một bữa cơm kết thúc trong yên lặng. Cố Nam Châu giúp Thẩm Trại Hoa mang bát đũa vào phòng bếp, sau đó dẫn Cố Đồi trở về viện sát vách. Bên trong phòng Tiểu Thụ vui vẻ thử nghiệm quả cầu mới làm xong, chơi mệt rồi liền vào phòng trong đi ngủ.

Tiếng người yên tĩnh, chợt có tiếng chó sủa vang lên, rồi lại dần dần chìm nghỉm trong bóng đêm dầy đặc.

Thẩm Trại Hoa thừa dịp nước trong nồi còn nóng, lấy ít trà xuân lần trước nhờ người ở kinh đô mua hộ ra pha, rồi đưa cho Bạch Hoa một ly. Hài lòng uống một ngụm trà nóng hổi, Thẩm Trại Hoa chậm rãi thở dài một tiếng, mặt đầy thỏa mãn.

Bạch Hoa không thể nhìn nổi dáng vẻ kia của người bên cạnh, cười nhạo một tiếng: "Ngươi nhìn lại đức hạnh của mình, người không biết còn tưởng rằng ngươi còn chưa từng trải việc đời đấy!".

Thẩm Trại Hoa cũng mỉm cười đáp: "Ta vốn chưa từng trải đời còn gì!"

Bạch Hoa chen chân vào đá đá nàng: "Ôi chao, ai, ôi, không ngờ, tình cảm của Tiểu Thụ đối với Hàn Dịch vẫn còn rất sâu nặng. Hôm nay ta vừa nhắc đến Tái Bắc, muội ấy liền nhớ đến người kia rồi. Chẳng lẽ người cũng giống như Tiểu Thụ, vẫn còn nhớ mãi Hàn Dịch không thôi!".

Thẩm Trại Hoa cầm ly trà tiếp tục nhâm nhi, hàm hồ đáp: "Chưa hẳn là nhớ, nhưng một người đã từng tồn tại sờ sờ không thể nói quên là quên ngay được. Về phần Tiểu Thụ, năm đó ta dẫn muội ấy từ núi Kim Ngân tới Kinh đô, lại được Hàn Dịch yêu thương chẳng khác nào ấu muội nhà mình, nửa điểm chưa từng giả dối. Muội ấy là một đứa nhỏ cố chấp, ai tốt với mình thì sẽ nhớ họ cả đời!".

Nói tới chuyện cũ năm xưa, Bạch Hoa cũng có ít nhiều phiền muộn: "Haiz. Nhắc đến Hàn Dịch này, quả thật là một hôn phu tốt. Hoa Hoa, ngươi không biết chữ, nhưng trái lại nhìn người vẫn rất chuẩn. Đội quân đi ngang qua núi Kim Ngân cũng không ít, tướng lĩnh lui tới nói ít cũng phải hơn trăm, mà ngươi lại chọn trúng vị hôn phu như Hàn Dịch, thật không biết có phải vận số cả đời này đã dùng hết trên phương diện này hay không?".

Thẩm Trại Hoa cười ha ha: "Năm ấy không phải ngươi đã đi Cán Nam sao. Một mình ta vô cùng nhàm chán, ngày ngày trông chừng ở chân núi Kim Ngân, không nghĩ mèo mù lại vớ phải chuột chết, túm được Hàn Dịch!".

Bạch Hoa: "Thật ra thì ta vẫn hết sức tò mò, làm sao ngươi lại chọn Hàn Dịch chứ? Đồi Giản rất cố chấp, lại quản ngươi chặt như vậy, Hàn Dịch sao có thể thừa cơ…?"

Thẩm Trại Hoa: "Bởi vì dáng dấp hắn ưa nhìn. Còn những người kia, hoặc là râu quai nón, hoặc là bộ mặt dữ tợn, ta thật sự không thể xuống tay. Hơn nữa,…", Thẩm Trại Hoa xấu hổ cười một tiếng: "Thật ra là ta thừa cơ chui vào chỗ trống."

Bạch hoa: "....." Lý do này, nghe có vẻ tương đối thích hợp.

"Khi đó, ngươi không sợ hắn bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối nát sao?". Bạch Hoa ngẹn nửa ngày, mới miễn cưỡng hỏi.

Thẩm Trại Hoa vô tội đáp: "Khi đó ta còn chẳng biết những lời này là có ý gì. Ngươi cũng không phải không biết, một người không biết chữ, sau này mới được Hàn Dịch khai thông đầu óc một chút!".

Bạch Hoa hoàn toàn không có gì để nói nữa. Năm đó nàng nhất thời cao hứng, chạy đi Cán Nam học cổ thuật, ai ngờ cổ thuật còn chưa thông, lúc trở lại Thẩm Trại Hoa đã dẫn muội muội đi theo Hàn Dịch đến Lâm Thành, để một lão hán ở lại trại để báo tin cho nàng ta. Lúc ấy từ miệng lão hán kia mới biết được sự tích Thẩm Trại Hoa cướp Hàn Dịch trở về trại, ngày hôm sau đã quyết định dẫn người của mình theo Hàn Dịch cùng hành quân, trong đầu Bạch Hoa không thể khống chế mà nghĩ đến tuồng dịch xung đột mãnh liệt giữa Tướng quân cường tráng cùng với Nữ vương sơn trại, sau một hồi cướp đoạt trắng trợn, ngược luyến tình thâm, tay trong tay cùng tiến cùng lùi.

Vậy mà! Sự thật lại đúng như mình đã nghĩ....!

Bóng đêm ngày càng dày đặc, chỉ có vài tia sáng yếu ớt xông vào bên trong viện sát vách. Trong tay Cố Nam Châu là một con bồ câu đưa tin, ngón tay thon dài khẽ vuốt, một lát sau lại đưa tờ giấy dài lên trên ánh nến chập chờn, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Xoay người vén rèm cửa lên. Cố Đồi đang nằm ở trên giường gạch, không ngừng vuốt ve quả cầu. Cố Nam Châu nở nụ cười ranh mãnh, hỏi: "Ơ, xuân tâm nhộn nhạo cứ nhìn quả cầu mà cười thế này, Cố Đồi, con cũng có tiền đồ gớm thật."

Hiếm khi Cố Đồi lại không tức giận, khéo léo ngồi thẳng dậy, ưỡn ngực lên, nghiêm mặt nói: "Cha, hình như, con xuân tâm manh động thật rồi!".

Cố Nam Châu sững sờ, ngay sau đó liền phản ứng kịp, nằm ở trên giường gạch cười không ngừng. Một lát sau, cười đến mỏi cả miệng, người nào đó rốt cuộc mới ngẩng đầu lên: "Cố Đồi, nói cho phụ thân nghe xem nào, con đã động tâm với ai thế?".

Cố Đồi cũng không giận hành vi thái quá vừa rồi của phụ thân mình, mặt đầy vẻ thẹn thùng, đáp: "Tiểu Thụ!".

Cố Nam Châu cũng không ngạc nhiên, chỉ hỏi: "Tại sao? Dung mạo của tiểu cô nương kia cũng không phải quá xinh đẹp, có lúc còn hung hăng với con, sao lại thấy thích người ta?"

"Nàng ấy rất đẹp, mặt tròn phúng phính, đáng yêu vô cùng, nếu véo một cái nhất định sẽ rất thoải mái. Mặc dù nàng ấy hung dữ với con, nhưng vẫn làm cho con quả cầu đầy thôi, hôm nay lúc bị Khúc Xương hù dọa cũng là nàng ấy đã kéo con chó kia ra!". Cố Đồi vô cùng nghiêm túc đáp.

"Nhưng tính khí của tiểu cô nương này có vẻ không tốt lắm. Còn làm thủng nồi của nhà chúng ta, vậy mà con còn dám thích nàng ấy?"

"Vậy cũng tốt mà, về sau nàng ấy có thể bảo vệ được con không phải sao. Nếu nàng ấy cũng thích con, sau này hề có người khi dễ đã có nàng ấy giúp một tay, thật tốt!". Cố Đồi nghe vậy, mắt càng thêm sáng ngời. Cố Nam Châu thì lại bị ý tưởng này của nhi tử làm cho nghẹn nửa buổi không phản ứng. Hắn rất muốn nói cho Cố Đồi rằng trên thế gian này vốn chỉ có đạo lý nam nhân bảo vệ nữ nhân mà mình thích chứ không hề có chuyện dựa vào nữ nhân để bảo vệ mình, nhưng thấy nhi tử hưng phấn như thế cuối cùng vẫn kìm nén không thốt ra lời.

Cố Đồi nghĩ tới Tiểu Thụ cách vách, trịnh trọng đặt quả cầu ở bên gối, mặt đầy mơ mộng nói: "Phụ thân, có lúc nào người vừa nhìn thấy một người, đã cảm thấy toàn thế giới chỉ còn lại mình nàng, những người khác đều chỉ là hư ảo hay chưa?".

Cố Nam Châu đột nhiên nhớ đến hình ảnh của nhiều năm trước. Cảnh xuân vừa đúng, bên ngoài kinh thành tuyết bay tán loạn. Hắn ngồi ở trong xe ngựa, trong khoảnh khắc đó vén rèm lên, quỷ thần xui khiến thế nào lại nhìn thấy người ấy đang cưỡi ngựa chạy như điên vượt qua, trường bào màu tro cũng không lóa mắt, thế nhưng trong thoáng chốc lại cảm thấy cả thế gian như dừng lại ở khoảnh khắc đó, rồi tan thành từng chùm bong bóng nhỏ, cứ thế bay xa mãi, xa mãi.

Khi đó hắn, bệnh cũ triền thân, tâm sự nặng nề. Sự tồn tại của Cố Đồi chẳng khác nào khối đá đè trên miệng giếng, chặn lại tất cả ánh sáng chiếu rọi xuống phía dưới. Mà lúc đó, nàng mới vào kinh đô, bên cạnh lúc ấy đã có người toàn tâm phó thác, mang theo phong thái tuổi trẻ đối mặt với tất cả khó khăn không thể nào biết trước.

Hôm nay gặp lại, hắn đã không còn nặng nề như trước đây, mà nàng, cũng trở nên trầm ổn, nhu hòa.

Cố Nam Châu thở dài đáp: "Sao lại không có chứ? Có điều, cũng chỉ là chuyện thoáng qua, việc đời khó đoán, cho dù lúc ấy rung động, nhưng luôn có thời điểm bắt buộc phải chôn vùi!". Cúi đầu nhìn lại, đã thấy nhi tử nhà mình mỉm cười ngủ thật say, Cố Nam Châu dịch góc chăn, tự nói với mình: "Thôi, thôi. Hiện tại tương lai mù mịt, còn chưa biết phải rẽ hướng nào, thích thì cứ thích đi, tội gì phải lo lắng nhiều như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sát thủ phòng bếp

Quá nửa đêm, trời bắt đầu tí tách mưa. Thẩm Trại Hoa khẽ cựa mình mơ hồ mở mắt xem thời tiết, rồi lại lật người, sửa lại tư thế ngủ cho Tiểu Thụ vừa trầm trầm ngủ. Trong những ngày hè nóng bức này khi nào trời chuẩn bị mưa thì nửa ngày trước đó y như rằng thời tiết sẽ hết sức khó chịu. Đầu đêm, Thẩm Trại Hoa lăn qua lộn lại không ngủ được, đợi đến sau nửa đêm khi trời vừa đổ mưa, không khí cuối cùng cũng mát mẻ hơn một chút, mới an ổn đi vào giấc mộng. Xem kiểu mưa này có lẽ sẽ dai dẳng không tạnh được ngay, cho nên sáng sớm không có cách nào ra phía sau núi rồi, vì thế tập trung đi ngủ cũng là một chọn lựa không tồi.

Ánh sáng dần dần chói lòa. Thẩm Trại Hoa theo bản năng lấy chăn che đầu lại, nhưng ngay lúc này một tiếng nổ "Bùm" lập tức lọt vào tai, khiến nàng giật bắn mình, còn chưa hoàn toàn tỉnh hồn lại, lại có tiếng "Bịch bịch" truyền đến, rốt cuộc cũng biết rõ nơi đang phát ra âm thanh này ở đâu.

Cố gia sát vách.

Tiểu Thụ cũng không vui ngồi dậy, không tiếng động đi giày bước ra ngoài. Giờ phút này, Thẩm Trại Hoa chỉ cảm thấy toàn thân con bé tỏa ra lệ khí u ám, vội xuống giường kéo người lại: "Muội cứ nằm ngủ tiếp một lát, để tỷ đi xem đã xảy ra chuyện gì. Bên ngoài mưa lớn, đừng nên ra ngoài thì hơn!". Sau đó liền kéo Tiểu Thụ lên trên giường gạch.

Lần này Thẩm Trại Hoa cũng không dám ngủ nướng nữa, vội vàng mang giày, khoác áo tơi ra khỏi viện.

Cửa viện Cố gia vẫn không khóa, Thẩm Trại Hoa quen cửa quen nẻo đi thẳng vào phòng bếp, lập tức liền bị cảnh tượng tán loạn bên trong làm cho sợ hết hồn. Mặc dù trí nhớ của nàng không quá tốt, nhưng cũng vẫn nhớ rõ sáng sớm hôm qua, căn phòng này mặc dù không chỉnh tề như mới, nhưng dầu gì cũng khá ngăn nắp. Không ngờ mới qua một đêm, trên mặt đất đều là chén dĩa đã vỡ nát, nước trong vạc tung tóe khắp sàn, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có. Trên tấm thớt bột bay tứ tung, kèm theo đó là hai bóng dáng quen thuộc, một người tay cầm bầu nước ngây người, một người cầm ống thổi lửa nhìn chằm chằm bếp lò, trên khóe miệng còn in một vòng khói đen xì.

Hiện tại Thẩm Trại Hoa chỉ muốn cất tiếng cười to, nhưng ngại mặt mũi hai phụ tử nhà kia nên không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng quay lưng lại, hít thở mấy hơi thật sâu, mới miễn cưỡng không bật cười.

Cố Nam Châu thấy Thẩm Trại Hoa nhăn nhó vặn vẹo, lại quay sang nhìn mình và Cố Đồi, bất đắc dĩ nói: "Trại Hoa, nếu buồn cười thì cứ cười đi, kìm nén quá sẽ không tốt với thân thể!".

Thẩm Trại Hoa chân thành nhìn hắn hỏi: "Sẽ không tức giận chứ?"

Cố Nam Châu gật đầu, ý ngầm bảo rằng cứ cười xong rồi hãy nói tiếp.

Sau đó.....

Cố Nam Châu và Cố Đồi đưa mắt nhìn nhau, nhìn một tay Thẩm Trại Hoa đặt lên bụng, một tay khó khăn che miệng, đứng ở cửa cười điên cuồng.

Cuối cùng cười đủ rồi, Thẩm Trại Hoa mới xoa xoa bụng, chậm rãi hỏi: "Các ngươi đang làm gì thế? Chẳng lẽ là hai phụ tử vừa sáng sớm đã tập đánh trận?"

Mặt Cố Nam Châu dính đầy bột, lúng túng đáp: "Ta định cán mì ăn. Ngày hôm qua ăn ở bên nhà ngươi thấy ngon vô cùng, hôm nay muốn thử làm một chút, lại không ngờ... tạo thành quang cảnh này!".

Thẩm Trại Hoa không biết nói gì cho phải. Chuyện nấu ăn này, phần lớn phải xem thiên phú. Có người lần đầu xuống bếp, mặc dù không thể làm ra một bữa tiệc Mãn Hán phong phú, nhưng sắc hương đầy đủ, tựa như Thẩm Trại Hoa; Có người thì cho dù là lần đầu hay nấu bao nhiêu lần, chỉ cần vào bếp, thì chẳng khác nào đại họa, tựa như Cố Nam Châu.

Trong bầu không khí lặng ngắt như tờ, đột nhiên lại có âm thanh "Ùng ục ùng ục" kêu lên, vang dội khác thường. Cố Đồi dưới tầng ánh mắt áp bức của Cố Nam Châu "Ta Phong hoa tuyệt đại như thế sao lại có một nhi tử không chịu thua kém như ngươi chứ" cùng đôi mắt đầy ẩn ý "Đứa nhỏ này thật đáng thương" của Thẩm Trại Hoa liền ôm bụng của mình, liên tiếp lắc đầu: "Không phải của ta, không phải là của ta, ta không có nghe được gì hết, mấy người đừng nhìn ta như vậy!".

Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ xoa xoa trán: "Được rồi được rồi, cũng sắp đến giữa trưa rồi, Tiểu Thụ vẫn chưa ăn cơm đâu. Hai người mau dọn dẹp một chút, rồi đến nhà ta ăn cơm!". Với đức hạnh này, sợ là cả ngày bọn họ cũng không có gì bỏ vào bụng.

Cố Nam Châu thoáng ngượng ngùng, dù sao hôm qua đã ăn chực nhà người ta một ngày, hôm nay mà lại sang thì có hơi mất mặt một chút. Đang muốn mở miệng nhã nhặn từ chối thì Cố Đồi chạy như bay ra khỏi phòng bếp: "Trại Hoa tỷ tỷ thật tốt! Đệ sẽ đi rửa mặt, sau đó sang chơi với Tiểu Thụ!".

Cố Nam Châu: "....."

Thẩm Trại Hoa xoay người trở về, lời từ chối còn chưa thốt ra nàng cũng đã thấy nàng đi vào trong mưa.

******

Tiểu Thụ bưng bát cơm nóng hổi, nhìn chằm chằm Cố Đồi hết sức dính người bên cạnh. Mà Cố Đồi lúc này đang cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, thỉnh

thoảng liếc trộm người trong lòng, lại phát giác ai đó vẫn đang theo dõi mình thì tiếp tục cúi đầu thật nhanh, khóe miệng khẽ giương lên.

Thẩm Trại Hoa lặng lẽ huých Tiểu Thụ một cái, ý bảo muội muội ngoan ngoãn ăn cơm. Cuối cùng tầm mắt của Tiểu Thụ cũng dời sang người tỷ tỷ ngầm hỏi: tiểu hài nhi này sao lại ở đây thế?

Thẩm Trại Hoa nheo nheo mắt: Ăn cơm chứ làm gì.

Tiểu Thụ lại liếc mắt: Tại sao ở chỗ này?

Thẩm Trại Hoa: Cái này..... cùng một thôn nên trợ giúp lẫn nhau một chút có sao đâu.

Tiểu Thụ chun mũi, rốt cuộc không tiếp tục nhìn chằm chằm Cố Đồi nữa, cúi đầu yên lặng ăn cơm của mình.

Thẩm Trại Hoa cũng có chút bất đắc dĩ. Bình thường nhìn Tiểu Thụ duyên dáng khéo léo, là một người dễ chơi cùng, trẻ con trong thôn đều thích con bé. Nhưng Thẩm Trại Hoa biết, từ nhỏ bên cạnh Tiểu Thụ chẳng có ai bạn bè cùng lứa chơi cùng, dần dà, liền tạo thành tính cách không thích ở chung với người khác. Dù ngoài mặt cười hì hì đấy, nhưng trong lòng lại cách xa vạn dặm.

Mấy năm qua ở thôn Hạ Tuyền này, nàng cũng đã cố gắng gọi nhiều hài tử trong thôn đến nhà mình chơi đùa, hi vọng Tiểu Thụ có thể sớm hòa nhập, không cần mỗi ngày bốn mắt nhìn nhau nữa. Nhưng cuối cùng lại phát hiện, những đứa bé kia phần lớn vừa sinh ra đã được bảo bọc rất chặt, Tiểu Thụ đi theo bọn chúng còn không bằng mình yên lặng ở nhà một mình.

Hiện tại, lại xuất hiện một Cố Đồi, mặc dù tuổi hơi nhỏ một chút, từ hành động đến cử chỉ của cậu bé, trừ việc thích đấu võ mồm với phụ thân của mình ra thì những thứ khác đều rất hợp mắt nàng. Hôm nay nhìn dáng vẻ kia của Cố Đồi có lẽ cũng rất thích Tiểu Thụ, Thẩm Trại Hoa mừng rỡ không thôi, hai đứa trẻ ở cùng nhau, dù gì cũng khiến cho Tiểu Thụ trông giống một tiểu hài nhi một chút.

Một bữa cơm yên lặng trôi qua, Cố Nam Châu vô cùng áy náy, nhanh chóng thu dọn bát đũa vào phòng bếp cho Thẩm Trại Hoa, nếu không phải người nào đó nhất định không chịu, thì hắn đã trực tiếp cầm bát đũa đi rửa rồi. Cũng không phải Thẩm Trại Hoa khách khí, thật sự là nàng mới vừa biết được sự lợi hại của Cố Nam Châu, sợ hắn sơ ý nhỡ tay... đánh vỡ hết bát đĩa, đến lúc ấy muốn khóc cũng không kịp nữa rồi.

Trước khi đi, Cố Nam Châu còn dắt Cố Đồi thành khẩn nói với nàng: "Hôm nay đã làm phiền đến ngươi rồi. Khi về, ta nhất định sẽ nghiên cứu kỹ chuyện nấu nướng này, đến lúc luyện thành tài, nhất định sẽ mời Trại Hoa đến nếm thử!".

Thẩm Trại Hoa gật như bổ củi, đưa mắt nhìn hai phụ tử vọt vào trong mưa.

Mưa lúc mạnh lúc nhẹ, liên miên dai dẳng mấy ngày, vẫn không có dấu hiệu quang đãng.

Còn Cố Nam Châu y như lời đã nói, liên tục mấy ngày đều vùi đầu nghiên cứu nấu nướng. Hắn tin chắc "thành sự tại nhân", nhưng sự thực là trên cõi đời này còn có một câu "Mệnh thiên khó cãi", vì vậy, sau khi Thẩm Trại Hoa chứng kiến toàn bộ quá trình hành của Cố Nam Châu đã sâu sắc nhận ra rằng người này thật sự tương khắc với nhà bếp.

Ngày đầu tiên, Thẩm Trại Hoa tỉnh lại trong mớ âm thanh lủng xủng loảng xoảng liên miên không dứt. Thở dài thật sâu, nàng khoác áo tơi đứng ở phòng bếp sát vách, đập vào mắt là hình ảnh Cố Nam Châu đang cau mày nhìn chằm chằm chum nước đang chảy ra ngoài, phòng bếp đã sớm bị nhấn chìm trong nước, ướt nhèm nhẹp, lầy lội chẳng kahcs gì ngoài sân.

Bất đắc dĩ, nàng liền dẫn Cố Nam Châu đi đến Tôn gia trong thôn, khiêng một cái chum mới trở lại. Có điều phòng bếp thật không có cách nào đặt chân, Cố Đồi vui mừng chạy sang bên cạnh ăn chực cơm cả ngày.

Ngày thứ hai, Tiểu Thụ tỉnh lại sớm hơn Thẩm Trại Hoa, trong tiếng nồi niêu đổ vỡ không ngừng loảng xoảng, mặt đằng đằng sát khí đi sang nhà cách vách, sau đó trầm lặng trở lại, đi theo phía sau là đôi phụ tử Cố thị hết sức quẫn bách.

Đến lúc ăn cơm xong, Cố Nam Châu liền đội mưa ra cửa, qua nửa ngày, mới khiêng một cái nồi trở lại."Trại Hoa, thật xin lỗi, có thể phiền ngươi thay nồi giúp ta được không? Ta thật sự không biết đặt thế nào!".

Thẩm Trại Hoa lại đi vào phòng bếp sát vách. Lần này bên trong cũng khá chỉnh tề, không hề ướt sũng nước nữa. Tuy nhiên vừa đi tới lò bên cạnh lò thì khóe mắt liền không kìm được mà bắt đầu giật giật: cái dao đen bóng được dựng thẳng trong nồi, toàn bộ phía trên mặt nồi đã nứt chằng chịt, trông chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật. Đây mà nấu cơm sao?! Rõ ràng là hiện trường cao thủ vật lộn mới đúng!

Ngày thứ ba, trời quang mây tạnh. Âm thanh lủng xủng loảng xoảng ngược lại không thấy đâu mà đổi thành tiếng gọi thất thanh của Cố Nam Châu, lo lắng vỗ cửa viện: Trại Hoa mau tỉnh dậy, xảy ra chuyện rồi!".

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế vội bật người dậy, khoác áo chạy ra ngoài: "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi?".

Cố Nam Châu hiện tại vô cùng nhếch nhác, trên mặt đều là khói đen: "Mau đi lấy nước, ta sợ rất có thể lửa sẽ lan sang viện của ngươi, nên mới chạy tới đây đánh thức!". Tiểu Thụ ở phía sau, nghe vậy lập tức quay ngược về cầm thùng gỗ chạy vào viện sát vách. Thẩm Trại Hoa cũng đi theo vào, sau một hồi luống cuống tay chân, cuối cùng cũng dập tắt được lửa trong phòng bếp. Rất may chữa cháy kịp thời, mà hai ngày qua thời tiết ẩm ướt, mặc dù lửa bốc cao, nhưng trên thực tế không bị lan rộng ra những chỗ khác.

Có điều phòng bếp này, thật sự không thể nào dùng được nữa rồi.

Lúc này bốn người đang vây quanh bàn yên lặng ăn cơm.

Thẩm Trại Hoa rối rắm nửa buổi, mới mở miệng nói: "Cứ mãi thế này cũng không phải biện pháp hay, cứ theo đà này, hai phụ tử các người sớm muộn cũng thiêu trụi cả viện này mất!"

Cố Nam Châu lúng túng sờ mũi: "Ta thật sự không ngờ chỉ có mấy mét phòng bếp mà lại khó chinh phục đến vậy. Mấy ngày nay, đã mang đến không ít phiền toái cho các ngươi, thật sự xấu hổ vô cùng!".

Thẩm Trại Hoa liền nói: "Nếu không thì để ta giúp ngươi xem trong thôn này có ai có thể giúp các ngươi làm cơm hay không? Đến lúc đó ngươi trả cho họ chút tiền công là được rồi!".

Cố Nam Châu buông chén đũa xuống, trầm tư một lát mới nói: "Thuê người nấu cơm, mặc dù tiện lợi, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút không ổn. Không dám lừa ngươi, ta mặc dù xuất thân từ Cố gia, nhưng lần này cùng với Cố Đồi tới thôn Hạ Tuyền, thật ra là đang rời khỏi gia tộc. Nguyên do trong đó rất phức tạp, ta cũng không thể nói tỉ mỉ với ngươi. Hiện tại, ta không có nhiều tiền lắm, miễn cưỡng chỉ đủ duy trì cuộc sống, nếu đặc biệt mời người nấu cơm, thật sự là không thể nào đảm đương nổi!"

Thẩm Trại Hoa trầm mặc. Cố Nam Châu cũng đã nói như vậy, nàng đành phải nghĩ xem còn có biện pháp nào khác không.

"Trại Hoa tỷ tỷ nấu cơm rất ngon, không bằng chúng ta hãy ăn cơm cùng nhau đi, còn phải mượn ai nữa. Đệ cũng không thích có người lạ ở trong nhà của mình!". Cố Đồi hung ác bới cơm, rất cơ trí nói.

Mắt Cố Nam Châu sáng lên, mặt đầy mong đợi nhìn Thẩm Trại Hoa: "Ý của Cố Đồi cũng không tồi. Ta nhất định sẽ đưa tiền sinh hoạt cho ngươi... còn ngươi thì giúp chúng ta nấu cơm, thường ngày nếu cần ta giúp cái gì thì cứ tùy ý phân phó không cần phải khách khí!"

Có thế nào thì Thẩm Trại Hoa cũng không ngờ chuyện như vậy cuối cùng lại rơi vào trên đầu mình, đang muốn cự tuyệt thì lại thấy Cố Đồi kéo ống tay áo của nàng, mặt đầy uất ức: "Trại Hoa tỷ tỷ thương xót cho tình cảnh đáng thương của chúng ta đi, phụ thân nấu cơm thật sự quá kinh khủng. Ta vẫn còn nhỏ, thật sự không muốn tráng niên đã đi đời nhà ma đâu!". Thẩm Trại Hoa nhìn mắt cậu nhóc lấp loáng ánh nước, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu đáp: "Được rồi."

Cố Nam Châu hết sức mừng rỡ, lúc này liền móc chút bạc vụn trên người ra để trên góc bàn.

Lúc ban đêm, Cố Đồi đột nhiên hỏi: "Phụ thân, hôm nay con kéo tay áo tỷ tỷ đúng lúc chứ. Người ấy, quả nhiên muốn giả bộ đáng thương đúng không?"

Cố Nam Châu gật đầu lên tiếng: “Hành động hôm nay của con không hổ là nhi tử của Cố Nam Châu ta, có tiền đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7: Tìm việc làm!

Cuộc sống của nữ đầu bếp của Thẩm Trại Hoa chỉ qua vài câu nói mà chính thức bắt đầu. Sau đó ngồi nghĩ lại, chính bản thân nàng đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cứ thế không giải thích được mà gật đầu đồng ý với Cố Đồi.

Kể từ năm Thẩm Trại Hoa chỉ dựa vào thực lực của mình mà đuổi được giặc cướp ra khỏi thôn, thì tất cả mọi người ở đây không có ai dám nhìn nàng như một cô nương tầm thường nữa. Thêm vào đó, hàng năm nàng đều dựa vào việc săn thú mà sống, thường từ rừng sâu núi thẳm khiêng xác mãnh thú trở lại, nếu mang ra so sánh với những nam tử bình thường càng thêm dữ dội, toàn thôn liền ăn ý bỏ qua bề ngoài nhỏ nhắn của Thẩm Trại Hoa rất lừa gạt người ta kia. Lại thêm việc nàng là trưởng thôn, tính tình lại hào phóng không ngại ngùng, sống hòa hợp với tất cả bất luận là nam nữ, nhưng ít nhiều cũng sẽ có vài phần tử không phục.

Nàng cũng quen không hay giao thiệp với người khác giới, nhưng cho dù như thế, chuyện Thẩm Trại Hoa nấu cơm cho phụ tử Cố gia ăn cùng mình và Tiểu Thụ, cũng hơi khó chịu. Tuy nhiên lời hứa đáng giá nghìn vàng, mặc dù Thẩm Trại Hoa không biết chữ, nhưng những chuyện như thế đã từng được Hàn Dịch dạy bảo nhiều điều, nàng cũng quán triệt nghe theo.

Những thứ khác thì không nói nhưng sức thích ứng đó của Thẩm Trại Hoa quả thật tốt vô cùng. Hai hôm đầu, mỗi khi thấy Hai phụ tử Cố Nam Châu theo như giao ước tới ăn cơm thì cũng có đôi chút khó chịu. Nhưng sau đó, nàng liền hoàn toàn thích ứng. Dĩ nhiên, trong thời gian này không thiếu được công lao nũng nịu của Cố Đồi cùng với bản lĩnh hài hước của Cố Nam Châu.

Từng ngày trôi qua đột nhiên náo nhiệt hơn rất nhiều. Chỉ mới mấy ngày, mà mỗi khi nghĩ lại cảnh mình và Tiểu Thụ ngồi đối diện với nhau ăn cơm liền cảm thấy như đã trải qua mấy đời rồi.

Thói quen, quả nhiên thật đáng sợ.

******

Trời sáng choang.

Thẩm Trại Hoa người đầy mồ hôi từ sau núi chạy ra, chưa về đến cửa nhà, đã nhìn thấy Tiểu Thụ đứng đó.

Thẩm Trại Hoa vô cùng thắc mắc. Từ trước tới nay, Tiểu Thụ luôn là người ưa ngủ nước, bình thường phải đến khi mặt trời treo lên cây sào mới chịu bò dậy, sao hôm nay lại tích cực chủ động tới đây tìm nàng chứ?

Đợi Thẩm Trại Hoa đến gần, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Tiểu Thụ đã nhíu mày tuôn một tràng: "Sáng sớm Lý phu tử lại tới, nói là có chuyện tìm ngươi thương lượng, đang chờ ở nhà rồi đấy!". Thẩm Trại Hoa bừng tỉnh hiểu ra, gật đầu một cái.

Lý phu tử là một tú tài cũng là tiên sinh dạy học duy nhất trong học đường phía dưới thôn Hạ Tuyền. Ban đầu lúc còn trẻ sau khi thi đậu tú tài xong, thì liền dậm chân tại chỗ, thi biết bao lần Cử nhân nhưng chưa từng trúng lần nào. Sau đó thì quả mẫu bị bệnh qua đời, thê tử không muốn cả ngày lẫn đêm quần quật làm việc để phục vụ ông tham gia thi thố, nên liền từ bỏ giấc mộng Cử nhân, được Trưởng thôn thu xếp đến dạy ở học đường, dạy đám trẻ con biết chữ, hàng năm thu chút lợi tức kiếm sống, trong nhà ngày càng dễ chịu hơn rất nhiều.

Có điều mặc dù Lý phu tử buông bỏ tâm tư thi đậu Cử nhân, nhưng đối với bọn nhỏ ở thôn Hạ Tuyền vẫn ôm rất nhiều kỳ vọng, vì vậy lúc ở trường dạy học không khỏi nghiêm nghị cứng nhắc đôi chút. Lúc Thẩm Trại Hoa mới tới, cũng dắt Tiểu Thụ đến học đường. Nhưng chưa đến ba ngày, con bé liền không đi nữa. Thẩm Trại Hoa hỏi muội muội nguyên nhân, thì Tiểu Thụ liền nói thẳng rằng Lý phu tử dạy chữ thật sự rất buồn tẻ, đi học chỉ thấy buồn ngủ, không giống với Hàn Dịch dạy học cực kỳ thú vị, những thứ khác thì càng không đáng nói đến. Thẩm Trại Hoa khuyên nhủ mấy lần, nhưng Tiểu Thụ vẫn như cũ không chịu đi học, nghĩ tới vướng mắc trong lòng con bé nàng cũng không nhiều lời nữa.

Tuy nhiên sau đó, Tiểu Thụ không bao giờ muốn gặp Lý phu tử nữa, bình thường nếu đi bộ nhìn thấy xa xa liền tình nguyện đi đường vòng không muốn chạm mặt người kia.

Thẩm Trại Hoa xoa xoa mồ hôi trên mặt, nói:"Vậy muội cứ mặc kệ Lý phu tử ở đó, không thèm mời người ta uống nước hay sao?"

Tiểu Thụ cười hả hê: "Sáng sớm Cố Đồi đã tới chỗ chúng ta rồi, hắn ta đang ở đó tiếp Lý lão đầu đấy!"

Thẩm Trại Hoa tức cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Thụ: "Muội đấy, sai bảo người khác không chút nương tay. Còn nữa, đã nói bao nhiêu lần, phải gọi là Lý phu tử, không cho được kêu người ta là Lý lão đầu. Dầu gì ông ấy cũng là phu tử dạy ngươi học chữ mấy hôm, phải tôn sư trọng đạo chứ!".

Tiểu Thụ không phục hừ một tiếng: "Còn lâu! Những gì ông ấy dạy muội đều biết cả rồi!".

Thẩm Trại Hoa không phản bác, bất đắc dĩ nói: "Muội có lý của muội, ta không bàn cãi vấn đề này với muội nữa. Nhanh đi về đi, vừa sáng sớm Lý phu tử đã tới đây, nhất định là có việc gấp!".

Tiểu Thụ ở phía sau tiếp tục lầm bầm: "Là tỷ về muộn ấy chứ, không liên quan đến muội!".

Thẩm Trại Hoa quay đầu lại kéo tay con bé dắt đi: "Đừng có lầu bầu nữa, mau mau trở về thôi!".

Thẩm Trại Hoa vốn cho là sẽ thấy bộ mặt giận dữ của Lý phu tử, vậy mà đến lúc đẩy cửa viện ra thì lại nhìn thấy Cố Đồi đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Lý phu tử hai mắt nhắm lại, gật gù hả hê giảng giải Thiên Tự Văn, dáng vẻ ham học hỏi như đói khát kia khiến nàng không khỏi run run người.

Tuổi còn nhỏ mà kỹ năng diễn thật thâm hậu!

Tiểu Thụ im lặng không lên tiếng đứng ở ngoài cửa viện, không hề ló mặt vào. Thẩm Trại Hoa đổi một tách trà khác cho Lý phu tử, cắt đứt mạch cảm xúc đang tuôn trào của người nào đó, hỏi: "Không biết hôm nay Phu tử tới đây là vì chuyện gì? Mới sớm thế này, không nên phiền ngài xa xôi đi một chuyến, có gì cứ sai người thông báo cho ta một tiếng là được rồi!".

Lý phu tử thật vất vả mới gặp được một thính giả hứng thú nghe mình nói như Cố Đồi, đang nói hăng say lại bị Thẩm Trại Hoa cắt đứt, sắc mặt không vui, nhưng thấy nàng cung kính nói thế, với lại lần này tới đây xác thực có chuyện quan trọng cần bàn cũng không tiện nổi giận.

Cố Đồi thấy thế, đứng dậy khom lưng hành lễ với Lý phu tử: "Phu Tử học rộng tài cao, hôm nay Cố Đồi được người chỉ điểm, thật sự là may mắn vô cùng. Phu Tử có chính sự thương nghị cùng trưởng thôn, ta sẽ không quấy rầy nữa!". Lời nói này rất hợp ý Lý phu tử, vị tiên sinh nào đó cười híp mắt đáp: "Tốt, tốt! Trẻ con dễ dạy. Căn cơ của ngươi không tệ, kiên trì bền bỉ học tập, về sau nhất định có thể thành nghiệp lớn!".

Cố Đồi thản nhiên cười: "Phu Tử quá khen!". Vừa đi ra khỏi viện, thấy Tiểu Thụ đang đứng ở góc tường nhàm chán dùng nhánh cây chọc vào mặt đất, vẻ trầm ổn ở trước mặt Lý phu tử trong nháy mắt biến mất tăm, tựa như Khúc Xương nhìn thấy món ngon vậy, nhanh chân chạy tới bên cạnh, cười rực rỡ, hỏi: "Tiểu Thụ, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Tiểu Thụ ngẩng đầu khinh bỉ nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Ngươi thích Lý lão đầu kia hả, ta chẳng nghe vào tai chút nào, tất nhiên là phải trốn ra xa thôi!".

Cố Đồi lắc lắc đầu: "Không thích. Những gì ông ấy nói, nhiều năm trước ta đã học được rồi. Hơn nữa ông ấy nói quá mức tẻ nhạt, không thú vị bằng phụ thân của ta!".

Tiểu Thụ càng khinh bỉ hơn: "Thế mà ngươi còn nghe nhập thần như vậy?"

Cố Đồi nhếch miệng cười một tiếng: "Phụ thân ta nói, sống chung với người khác, phải tôn trọng hài hòa với đối phương, mới có thể làm được chuyện lớn!". Rồi trưng vẻ mặt nịnh hót nhìn về phía Tiểu Thụ: "Đúng rồi Tiểu Thụ, ngươi thích cái gì?"

Tiểu Thụ liếc mắt nhìn cậu nhóc, lành lạnh đáp: "Ta thích tìm người làm thành cọc để luyện quyền."

Cố đồi lại nghĩ đến cái nồi nhà mình bị người nào đó đấm một quyền nứt toác, liền lạnh hết cả sống lưng, ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nhưng trong chốc lát, lại không nhịn được mở miệng, đầy kỳ vọng nói: "Vậy trừ cái đó ra? Còn thích cái gì khác hay không?"

Tiểu Thụ nói như đinh chém sắt: "Không có! Chỉ thích mỗi thế!"

Cố Đồi:"....."

******

Lý phu tử nhận lấy cốc trà mà Thẩm Trại Hoa đưa tới, ý tứ uống hai ngụm, liền mở miệng:"Thôn trưởng à, lần này, ta đến là muốn thương lượng một chút về chuyện mời Phu tử mới cho học đường!"

Thẩm Trại Hoa có chút kinh ngạc, hỏi: "Mời Phu tử mới? Vì sao chứ? Phu tử, ngài không muốn dạy học nữa sao? Là đám trẻ đi học không quy củ hay là có người quấy rối? Phu tử, ngài có gì bất tiện cứ mở miệng, điều ta có thể làm được tuyệt sẽ không từ chối!".

Lý phu tử khoát khoát tay: "Không phải vậy, cũng không có gì phiền toái cả. Ngươi cũng biết, nhi tử nhà ta không có tiền đồ theo nghiệp đèn sách, hồi trước đã theo thương đội đi mua bán. Dạo gần đây nó nhờ người nhắn về, nói là làm ăn kiếm được một khoản, cũng đã mua được một tòa nhà ở Liễu Quận, bảo chúng ta thu xếp chuyển lên ở cùng. Thôn Hạ Tuyền này tốt thì tốt, nhưng dù sao cũng không phải cố hương. Hai chúng ta cũng đều đã lớn tuổi, muốn sau khi chết có thể lá rụng về cội, không đến nỗi phải chết nơi xứ người!".

Lý phu tử đã quyết định đi, Thẩm Trại Hoa cũng không tiện cưỡng cầu ông ta lưu lại. Học đường đột nhiên không có người dạy học, cho nên việc cấp bách lúc này là phải mời được một phu tử khác. Có điều những người đọc sách hơn phân nửa vẫn ôm mộng thi cử lấy công danh, nếu mời đến dạy học ở một tiểu thôn trang nghèo khó như thế này, hơn phân nửa đều không bằng lòng.

Thẩm Trại Hoa cũng có chút khó xử: "Phu tử có thể chờ ta mời được Phu tử hay không sau đó mới đi hay không? Nếu học đường không có người dạy học, đám trẻ biết làm thế nào, không thể nào nghỉ học một thời gian được!".

Lý phu tử gật đầu một cái. Hôm nay tới đây chính là muốn thông báo với Thẩm Trại Hoa một tiếng, để cho nàng chuẩn bị, sớm mời Phu tử mới, lúc rời đi mới có thể an tâm. "Vậy thì tốt, kính xin Trưởng thôn mau chóng mời người, nhiều lắm thì ta chỉ có thể lưu lại gần một tháng thôi. Đường xá xa xôi, chỉ sợ sẽ sinh biến cố, vẫn nên lên đường càng sớm càng tốt!". Dứt lời, liền đứng lên: "Vậy thì ta về trước, làm phiền Trưởng thôn lại phải nhọc lòng chuyện học đường rồi!"

Thẩm Trại Hoa đứng dậy đưa tiễn: "Phu Tử khách khí. Học đường đã làm phiền đến ngài nhiều năm như vậy, hôm nay Phu tử cũng nên hưởng phúc của tôn nhi rồi!".

Thấy Lý phu tử đi xa, Tiểu Thụ mới lững thững trở về viện, hỏi: "Ông ấy đến đây làm cái gì?"

Thẩm Trại Hoa đứng dậy thu dọn cốc trà, nói: "Ông ấy phải dời đến sống cùng với nhi tử, tới đây bảo tỷ tìm một phu tử mới dạy học thay mình. Haiz, đau đầu chết mất, ta nào biết tiên sinh ở đâu mà tìm chứ!".

Tiểu Thụ cùng đi phía sau: "Vậy tỷ muốn vào thành sao? Trong thôn hình như chẳng có người nào đọc sách nhiều như Lý phu tử cả."

Thẩm Trại Hoa ấn huyệt thái dương, rầu rĩ nói: "Chuyện bất thình lình thế này, ta biết đi đâu tìm người thay thế Lý phu tử chứ? Hơn nữa, kể cả có tìm được, thì cũng còn phải xem người ta có nguyện ý hay không!".

Cố Đồi đột nhiên thò đầu ra:"Người đọc sách? Phụ thân của đệ chẳng phải là người như vậy sao?".

Thẩm Trại Hoa đang ủ rũ bỗng nhiên sáng bừng lên, Cố Đồi quả nhiên đã nhắc nhở nàng đúng lúc. Qua mấy ngày tiếp xúc, nàng cũng nhận thức được, Cố Nam Châu qđích xác là người đầy bụng kinh thư. Nếu so với Lý phu tử, học vấn của người này chỉ sợ cao hơn không phải một chút. Chỉ cần nhìn cách hắn dạy dỗ Cố Đồi thôi cũng đủ nhìn ra được.

"Có điều Trại Hoa tỷ tỷ tìm người đọc sách làm gì? Phụ thân của đệ ấy mà, tay thì trói gà không chặt, lại không có gì đặc biệt..." Lời còn chưa nói hết, Cố Đồi liền kêu lên thất thanh: "Người nhéo lỗ tai con làm chi? Mau buông tay ra, lỗ tai sắp đứt tới nơi rồi!".

Một tay Cố Nam Châu xách tai Cố Đồi, một tay đẩy cửa ra, vừa vào phòng, mới lên tiếng: "Con thỏ nhỏ đáng chết kia, vừa vắng bóng một cái liền nói xấu phụ thân của ngươi, đúng là ít bị ăn đòn đúng không, không biết trời cao đất dày gì cả!".

Cố Đồi không dễ dàng gì mới tránh thoát khỏi tay Cố Nam Châu, xẹt một cái chạy đến bên cạnh Tiểu Thụ, giả vờ đáng thương nói: "Tiểu Thụ, ngươi xem lỗ tai ta còn không? Đau chết mất!".

Cố Nam Châu sao không biết nặng nhẹ, cũng không dùng nhiều khí lực cho lắm. Có điều con khỉ nào đó đã quen ăn sung mặc sướng, nên da non so với người thường rất nhiều, chỉ cần chạm nhẹ chút xíu đã lưu lại dấu vết. Tiểu Thụ lại không biết nguyên nhân ở trong đó, nhìn lỗ tai Cố Đồi đỏ bừng, cho là Cố Nam Châu đã xuống tay thật độc ác, suy nghĩ một chút rồi xoay người vào nhà cầm lọ cao ra: "Ngươi thử bôi cái này xem, rất mát, có lẽ sẽ đỡ đau hơn một chút!".

Hiếm khi Cố Đồi được Tiểu Thụ đối xử ôn hoà như thế, không cần biết lọ cao kia có tác dụng hay không, liền không ngừng gật đầu, ngoan ngoãn đứng ở trước mặt ai đó, để người ta bôi cao trên lỗ tai mình.

Thẩm Trại Hoa vừa được Cố Đồi gợi ý, càng xem càng thấy Cố Nam Châu thích hợp với vị trí này. Bản thân còn đỡ phải chạy tới chạy lui tìm một phu tử có phẩm hạnh tốt tới dạy học, hơn thế nữa Cố Nam Châu cũng tạm thời có một công việc để mưu sinh. Lúc trước bản thân hắn cũng nói, tiền dành dụm không nhiều lắm, không thể để cho phụ tử bọn họ miệng ăn núi lở được.

"Ta có một việc rất thích hợp với ngươi, không biết ngươi có nguyện ý thử một chút hay không!". Từ trước đến giờ Thẩm Trại Hoa không phải là người vòng vo, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Ban đầu Cố Nam Châu dẫn Cố Đồi nghĩ hết biện pháp dời đến thôn nhỏ này cũng là vì muốn tạo đường lui, tiện thể chặt đứt sạch sẽ mọi liên quan đến Cố gia. Vì vậy, lúc đi, cũng không dám cầm quá nhiều tiền bạc. Mặc dù trong khoảng thời gian này không tiêu tốn bao nhiêu, vẫn còn có thể xoay sở được. Nhưng hôm nay tình thế không rõ, hắn không biết phải ở thôn nhỏ này bao lâu, cũng không nên dựa vào chút tiền kia mà sống qua ngày, nên tính toán lâu dài mới phải.

Có điều, bản thân những năm qua đã quen với phú quý nhàn nhân, không dính đến một giọt nước, không biết phân biệt ngũ cốc, dù có muốn trồng trọt cũng lực bất tòng tâm. Mấy ngày nay, hắn khổ cực suy nghĩ, không biết hiện tại mình có thể làm được cái gì, để kiếm thêm thu nhập. Hôm nay nghe Thẩm Trại Hoa hỏi như vậy, tự nhiên rất hứng thú: "Ngươi cứ nói đi, nếu là thích hợp, ta sẽ tuyệt không từ chối."

"Lý phu tử trong thôn không lâu nữa sẽ phải chuyển đi, hôm nay tới đây nhờ ta tìm một tiên sinh mới dạy học thay mình. Cố Đồi nói ngươi vốn là người học cao hiểu rộng, không biết ngươi có nguyện ý thay thế Lý phu tử hay không? Tiền công dạy học cũng đủ để hai phụ tử các ngươi sống tạm. Nếu như ngươi cảm thấy chưa vừa ý, ta có thể thương lượng lại với người trong thôn xem thế nào!".

Cố Nam Châu âm thầm ngẫm nghĩ một lát rồigật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiễn biệt!

Ăn xong điểm tâm, Thẩm Trại Hoa liền dẫn Cố Nam Châu đến nhà Lý phu tử, Cố Đồi và Tiểu Thụ được phân công ở nhà trông nhà. Sau khi thảo luận một hồi, ba người liền nhất trí để Cố Nam Châu ngày mai theo Lý phu tử đến học đường. Thứ nhất là để cho đám trẻ làm quen dần với phu tử mới, thứ hai là muốn Cố Nam Châu có thể học hỏi tham khảo qua cách dạy dỗ của Lý phu tử. Những hài tử trong thôn này không thể so với những đệ tử con quan ở kinh đô từ nhỏ đã đọc thuộc thi thư Khổng Mạnh, phần lớn đều đang ở trong giai đoạn vỡ lòng, thành phần biết chữ không nhiều lắm, đặc biệt còn có một số đệ tử bởi vì phải giúp đỡ gia đình làm việc đồng áng mà tạm thời vắng mặt.

Bởi vì phụ mẫu của chúng quá nửa thời gian đều ngập đầu ngập cổ tìm kế sinh nhai, nên những hài tử này hầu hết được nuôi trong trạng thái tự do, rất nhiều đứa còn là lão đại trong nhà sau lưng là một bầy em lít nhít. Dưới tình huống như thế, thân làm phụ mẫu chỉ cầu cho hài tử của mình có thể bình an lớn lên là tốt rồi, cũng không có thời gian để ý tới nhiều thứ khác. Vì vậy, những đứa trẻ này đối với những hài tử con quan nhà cao cửa rộng mà nói thì hồn nhiên lẫn tưng bừng sức sống hơn nhiều nhưng kèm theo đó là tính cách khó dây dưa lẫn vô lại. Thứ Cố Nam Châu cần học, chính là cách để vừa có thể tạo uy với đám đệ tử mà vừa không mất thân cận như thế nào.

Có điều rất dễ nhận thấy, từ thái độ tránh như tránh bò cạp của Tiểu Thụ mỗi khi gặp Lý phu tử có thể thấy được ông ấy tuy lập được uy nhưng lại mất đi cảm giác thân cận.

Cứ thế Cố Nam Châu nhất nhất đi theo Lý phu tử đến học đường khoảng bảy tám ngày. Lý phu tử truyền thụ hết kinh nghiệm sang cho người mới, lại thấy hắn đã thành thạo đối mặt với đám đệ tử của mình liền lén lút thương lượng với thê tử của mình một phen, ngay sau đó bắt tay vào thu thập hành lý, từ giã Thẩm Trại Hoa.

Lúc phu thê ông ta tới, vừa hay đụng phải Cố Nam Châu đang dọn dẹp bát đũa. Thấy hắn tay chân lanh lẹ, hành động vô cùng lưu loát như thế liền kinh ngạc không thôi.

"Sao Sơn Quy lại ở đây? Còn làm những việc của phụ nhân này?", Lý phu tử lớn tuổi hơn với Cố Nam Châu rất nhiều, qua mấy ngày chung đụng liền gọi thẳng tên tự của người kia. Hắn vốn là một người đọc sách, luôn luôn mắt điếc tai ngơ không quản gia sự, chỉ nói những chuyện nho nhã lịch sự. Mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do một tay phụ nhân của mình thu xếp, ông ta chỉ cần mang tiền công dạy học nộp về đúng hẹn là được, sau đó lại gật gù hả hê xem chút sách, nhớ lại những ngày tháng tuổi trẻ phong lưu.

Mấy bữa nay Cố Nam Châu đi theo ông ta, ân cần lắng nghe dạy bảo, thái độ cung kính, không qua loa chút nào. Lý phu tử vô cùng hài lòng thật tâm

xem Cố Nam Châu như vãn bối, như một người bạn vong niên. Hôm nay thấy hắn ở trong viện Thẩm Trại Hoa, còn không chú ý thân phận của người đọc sách, làm những việc của phụ nhân này không khỏi lên tiếng chất vấn.

Thẩm Trại Hoa nghe tiếng từ phòng bếp ra ngoài, thấy người đến là Lý phu tử, vội vàng rửa tay vào nhà chính, cung cung kính kính rót ly trà nước đặt ở trước mặt ông ta, lại bảo Tiểu Thụ cầm bát đũa trong tay Cố Nam Châu đi rửa.

Cố Nam Châu xoa xoa tay, đoan chính ngồi ở một bên. Lý phu tử nghiêm mặt nói: "Từ xưa quân tử xa phòng bếp, Sơn Quy ngươi là một người đọc sách, làm sao lại không biết đạo lý này? Những chuyện vốn của phụ nhân này, sao đến lượt ngươi nhúng tay? Người đọc sách, nên thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh, mỗi ngày chung đụng với Thánh Nhân, mà không phải là bị những việc vặt này quấn thân!". Dứt lời, còn liếc nhìn Thẩm Trại Hoa, thể hiện ý trách cứ rõ ràng.

Thẩm Trại Hoa không biết chữ, luôn luôn kính trọng với người đọc sách. Vì vậy dù Lý phu tử có chỉ trích một chút thì nàng cũng chỉ nhu thuận đứng nghe, không hề lên tiếng phản bác hoặc tỏ thái độ không vui.

Cố Nam Châu cười cười, nói: "Lời ấy của Phu tử sai rồi. Thánh nhân dạy quân tử tránh xa phòng bếp, nhưng Sơn Quy lại cho rằng, giữa trăm ngàn vị của cuộc sống hơn phân nửa bắt nguồn từ ở đây. Người đọc sách đi học, không chỉ là vì hiểu rõ cương thường luân lý, mà nên thấy được cuộc đời bách thái, thế gian phù hoa từ trong sách. Có thể nào bởi vì thân là người đọc sách mà chỉ đi nghiên cứu Tứ Thư Ngũ Kinh không hề phân biệt được ngũ cốc? Quả thật, chúng ta sẽ thu hoạch được rất nhiều kiến thức ở trong sách, nhưng nếu chỉ biết đọc mà lại không biết ngẫm ra ý vị từ những chuyện vụn vặt hàng ngày, thì có khác gì đang đi vào ngõ cụt, thật sự là cái được không bù nổi cái mất!".

Thẩm Trại Hoa chưa từng nghe người nào đó nghiêm chỉnh lý luận như vậy, ngước mắt lên nhìn Lý phu tử thì chỉ thấy chòm râu của ông ta lay động một phen, cổ họng lên xuống cuồn cuộn, rõ ràng là muốn tranh cãi với Cố Nam Châu một phen. Thẩm Trại Hoa âm thầm thở dài, một khi những người đọc sách tranh luận thì chẳng khác nào gà chọi nhất thiết phải tranh thắng bại, nếu là nàng trước kia, chỉ cần ý kiến bất đồng liền trực tiếp động thủ động cước, phí nhiều nước bọt thì có ích lợi gì? Nói đến miệng đắng lưỡi khô, người ta ngoài mặt gật gù, nhưng chỉ cần quay lưng đi là trong lòng không ngừng oán thầm cho xem.

Vậy mà còn không đợi Lý phu tử thao thao bất tuyệt phản bác lại, Cố Nam Châu đã chặn trước một bước: "Không biết hôm nay Lý phu tử tới đây là vì chuyện gì? Trời cũng sắp tối mà còn cất công thế này chắc chắn là có chuyện quan trọng gấp gáp rồi!".

Tuy hành động chuyển đề tài thật sự có chút cứng rắn, nhưng một khi Cố Nam Châu đã hỏi thế, Lý phu tử đang hăng hái muốn phản bác lại nghẹn họng không thốt nên lời, có thể thấy được hàng mày đang run lên, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: "Lần này ta đến, là muốn từ giã Trưởng Thôn. Sơn Quy dù trẻ tuổi, nhưng về phương diện dạy học, ta cũng không có gì có thể truyền thụ cho hắn nữa. Nếu Sơn Quy đã quen thuộc với học đường thì cũng là thời điểm chúng ta phải lên đường. Bên Liễu Quận lại thúc giục quá, ta đã nhiều năm không trở lại cố thổ, nên cũng hoài niệm vô cùng!".

Thẩm Trại Hoa vốn tưởng rằng Lý phu tử sẽ tranh cãi với Cố Nam Châu một trận nảy lửa, lại vạn không ngờ, người nào đó vô tâm nghênh chiến, chỉ một câu nói liền nhẹ nhàng đẩy hết mọi ấm ức của Lý phu tử về lại trong bụng. Chiêu "Đánh xong bỏ chạy, ta quản ngươi có phản kháng lại hay không" ra tay thật quang minh lỗi lạc! Có điều nhìn đôi mày đang lay động của Lý phu tử cũng biết chiêu phòng thủ mà không chiến này đối với người từ trước đến giờ không phục như ông ta mà nói, đã tạo thành bao nhiêu kìm nén.

"Khi nào Phu tử chuẩn bị lên đường? Ta sẽ sắp xếp một buổi tiệc tiễn đưa Phu tử!".Thẩm Trại Hoa cúi đầu giơ tay lên, nhanh chóng che dấu khóe miệng không khống chế được mà khẽ nhếch lên của mình, sau đó nghiêm nghị quay sang hỏi Lý phu tử.

"Thôi thôi, tiệc tiễn đưa gì chứ, sao phải phiền toái như vậy. Hành lý đã thu thập xong rồi, sáng mai ta sẽ xuất phát. Khởi hành sớm để còn nhanh chóng tới Liễu Quận. Sắc trời cũng đã tối, ta cáo từ trước đây. Thôn trưởng bảo trọng nhé!". Lý phu tử dứt lời, liền đứng lên đi ra ngoài cửa. Lý thẩm cùng đi phía sau, ngăn Thẩm Trại Hoa đang muốn đứng tiễn: "Đừng tiễn nữa, đừng tiễn nữa, cũng không sớm sủa gì, ngươi mau nghỉ ngơi thôi!.

Tuy thế Thẩm Trại Hoa vẫn đứng dậy, đi theo phía sau hai người họ, tiễn ra tận đường lớn, mới trở lại.

******

Sáng tinh mơ, trên con đường nhỏ vẫn còn nồng đậm hơi nước, sương mù vẫn chưa kịp tan đi, khoảng không mờ mịt, chỉ có tiếng đinh đang phát ra từ chiếc một xe lừa, bóng người từ từ rõ ràng, chính là đôi phu thê Lý phu tử mang theo chút gia sản, vội vàng đi tới cửa thôn,.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủn mà Lý phu tử đã quay đầu lại mấy lần. Lý thẩm thấy thế liền oán thán: "Trưởng thôn đã nói làm tiệc tiễn đưa mà ông cứ một mực từ chối, đã thế lại còn không bỏ được những hài tử kia, thật đúng là phiền toái mà!".

Lý phu tử hiếm khi không phản bác lại, chỉ hết than ngắn lại thở dài, cúi đầu tiếp tục vội vàng đánh xe lừa.

Đi tới cửa thôn, lại thấy phía trước có một đám đông. Lý phu tử định thần nhìn lại, hóa ra là đám học trò của mình không thiếu một ai, nhìn quần áo trên người chúng vẫn còn điểm sương, sợ là đợi đã lâu.

"Sao các trò lại ở chỗ này? Sớm tinh mơ, không cố ngủ nhiều thêm một chút đến lúc vào học đường lại mệt rã rời!". Lý phu tử nghiêm mặt nói.

Một học trò dẫn đầu bước lên trước, đưa cái túi trong tay tới trước ngực Lý phu tử, nức nở nói: "Chúng con, chúng con tới đưa tiễn Phu tử. Trưởng thôn nói, Phu tử phải đi Liễu Quận hưởng phúc, lần này rời đi, có lẽ sẽ không trở lại nữa, huhu…òa òa!".

Vừa mở đầu, sau lưng đồng loạt vang lên tiếng nghẹn ngào. Vẻ mặt Lý phu tử cũng không kìm nén được nữa, hốc mắt đỏ lên, sờ sờ đầu của đứa bé kia, khàn khàn nói: "Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, hôm nay ly biệt, còn nhiều thời gian, có duyên chắc chắn sẽ tái ngộ. Sau khi ta đi, các trò

phải kính trọng Phu tử mới, dốc lòng theo nghiệp đèn sách. Đi học là một chuyện lâu dài, không thể vì lười biếng mà bỏ giữa chừng, nhớ kỹ chưa?".

Đám học trò rối rít vừa lau nước mắt vừa gật đầu. Lý phu tử trong lòng vui mừng, xoay người lên xe lửa. Mặc dù trong lòng không nỡ, nhưng đi xa là việc đã định, không thể thay đổi. Ly biệt đã định, không có lý do để kéo dài nữa.

Xe lửa chậm rãi chạy qua đám hài tử đang gạt lệ, từ từ đi xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong màn sương mông lung. Đám hài tử khóc thút thít một phen, từ từ tản ra, ai trở về nhà nấy.

Nơi xa Thẩm Trại Hoa thấy đám trẻ rối rít quay về nhà, mới xoay người đi tới trong thôn."Ngày hôm qua thật sự đã phiền ngươi phải đi theo ta chạy khắp cả thôn". Nàng quay sang nói với Cố Nam Châu bên cạnh.

"Không sao không sao. Để đám học trò tới tiễn Lý phu tử vốn là chủ ý của ta, sao có thể có đạo lý nhìn ngươi lao tâm lao lực chạy khắp chung quanh được!". Cố Nam Châu đáp.

"Cũng may mà ngươi nghĩ ra chủ ý đưa tiễn này. Phu Tử đi gấp như thế, không kịp tổ chức một bữa tiệc chia tay, để đám học trò đến tiễn ông ấy dầu gì cũng là một tâm ý."

"Lý phu tử mặc dù nghiêm nghị cứng nhắc một chút, nhưng thực sự quan tâm đến những hài tử kia. Để bọn chúng tới tiễn biệt, xem như thể hiện chút tấm lòng với người đã dạy dỗ mình. Nếu không có ai đưa tiễn thật sự quá lạnh bạc rồi!".

"Vậy cũng tốt. Có điều Cố Phu tử này, ngươi đã chuẩn bị xong tâm lý làm vi sư chưa đấy?". Thẩm Trại Hoa cười nhìn về phía người bên cạnh, cất tiếng trêu chọc.

Cố Nam Châu gật đầu, nghiêm nghị đáp: "Không dám gạt ngươi, Tổ phụ ta đã từng đảm nhiệm cương vị này. Hồi còn nhỏ ta vẫn thường trộm nghe ông dạy học, nghe nói học trò của ông rải khắp thiên hạ, hâm mộ không dứt. Lúc đó ta đã từng nghĩ về sau sẽ không ôm mộng công danh, chỉ dốc lòng truyền thụ lại cho đám học trò, hôm nay cũng coi như đã hoàn thành giấc mộng thời niên thiếu!".

Lúc người nọ nói những lời này vô cùng trịnh trọng. Thẩm Trại Hoa ngước mắt nhìn lên, gò má của hắn trong buổi sớm mai có chút mơ hồ, còn vương chút hơi sương nhàn nhạt. Chẳng biết tại sao, nàng bỗng cảm thấy bộ dáng này của hắn lúc này thật kiên nghị, làm cho những mạch máu dưới da cũng khẽ sôi trào.

Cuộc đời là thế, cứ ngỡ những hoài bão những ước mơ khi còn tấm bé chẳng bao giờ thành sự thật, nhưng biết đâu trong tương lai, vào một thời khắc bất ngờ nào đó, bỗng dưng lại ở gần ta hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-10: Cố Phu tử nhậm chức!

Trở về nhà, Thẩm Trại Hoa lại nghĩ tới hôm nay là ngày đầu tiên Cố Nam Châu đi nhậm chức nên tốt nhất là đi sớm một chút, gạt ý niệm ngủ tiếp qua một bên, tay chân lanh lẹ nổi lửa, bỏ bánh màn thầu vào lồng hấp lại lần nữa, múc thêm chút rau ngâm, bưng sang cho Cố Nam Châu, lúc này mời trở về viện nhà mình.

Nháo nhào một phen như thế Tiểu Thụ không thể không tỉnh, cất giọng ngái ngủ hỏi: "Lý phu tử đi rồi sao?".

Thẩm Trại Hoa gật đầu: "Trời còn chưa sáng đã lên đường, có lẽ lúc này đã sắp đến trên trấn rồi!".

Tiểu Thụ cũng không nói thêm gì nữa, xoay người múc nước rửa mặt. Vốn đã không thích người cổ hủ cố chấp như Lý phu tử nên mới vừa rồi cô nhóc cũng chỉ thuận miệng hỏi, chứ tuyệt không quan tâm đến hành trình của người nọ chút nào.

Ăn điểm tâm xong, Cố Đồi cầm chén đũa đã rửa sạch đưa tới, Cố Nam Châu thì đứng đợi ở cửa để cùng đến học đường. Hiếm có ngày không bị Cố Đồi đeo bám, Tiểu Thụ tùy ý ăn vài miếng rồi lôi kéo Thẩm Trại Hoa bày cọc gỗ trong sân luyện võ, lấy một cuốn sách hơi rách nát ra vừa nhìn vừa luyện theo những chiêu thức quỷ dị.

Ai ngờ vẫn chưa tới thời gian ăn cơm trưa, Tiểu Thụ đang vui vẻ luyện võ liền cảm giác sau lưng có ai đó đang nhìn mình chằm chằm, vừa quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là hình ảnh Cố Đồi mắt chữ O mồm chữ A, đứng trước cửa viện mặt đực ra như ngỗng.

Bình thường có rất ít thứ có thể làm cho cô nhóc chuyên chú say mê nhập tâm thế này, ngoài quyển sách nhỏ rách nát mà Tổ phụ truyền lại cho mình. Vì vậy, mỗi lần luyện tập các chiêu thức đều tập trung cao độ, nhập tâm vô cùng, hòan tòan không để ý đến xung quanh. Lúc này nếu không phải sự sùng bái trong mắt Cố Đồi quá mức nhiệt liệt, chỉ sợ Tiểu Thụ cũng sẽ không phát hiện.

Có điều vừa quay đầu lại thì chợt phát hiện một mái đầu đen lấp ló ở cửa, trong nháy mắt mê mang, Tiểu Thụ theo bản năng nhặt cây dậy giặt quần áo bên cạnh lên ném về phía đó. Mắt thấy cây gậy đang nhắm thẳng đến đầu Cố Đồi, thì đột nhiên một cánh tay mảnh khảnh giơ lên, khó khăn chặn cây gậy

kia lại.

Một khắc sau, Bạch Hoa liền cầm cây gậy giặt quần áo đi vào viện, tiện tay ném xuống đất, nói: "Đừng nên ném loạn, chẳng may làm người ta bị thương thì sao?".

Tiểu Thụ vừa ném cây gậy xong cũng liền hoảng hốt, đợi cô nhóc nhận ra người đứng trước cửa viện nhìn chằm chằm mình là Cố Đồi thì đã không kịp thu tay lại nữa, nếu không phải Bạch Hoa phản ứng nhanh, thì e là một gậy này không tài nào tránh được. Tiểu Thụ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không lên tiếng.

Còn người suýt nữa bị đập vào đầu thì cứ cúi đầu không nói lời nào, vội theo vào viện, rồi quay sang cười nói với Bạch Hoa: "Đừng trách Tiểu Thụ, là đệ vụng về, Tiểu Thụ cũng không phải cố ý ném vào đệ đâu, Bạch tỷ tỷ đừng trách nàng ấy!".

Bạch Hoa nỡ lòng nào trách cứ Tiểu Thụ, cũng chỉ mạnh miệng một chút mà thôi, thấy Cố Đồi gấp gáp bảo hộ bạn bè, chỉ cảm thấy trẻ con thật thú vị, cười cười, thuận tay ngắt má cậu nhóc, rồi hỏi: "Hoa Hoa đâu? Tỷ có chút việc cần bàn!".

Thẩm Trại Hoa sau khi giúp đỡ Tiểu Thụ đặt những cây cọc gỗ vào sân liền đến ngay nhà Khâu nãi nãi. Sau một thời gian mưa dầm dề, thì mấy ngày nay nắng chói changg, ngay cả mặt đường cũng đã nứt toác ra. Người trong thôn đều đi đến con sông duy nhất lấy nước, ngày nào cũng phải tưới nước cho đất đúng giờ nếu không e là sẽ không thu hoạch nổi hoa mầu. Mặc dù Khâu nãi nãi không trồng trọt, nhưng trước cửa sau nhà đều trồng không ít rau dưa, diện tích không hề nhỏ. Mấy ngày nay nhìn vườn rau xanh mướt bị ánh mặt trời hun cho héo rũ, mà mình lại không có sức đi lấy nước, nên chỉ có thể nhờ Thẩm Trại Hoa. Việc này vô cùng bận rộn, cũng may Thẩm Trại Hoa khí lực lớn, tay chân lanh lẹ, trước khi mặt trời đứng bóng liền hòan tất mọi việc, một thân mồ hôi ướt đẫm trở về.

Mới vừa cất bước vào viện, liền nghe thấy Bạch Hoa hỏi thăm tung tích của mình, cho là nàng ấy có chuyện gì gấp nên chẳng buồn múc nước rửa mặt lau mồ hôi trên người, đã hỏi: "Tìm ta làm chi?".

Bạch Hoa lập tức ném đồ sang, Thẩm Trại Hoa nhanh tay bắt lấy, thì ra là một chiếc chìa khóa."Ngươi mới vừa về chưa bao lâu? Lại muốn đi ra ngoài?". Mỗi lần Bạch Hoa rời nhà du ngoạn đều mang chìa khóa sang nhờ Thẩm Trại Hoa bảo quản hộ, đề phòng đánh rơi đâu đó trên đường thì lại càng thêm phiền toái.

Bạch Hoa gật đầu đáp: "Thời tiết nóng thế này cứ ở mãi trong nhà thì chán chết, nên muốn đi đây đó một chút. Ngươi cũng biết ta rồi mà, không thể ở mãi một chỗ được."

"Được rồi. Đi thì đi đi, trên đường nhớ chú ý một chút!". Thẩm Trại Hoa cất chìa khóa đi, rồi nói tiếp: "Ở lại ăn cơm đã? Ngươi muốn ăn gì để ta nấu?".

Bạch Hoa khoát khoát tay: "Không ăn. Lúc trước ở nhà ta đã ăn rồi, hành lý cũng đã thu thập xong xuôi đâu đấy, tới đây nói với ngươi một tiếng là đi luôn. Ngươi nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt!". Sau đó xoay người ra khỏi viện.

Chân trước Bạch Hoa vừa mới đi, thì chân sau Cố Nam Châu đã bước vào viện, thấy Cố Đồi đang gắt gao đi theo phía sau Tiểu Thụ, liền tức giận chỉ vào nhi tử mắng: "Tiểu tử thúi, vừa chớp mắt đã không trông thấy ngươi đâu, thì ra là ngày đầu tiên vừa đến học đường, những cái khác đều chưa thông đã vận dụng ngay chiêu trốn học này rồi?"

Cố Đồi cũng không hề sợ hãi chút nào, nhíu nhíu mày đáp: "Những điều phụ thân dạy trước kia con cũng học qua rồi, sao phải lãng phí thời gian học lại làm gì nữa? Còn không bằng trở lại xem sách khác!".

"Cổ nhân nói ôn cố tri tân*. Ngươi học qua rồi học một lần lại nữa thì có làm sao? Trước kia học kiến thức nông cạn, học một lần liền có thể thông hiểu đạo lí, chẳng thừa chút nào!".

*)Ôn cố tri tân: Xem lại cái cũ, biết cái mới. Đây là một lời khuyên nên nhắc lại cái cũ để hiểu biết những cái mới hơn. Ôn lại quá khứ để tiên đoán tương lai.

"Nhưng những đứa trẻ trong học đường ngày hôm nay còn chưa học xong Thiên Tự Văn, mà hai năm trước phụ thân đã bắt đầu dạy con Luận Ngữ rồi. Học thức hơn kém nhau một trời một vực như thế, con thật sự không có cách nào phối hợp với người được!". Cố Đồi nói xong còn cố ý thở dài, vẻ mặt bi thống nói.

Trong lúc nhất thời Cố Nam Châu không phản bác được, Cố Đồi học vỡ lòng từ sớm, Thiên Tự Văn, Tam Tự kinh đã sớm thành thạo, tất nhiên không có cách nào hòa hợp được với đám trẻ em trong học đường, nhưng vừa thấy nhi tử cố làm ra vẻ bất đắc dĩ thì lại chỉ muốn xông đến đánh cho nó một trận.

Thẩm Trại Hoa vừa vào bếp liền nghe thấy tiếng của Cố Nam Châu, vừa bưng đồ ăn ra cửa liền thấy hai phụ tử cách vách đang trừng mắt nhìn nhau, ngươi một câu ta một câu, chẳng ai nhường ai, không hề ngừng nghỉ, đành phải đưa đĩa thức ăn đến trước mặt bọn họ, nói: "Đừng cãi nhau nữa, ăn cơm quan trọng hơn."

Ấy thế mà không hề có tác dụng, hai người vẫn cứ mải mê tranh luận không nghỉ. Tiểu Thụ ở bên cạnh phiền chết đi được, trực tiếp vươn tay, che miệng Cố Đồi lại, kéo vào trong nhà, đến trước bàn cơm. Cố Nam Châu theo vào nhà chính, trước khi ngồi xuống trước còn rất ý vị cười một tiếng giễu cợt.

Nếu nói lực sát thương của ai mạnh nhất thì phải nói đến Tiểu Thụ đang ngồi bên cạnh Cố Đồi.

Tâm tư của cậu nhóc đang đặt hết vào lòng bàn tay ấm áp mới vừa được ai đó nắm, gương mặt trắng nõn hết đỏ lại trắng, làm gì có thời gian rảnh chú ý

tới Cố Nam Châu. Chỉ có Thẩm Trại Hoa quan tâm đến cậu nhóc, ân cần hỏi "Sao mặt lại đỏ rực lên thế kia? Lẽ nào lại bị sốt?". Nói xong liền đưa tay đặt lên trán Cố Đồi, nhưng lại không thấy có gì khác thường cả.

Cố Nam Châu cười cười: "Trại Hoa không cần lo lắng đâu, chắc là do máu huyết không lưu thông thôi, lát nữa là tốt ngay ấy mà. Trẻ con, kiến thức vẫn còn hạn hẹp lắm!".

Những lời này rơi vào tai Thẩm Trại Hoa chẳng khác nào như đang đi trong sương mù, chỉ có Cố Đồi cuối cùng cũng đã dẹp yên được cơn sóng trào, ngẩng đầu lên nói: "Đúng rồi, đúng rồi, con làm sao so được với ngài chứ, đi qua bụi hoa mà chẳng dính một chiếc là nào vào người."

Hai người họ cãi vã như cơm bữa, Thẩm Trại Hoa nhìn nhiều cũng quen, coi như có thêm không ít niềm vui thú, vừa nghe thấy thế không khỏi cười ra tiếng. Cố Nam Châu thấy nàng cười, vội mở miệng nói: "Ngươi đừng nghe thằng bé nói bậy, cái gì mà qua trăm khóm hoa, ta cũng không phải là người phong lưu như thế!".

Thẩm Trại Hoa thuận miệng nói tiếp: "Cũng không nhất định. Thường ngày ta vẫn nghe người ta nói, thư sinh nhất mực phong lưu. Ngươi vừa là người đọc sách, vừa là con cháu danh môn, sao có thể thiếu hồng nhan tri kỷ được?".

Cố Nam Châu lập tức khoát tay: "Ngươi nói thế là đổ oan cho ta rồi. Tổ phụ ta là người nghiêm cẩn, từ trước đến giờ rất ghét những người đọc sách mà cả ngày trầm mê phong hoa tuyết nguyệt. Vì vậy các vãn bối trong nhà, trừ thê thiếp của mình ra, không bao giờ dám dây dưa bên ngoài!".

Thấy hắn nghiêm chỉnh giải thích với mình, Thẩm Trại Hoa lại có chút lúng túng, thầm trách bản thân vừa rồi đã quá tùy tiện, trong lúc nhất thời không tìm được lời nào đáp lại, chỉ đành phải gật gù: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!".

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Thẩm Trại Hoa lại cảm thấy không thích hợp, chỉ hận cắn nát đầu lưỡi của mình. Chẳng hiểu bản thân sao lại thốt ra những lời này! Hắn chỉ là thuận miệng giải thích một phen, mình nói thế chẳng khác nào như đang nghĩ người ta bảo đảm không trêu hoa ghẹo nguyệt với nàng, đúng là nhiệt tình quá mức.

Cố Nam Châu lại không hề phát hiện ra Thẩm Trại Hoa đang lúng túng, sau khi kiên định tỏ rõ lập trường của mình liền bưng chén lên thong thả ung dung dùng bữa.

Tiểu thụ ở một bên yên lặng ăn cơm, sau đó chống tay vào má ngẩn người. Còn Cố Đồi thì cứ ăn một miếng cơm lại lặng lẽ nhìn sang bên cạnh, sau đó lại vùi đầu ăn một miếng cơm, tâm trạng vui vẻ vô cùng.

Cơm nước xong xuôi, Cố Nam Châu mới hỏi: "Cố Đồi, con có muốn đến học đường không? Nếu đi, thì phải tuân theo quy củ, không thể trốn học giữa chừng. Nếu để người khác học theo thì sao có thể tĩnh tâm học hành!".

Cố Đồi quay đầu nhìn về phía người nào đó: "Tiểu Thụ, buổi chiều muốn đến học đường không?"

Thẩm Trại Hoa vừa nghe thấy vậy liền động lòng, lập tức nhìn về phía Tiểu Thụ. Ban đầu tuy đồng ý cho Tiểu Thụ ở nhà đọc sách của Hàn Dịch không đến học đường nhưng trong thâm tâm nàng vẫn hy vọng muội muội có thể đi học, học càng nhiều càng tốt, đừng giống như mình, cho tới bây giờ vẫn dốt đặc cán mai.

Tiểu Thụ chống cằm suy nghĩ một chút, rồi lại nhìn sang Cố Nam Châu, lắc lắc đầu: "Ta không đi. Trong học đường có nhiều người, ta không thích!". Nghe vậy bả vai của Thẩm Trại Hoa liền rũ xuống. Mặc dù muội muội nàng thoạt nhìn ngoan ngoãn dễ nói chuyện, nhưng lại là người cố chấp hơn bất kì ai. Năm đó từ núi Kim Ngân đến kinh đô, chỉ biết một mình Thẩm Trại Hoa, tính tình cô độc không để ý tới ai, thế mà Hàn Dịch lại xem con bé như muội muội ruột. Chỉ cần chuyện liên quan đến muội ấy, tuyệt không qua loa. Hàn Dịch dạy con bé viết chữ, một bút một vạch, từng ly từng tý kiên nhẫn cực kỳ. Con bé lại có thiên phú về võ thuật, nên chỉ cần rảnh rỗi là Hàn Dịch liền đến luyện võ, chỉ bảo chiêu thức cho Tiểu Thụ.

Từ trước đến giờ ai đối tốt với mình con bé đều khắc ghi trong lòng. Lúc Hàn Dịch còn sống, xem con bé như muội muội ruột, cho nên Tiểu Thụ vẫn nhớ mãi không quên là vì thế. Dù cho hiện tại Hàn Dịch không còn nhưng muội ấy vẫn cứ cố chấp với những ký ức kia.

Khi đó con bé nghe lời Thẩm Trại Hoa, đi đến học đường. Lý phu tử giải thích ý tứ câu từ trong sách Tiểu Thụ liền mang những gì Hàn Dịch đã dạy mình ra phản bác lại, nhưng phu tử lại nói như chém đinh chém sắt rằng điều ấy là sai. Trong lòng Tiểu Thụ hết sức bất bình, đó là những điều mà Hàn Dịch đã dạy, vì cớ gì mà ông lão xa lạ trước mắt lại dám bảo là sai? Con bé không phục, tranh cãi không ngừng, Lý phu tử lại kinh thường nói rằng những thứ kia vừa nghe đã biết là cuồng ngôn của đám con cháu thế gia chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt không đọc sách thánh hiền. Vì thế Tiểu Thụ càng tức giận, tay siết chặt lại thành nắm đấm nhưng rồi lại ngại Thẩm Trại Hoa "Muốn Tôn Sư Trọng Đạo" nên chỉ hằm hằm chạy ra khỏi học đường.

Mấy năm sau, con bé không hề bước vào học đường một bước, kể cả với Lý phu tử cũng chưa từng nói câu nào.

Hôm nay Lý phu tử đã đổi thành Cố phu Tử, nhưng ai có thể chắc chắn Cố Nam Châu có cùng suy nghĩ với người trước hay không? Lúc trước hại Hàn Dịch mất mạng, cho nên hôm nay con bé không cho phép bất kỳ kẻ nào xấu Hàn Dịch dù chỉ là một chút xíu. Mặc kệ là cố tình hay là vô ý, thì cũng không thể tha thứ.

Tiểu Thụ mạnh mẽ cự tuyệt, Cố Đồi cũng lập tức lắc đầu: "Vậy con cũng không đi. Một mình phụ thân đi thôi, con tự ở nhà ôn tập là được rồi. Trong học đường nhiều người, chưa chắc đã thanh tịnh bằng nhà mình".

Cố Nam Châu gật đầu coi như đã ngầm cho phép. Trẻ em trong thôn đi học vỡ lòng tương đối muộn, hắn là Phu Tử, phải chiếu cố hết thảy cho chu tòan. Nếu đã như vậy thì Cố Đồi cũng không cần phải đến học đường học đi học lại làm gì cho mệt.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cố chấp

Nghỉ ngơi chốc lát, đợi cho khí nóng tản đi bớt, Thẩm Trại Hoa và Cố Nam Châu mới cùng nhau ra cửa. Sáng nay lúc nàng lấy nước cho Khâu nãi nãi thì phát hiện củi đốt đã sắp hết, nên bèn đi chặt ít củi cho bà dự trữ.

Đi chưa được bao xa, đột nhiên Cố Nam Châu chợt nói: "Buổi chiều học đường tan sớm, nếu Tiểu Thụ không muốn đi đến đó thì sau khi về ta sẽ dạy chữ cho muội ấy, cũng đâu có phiền phức gì!". Lúc nãy hắn đã nhìn thấy được sự thất vọng của Thẩm Trại Hoa, vừa muốn Tiểu Thụ biết chữ nhưng lại không muốn bắt ép muội ấy phải đến học đường.

Thẩm Trại Hoa khoát khoát tay: "Được rồi, được rồi. Con bé rất cứng đầu, đã nói không học chính là không học. Tiểu Thụ vô cùng ngưỡng mộ Hàn Dịch, không thích người khác nói hắn một câu không tốt. Ban đầu cũng bởi vì Lý phu tử vô tâm thốt ra một câu mà con bé liền ghi hận trong từng ấy năm. Hôm nay cự tuyệt, có lẽ là muốn đề phòng không muốn xảy ra chuyện giống như vậy nữa thôi."

Cố Nam Châu nghe vậy trầm tư một lát rồi đáp: "Cái này thì dễ thôi. Năm đó khẳng định Lý phu tử không biết điều này, mới thốt ra những lời kia. Nếu người dạy đổi thành ngươi thì sao? Tiểu Thụ rõ ràng rất nghe lời ngươi!".

Thẩm Trại Hoa nghe thế càng mừng hơn: "Ta không biết được mấy chữ, còn không nhiều bằng Tiểu Thụ đâu, sao mà dạy con bé đây?".

Cố Nam Châu: "Cái này thì đơn giản thôi. Nếu ngươi đồng ý, trước tiên ta sẽ dạy chữ cho ngươi sau đó ngươi lại dạy lại cho Tiểu Thụ, nhất cử lương tiện cả người đều biết chữ!".

Thẩm Trại Hoa không ngờ Cố Nam Châu lại để ý chuyện dạy học cho Tiểu Thụ như vậy. Hắn vừa đề nghị nàng liền thấy động lòng. Bản thân nàng từ nhỏ lớn lên trong sơn trại, không được ai dạy cho lễ nghĩa chữ viết. Sau này gặp Hàn Dịch tuy người đầy văn chương, nhưng trên đường hành quân vội vàng không có thời gian dạy cho nàng, hồi kinh thì lại bị quy củ quấn thân không rảnh để học. Cho nên sống từng ấy năm, Thẩm Trại Hoa vẫn là một cô nương mù chữ. Năm đó đưa Tiểu Thụ đến học đường, hi vọng để muội ấy biết được vài chữ, có thêm nhiều kiến thức để cuộc sống sau này dễ dàng hơn.

Hôm nay Cố Nam Châu vừa nói như thế, nàng tất nhiên vô cùng nguyện ý. Nhưng vừa nghĩ đến số tuổi của mình thì lại có chút ngượng ngùng: "Ta đã từng này tuổi, hiện tại học chữ có quá muộn không. Hơn nữa, còn phải phiền đến ngươi!".

Cố Nam Châu chẳng hề để ý: "Học không bao giờ là muộn, cũng chẳng phân biệt tuổi tác, có chí thì nên thôi. Trại Hoa đừng bận tâm đến những nguyên nhân vô vị này làm gì. Kể từ khi ta chuyển đến đây, ngươi đã giúp đỡ phụ tử ta rất nhiều, chỉ dạy ngươi học chữ thôi, cũng không phải là chuyện phiền toái gì cả. Nếu như ngươi cứ khách khí như vậy, ta cũng không biết phải làm gì cho đúng!".

Rốt cuộc Thẩm Trại Hoa cũng bị thuyết phục, gật đầu đáp: "Được. Vậy ta trở về thông báo cho Tiểu Thụ một chút."

Ở bên này hai người lớn rối rít ra cửa, trong viện hiện tại chỉ còn lại Cố Đồi và Tiểu Thụ. Người nào đó đã hứa với phụ thân mình sẽ tự giác ở trong nhà đọc sách luyện chữ nên lúc này đang yên lặng cầm sách, ở dưới mái hiên râm mát chuyên tâm học hành. Còn Tiểu Thụ buổi sáng luyện võ nên người đầy mồ hôi, lại còn vào giữa trưa nắng nóng, động cũng chẳng muốn động, không thể làm gì khác hơn là học theo Cố Đồi cẩn thận nhìn từng chiêu từng thức trong sách, ở trong đầu khoa tay múa chân.

Một lát sau, gió nóng thổi tới, đột nhiên Tiểu Thụ thấy ngứa mũi, như có một cây lông mềm nhẹ phất qua, nàng khẽ vuốt vuốt mũi, nhưng mãi vẫn không thấy giảm đi tí nào. Cuối cùng liền há miệng, hắt hơi một cái thật to: "A ~ hắt xì ~" vang dội giữa trưa hè im ắng.

Cố Đồi đang cúi đầu đọc sách nghe thấy thế liền liếc về phía Tiểu Thụ, hỏi: "Tiểu Thụ, ngươi kêu ta?"

Tiểu Thụ sờ sờ mũi vừa hắt hơi một cái, lỗ mũi cũng thoải mái hơn: "Đâu có!"

Cố Đồi thắc mắc: "Mới vừa rồi rõ ràng nghe ngươi gọi A Đồi mà, còn gọi hết sức trầm bổng du dương nữa, không phải gọi ta thì gọi ai?".

Tiểu Thụ liếc mắt: "Ta gọi ngươi thì luôn luôn kêu là này, ngươi cũng không phải không biết đâu!".

Cố Đồi nghe vậy suy nghĩ xác thực một chút, rồi để quyển sách xuống tiến tới trước mặt người nào đó, cười toe toét: "Vậy không bằng về sau ngươi cứ gọi ta là A Đồi đi!".

Tiểu Thụ lúc lắc đầu: "Không được!"

Vẻ mặt ai đó đầy đau khổ hỏi: "Tại sao vậy? Ngươi thấy đấy, ta có để ai gọi mình như thế đâu, chỉ có một mình ngươi mới có đặc quyền này, không tốt sao?"

Tiểu Thụ: "Gọi như thế rất kỳ quái, có khác nào vừa hắt hơi đâu!"

Cố Đồi: "Vậy nếu không thì gọi là Đồi, Đồi Đồi, Đồi Nhi, ngươi cứ tùy tiện chọn một trong những cái này đều được!".

Tiểu Thụ bị cái tên cuối cùng dọa cho cả kinh, toàn thân nổi hết da gà. Nhưng khi thấy mặt của người nào đó đầy cương quyết tỏ vẻ nếu ngươi không đồng ý ta liền nghĩ ra những cái tên khác nữa thì mới bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy thì cứ gọi là A Đồi đi, như thế là thích hợp nhất!".

Lòng Cố Đồi đang hướng tới cái tên"Đồi đồi", thấy Tiểu Thụ quyết đoán như thế liền hỏi: "Có thật không? Ngươi cứ nghĩ thêm vài cách gọi khác nữa nữa đi, chọn nhanh như vậy, quá mức võ đoán, thế nào cũng có cái hay hơn. Ví dụ như đổi thành Đồi Đồi chẳng hạn?"

Da gà còn chưa kịp tiêu tan lại nổi lên một tầng mới, Tiểu Thụ vội vàng nghiêm mặt: "Không cần nghĩ nữa, ta cảm thấy cái tên A Đồi dễ nghe nhất rồi!".

Cố Đồi thấy người bên cạnh cố chấp như thế, cũng không tiện nói thêm nữa. Chỉ sợ ngộ nhỡ Tiểu Thụ đổi ý, không để ý tới đề nghị của mình mà cứ gọi ê ê này này như trước đây thì chẳng phải công cốc rồi sao. Mặc dù A Đồi không dễ nghe như Đồi Đồi, nhưng dầu gì cũng có chút ý nghĩa đặc biệt, còn hơn không có tên. Có danh xưng, thì xem như mối quan hệ giữa hai người đã tiến thêm một bước, lại càng thêm thân mật.

Nhanh chóng làm xong mọi việc, Thẩm Trại Hoa trở về nhà, sau đó nói lại đề nghị của Cố Nam Châu cho Tiểu Thụ nghe để trưng cầu ý kiến. Con bé đứng ở bên cạnh trầm mặc một lúc không nói gì, thì Cố Đồi bỗng dưng xông tới: "Tiểu Thụ đồng ý đi, tất nhiên là đồng ý rồi. Về sau nếu có gì không hiểu, thì ta sẽ dạy cho ngươi!".

Tiểu Thụ nhàn nhạt liếc nhìn người đang nói không ngừng bên cạnh, vẫn hơi do dự, không lên tiếng.

Thẩm Trại Hoa lại nói: "Ta muốn muội học chữ, cũng không phải là vì muốn bồi dưỡng muội giống với những tiểu thư khuê các trong kinh đô đại viện khác, mà chỉ cần trong bụng muội có chút mực nước, về sau sống qua ngày cũng sẽ dễ dàng hơn. Dù sao cũng hơn việc một chữ bẻ đôi cũng không biết. Mà hiện tại có phải người khác dạy muội đâu, là ta dạy mà. Ngươi nhớ tới Hàn Dịch không muốn cho người khác dạy ngươi ta không nói làm gì, thì để ta dạy cho muội, hay là trong lòng muội ta vẫn không thể sánh bằng Hàn Dịch. Hơn nữa, muội phải biết, Hàn Dịch đã chết rồi, muội có thể hoài niệm hắn, nhớ hắn, nhưng không thể bởi vì hắn đối với muội tốt mà muội lại quay lưng với hết thảy những người khác đang đối tốt với mình!".

Kể từ khi rời khỏi kinh đô, đây là lần đầu tiên Thẩm Trại Hoa giảng giải đạo lý trước mặt Tiểu Thụ. Trước đây nàng vẫn nghĩ Tiểu Thụ còn nhỏ, nên chưa kịp thích ứng cũng là chuyện bình thường, nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi, Tiểu Thụ cũng đã gần mười ba nhưng chuyện liên quan tới Hàn Dịch vẫn cứ thâm căn cố đế mọc rễ trong đầu. Nàng thật sự rất lo lắng, chỉ sợ cứ tiếp tục như vậy nữa, thì mối tâm bệnh Hàn Dịch này sẽ không thể nào chữa được nữa.

Tiểu Thụ cúi đầu thật thấp, nửa ngày không nói tiếng nào.

Thẩm Trại Hoa thấy thế, cao giọng nói: "Thẩm Tiểu Thụ, muội cho rằng nửa ngày không nói, thì cứ xem như không có gì sap? Ta nói cho muội biết, không phải cứ tùy hứng là được!". Nàng hiếm khi tức giận, có điều hôm nay nhìn dáng vẻ vô cùng cố chấp với chuyện cũ, không chịu nghĩ thông thì lại không kìm lòng được.

Chỉ có Cố Đồi bị dọa cho phát hoảng. Cậu nhóc tới chỗ này lâu như vậy, mà chưa từng thấy Thẩm Trại Hoa nổi giận như thế này bao giờ, tỷ ấy vẫn luôn hòa nhã vui vẻ hôm nay chợt sầm mặt, buông lời tức giận, đột nhiên lại ngây ngẩn cả người.

Lúc định thần lại thì đã thấy Tiểu Thụ đứng phắt dậy, mơ mơ hồ hồ nói "Ta ra ngoài một lát", rồi cứ thế cúi đầu đi. Cố Đồi quay đầu nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, lại phát hiện người nọ không hề có ý đuổi theo. Mắt thấy bóng dáng trong lòng sắp sửa biến mất nơi cửa viện, liền gấp đến mức dậm chân: "Cái người này, cái người xấu này!", sau đó xoay người đuổi theo.

May mắn Tiểu Thụ đang có khúc mắc trong lòng, cũng không đi nhanh, mà bước chậm rãi, cứ thế đi trên đường chẳng có mục đích. Cố Đồi cũng không vượt lên mà chỉ rón rén đi theo sau lưng, mắt chăm chú nhìn chằm chằm bóng lưng Tiểu Thụ không dám dời mắt.

Cứ thế đi từ từ, chờ đến khi Tiểu Thụ dừng bước thì Cố Đồi đã đi theo đến một rừng cây trên sườn núi nhỏ. Chỗ này thật vắng vẻ, lá cây chất thành từng tầng thật dày, có lẽ chẳng có mấy người mò đến chỗ này. Cây cối tươi tốt, nhánh cây nồng đậm che hết nắng mặt trời, vì vậy mặc dù đang giữa trưa hè mà Cố Đồi vẫn cảm thấy từng tia lạnh lẽo.

Có lẽ Tiểu Thụ đi đã mệt, liền tìm một tảng đá gần đó, dựa vào cây ngồi xuống, đưa mắt nhìn ra dãy núi trùng điệp cách đó không xa, không nhúc nhích, yên lặng như pho tượng.

Trong rừng thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua. Vốn đang giữa mùa hè hẳn nên mang theo chút khí khô nóng, thì ở chỗ này, thế nhưng lại biến thành hơi lạnh. Bốn phương tĩnh mịch, chỉ có tiếng chim hót thỉnh thoảng vang lên, cùng tiếng lá xào xạc đu đưa theo gió.

Cố Đồi nín thở, rón rén ngồi xuống nơi cách Tiểu Thụ không xa. Cậu nhóc không biết phải an ủi người nào đó ra sao, chỉ có thể ở bên cạnh không lên tiếng với nàng.

Ánh mặt trời kéo đến càng ngày càng dài, càng ngày càng dài, cuối cùng trong nháy mắt biến mất hầu như không còn. Trong ánh nắng chiều dần buông, Tiểu Thụ vẫn ngồi im không nhúc nhích nhìn ngọn núi đối diện. Chốc lát sau, trăng đã treo trên đầu núi, ánh trăng lạnh như nước lại chiếu sáng xuống rừng cây mờ tối.

Khí nóng đã được xua tán, từ từ chuyển thành hơi lạnh xâm nhập khắp toàn thân. Gió đêm thổi qua, Cố Đồi khẽ rùng mình một cái. Tiểu Thụ cách đó không xa rốt cuộc cũng đứng lên, đi tới trước mặt cậu nói: "Đi thôi."

Cố Đồi ngẩn người: "Đi đâu?"

Tiểu Thụ: "Về nhà ăn cơm. Bọn họ có lẽ chờ lâu rồi!"

Cố Đồi nghe vậy liền muốn đứng dậy, nhưng không ngờ chân lại tê rần, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cùng may Tiểu Thụ nhanh nhạy, đỡ thân hình mập mạp kia lại. Đợi đến khi hết tê, Cố Đồi đứng vững được, thì Tiểu Thụ mới thả tay ra, đi xuống chân núi.

Cố Đồi hoảng hốt nhìn theo bóng lưng của người nọ, vội vàng đuổi theo, kéo tay Tiểu Thụ qua: "Tay ngươi thật là lạnh, để ta ủ ấm cho!".

Tiểu Thụ liền liếc sang bên cạnh: "Tay của ngươi cũng có ấm đâu!"

Cố Đồi cười hì hì đáp lại: "Vậy thì cùng nắm tay để ủ ấm cho nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chuyện cũ

Lúc về đến nhà, Thẩm Trại Hoa và Cố Nam Châu đang ngồi ở bên cạnh bàn, trên đó đã bày sẵn bát đũa cùng các món ăn, nhưng không hề có dấu vết động đũa. Cho đến khi hai đứa trẻ vào phòng, Thẩm Trại Hoa mới cầm đũa lên, lạnh nhạt nói: "Ăn cơm đi. Ăn sớm, nghỉ ngơi sớm!".

Cố Đồi ngồi cùng Tiểu Thụ trên chân núi suốt một buổi chiều, vừa đến nhà, mới phát hiện bụng đói cồn cào, bưng chén lên ăn ngon lành. Còn Tiểu Thụ lại không hề động đũa, nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, nói: "Nếu tỷ cứ muốn muội học chữ, vậy thì cứ theo ý của tỷ đi!".

Thẩm Trại Hoa nghe xong vẫn chuyên tâm ăn cơm, cũng không thèm ngẩng đầu lên đáp: "Được!". Chỉ có Cố Đồi nghe vậy liền ngừng ăn, lên tiếng: "Tiểu Thụ, về sau có gì không biết, cứ hỏi ta, ta nhất định sẽ không giấu giếm!".

Cố Nam Châu xì khẽ một tiếng, không chút lưu tình chèn ép nhi tử của mình: "Thôi đi, gà mờ như con, thì có cái gì mà giấu? Nếu Tiểu Thụ thật sự đi hỏi thì có khác nào rơi xuống hố, có muốn trèo cũng không trèo lên được."

Cố Đồi nghe vậy không phục: "Người nào gà mờ chứ. Tứ Thư Ngũ Kinh con đã thuộc nằm lòng, thử nghĩ mà xem, xem có ai cùng cỡ tuổi con mà đã đọc sách nhiều như thế? Mặc dù không giống cha dạy người biết chữ đọc sách, nhưng con vẫn có thể nói lại cho Tiểu Thụ những cuốn sách mà mình đã xem qua. Tiểu Thụ nghe nhiều, tất nhiên dần dần cũng sẽ thấm thôi!".

Tiểu Thụ lặng lẽ ngẩng đầu lên: "Ta không thích Tứ Thư Ngũ Kinh."

Cố Đồi: "À?"

Tiểu Thụ: "Tứ Thư Ngũ Kinh quá khô khan. Nếu như ngươi muốn giảng thì phải đổi sang cái gì thú vị một chút!".

"A ~", Cố Đồi bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó hào hứng bừng bừng: "Vậy đổi thành Sơn Hải kinh nhé, trong đó có rất nhiều thứ hay ho!".

Tiểu Thụ gật đầu, rồi tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Trăng đã lên đến đỉnh đầu. Trăng trong như nước tràn qua khe cửa sổ, dịu dàng phủ lên vạn vật. Đêm mùa hè, tiếng ếch, tiếng côn trùng không ngừng rả rích, lòng người yên tĩnh thì sẽ cảm thấy những tiếng kêu này tốt cho giấc ngủ, còn một khi tâm đã loạn thì cứ trằn trọc trở mình, không thể bước vào mộng đẹp.

Thẩm Trại Hoa nhìn chằm chằm Tiểu Thụ ở bên cạnh, rốt cuộc vẫn phải mở miệng.

"Tiểu Thụ, muội phải hiểu rõ, cái chết của Hàn Dịch thật ra không liên quan gì tới muội cả. Ban đầu cho dù không có muội thì bọn họ cũng sẽ tìm biện pháp giết chết huynh ấy!".

Tiểu Thụ không lên tiếng, lật người, chừa lại bóng lưng cho Thẩm Trại Hoa. Trong phòng đã khôi phục lại trầm mặc như trước. Hồi lâu, Tiểu Thụ mới nhẹ nhàng nói: "Nhưng đích xác huynh ấy vì muội mà chết. Đến giờ mà muội vẫn nhớ rõ cảnh tượng huynh ấy hộc máu không ngừng, cả đệm giường đều ướt đẫm. Mùi máu tươi nồng nặc đó sao có thể nói quên là quên. Muội không có phụ mẫu, được Lão Đầu nuôi lớn, sau đó lại gặp được Hàn Dịch, huynh ấy đối đãi với muội chẳng khác nào người thân ruột thịt, không hề có chút qua loa tắc trách nào!". Trầm mặc chốc lát, Tiểu Thụ lại nói: "Ấy thế mà muội lại tự tay đưa thứ đó đến tận miệng huynh ấy. Mặc kệ ta là có bị lừa gạt hay không, nhưng sự thật vẫn sự thật!".

Thẩm Trại Hoa muốn khuyên, nhưng Tiểu Thụ lại nói: "Tỷ đừng khuyên ta nữa. Bây giờ mọi chuyện vẫn cứ như in trong đầu, có nói thế nào cũng đều vô dụng. Còn không bằng cứ để vậy đi, không chừng đến một ngày nào đó nghĩ thông suốt, cũng nên. Thôi, đi ngủ thôi!".

Thẩm Trại Hoa đầy bụng muốn nói lại nói không thể thốt ra thành lời, hồi lâu sau, mới thở dài, đến đâu hay đến đó thôi.

Từ trước đến giờ tâm bệnh không thuốc nào chữa được, đến thần y cũng bó tay. Chỉ có thể tự bản thân mình từ từ cởi ra. May mắn là năm tháng rất dài, sẽ có khoảnh khắc tất cả cố chấp tự đáy lòng bỗng hóa thành hư không.

Thẩm Trại Hoa cũng không rối rắm nữa, lật người, rất nhanh liền ngủ mất. Mà Tiểu Thụ ở sau lưng mắt vẫn không tài nào ngủ được, vừa nhắm mắt lại, chuyện cũ liền như thác lũ ào ào chảy ra ngoài.

******

Năm ấy, Hàn Dịch phụng mệnh nhậm chức Đô Úy Ung quận, hăng hái từ kinh đô lên đường, khí vũ hiên ngang, trên dưới Hàn gia toàn bộ đều ra tận cổng thành tiễn đưa. Có điều cũng khó trách Hàn gia tạo ra cục diện hoành tráng như thế, ở độ tuổi của Hàn Dịch mà nhận được chức Tổng binh của một quận, cũng coi như vinh quang sáng rọi cửa nhà rồi. Mặc dù vị trí này có chút quan hệ với Nhạc gia kim thượng, nhưng nhiều hơn vẫn vì những chiến tích mà Hàn Dịch đã tạo nên vài năm trước đây.

Trước khi nhậm chức, Hàn Dịch đã nhắc đi nhắc lại không cần nhiều người đưa tiễn mình như vậy, nhưng vì sợ Hàn mẫu lo lắng, cuối cùng cũng không thể làm gì khác hơn đành nghe theo lời bà. Trước khi đi, Hàn mẫu kéo Hàn Dịch tay không nỡ rời, hết dặn dò ăn uống, mặc, lại đến việc ở đâu, đi lại như thế nào, hiếm có khi nào ôn hòa với Thẩm Trại Hoa bên cạnh như thế. Bà còn ra sức dặn dò Thẩm Trại Hoa thân là thê tử, mọi chuyện phải lấy phu quân làm đầu, phải chăm sóc kỹ lưỡng cuộc sống thường ngày của Hàn Dịch, tuyệt đối không thể có nửa điểm sơ sót.

Thừa dịp Hàn mẫu đối với ân cần dạy bảo Thẩm Trại Hoa, cam đường cũng chen đến trước mặt Hàn Dịch, mặt ửng hồng như hoa đào, dịu dàng nói: "Quân vững như bàn thạch, thiếp sẽ là lá hương bồ"... Liên tục thốt ra những lời thâm tình, sau đó dâng lên một túi thơm tuyệt đẹp. Hàn Dịch nhận lấy túi thơm, vì muốn cho nàng ta chút mặt mũi mới nhét vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Lần này ta đi nhậm chức, cuối năm mới có thể trở lại. Trong khoảng thời gian này, tất cả sự vụ trong nhà đều phải dựa hết vào nàng. Thân thể mẫu thân suy yếu, nàng phải để tâm nhiều một chút!".

Hàn mẫu một mặt rất vui mừng khi thấy nhi tử và nhi tức do chính mình lựa chọn tình chàng ý thiếp, một mặt lại cảm thấy bi thương vì hai người họ sắp phải chia xa, cảm thấy sự tồn tại của Thẩm Trại Hoa càng thêm chướng mắt.

Vẻ mặt hiếm có khi nào ôn hòa của Hàn mẫu liền biến mất trong nháy mắt, khôi phục lại vẻ lạnh lùng xa cách trước đây: "Ta nói cho ngươi biết, lần này để ngươi theo Hàn Dịch đến Ung quận, cũng không có nghĩa là sẽ tiếp nhận ngươi vào cửa Hàn gia. Nếu không phải thân thể ta không tốt, công việc trong phủ không thể nào thiếu mặt A Đường, mà ngươi ở lại kinh đô cả ngày sẽ chướng mắt của ta, thì còn lâu ta mới đồng ý để cho ngươi đi theo đến Ung quận. Ngươi thử nhìn lại mình đi, xem xem, A Đường với Hàn Dịch mới gọi tình chàng ý thiếp, một đôi giai ngẫu tốt đẹp bỗng nhiên bị đồ sao chổi như ngươi nhảy ra phá đám. Sau khi đến Ung quận, nhớ an phận một chút cho ta, đừng tưởng rằng A Đường không có ở bên cạnh Hàn Dịch mà có thể đắc ý cướp người. Ta cho ngươi biết, không có cửa đâu!".

Thẩm Trại Hoa vâng vâng dạ dạ tiếp lời, gật đầu liên tục, chỉ hận không thể chặt đứt cổ đưa cho Hàn mẫu, vụng trộm mím mím môi lại. Hàn mẫu chê nàng chướng mắt, còn nàng lại sợ bà dài dòng, luôn dùng lỗ mũi nhìn người đấy. Lần này Hàn Dịch nhậm chức ở Ung quận, nàng phải xin xỏ Hàn Dịch lâu thật lâu mới khiến hắn gật đầu đồng ý đưa mình và Tiểu Thụ theo cùng. Hơn nữa, chuyện xui xẻo này, còn không phải là do Hàn mẫu tự mình đến Giang gia cầu thay cho Hàn Dịch thì sao Cam Đường và Hàn Dịch phải chia cách đôi nơi, sao có thể đổ hết lên đầu nàng chứ. Có điều rất nhanh thôi họ sẽ thoát khỏi cuộc sống như cầm tù này, Thẩm Trại Hoa dù có không kiên nhẫn đến đâu cũng phải bày ra vẻ mặt hết sức cung kính, nếu không ngộ nhỡ Hàn mẫu tức giận liều mạng không cho mình đi Ung quận thì sẽ thê thảm vô cùng.

Người đến tiễn biệt thi nhau ra trận, ai nấy đều khẩn thiết, liên miên dặn dò mãi không ngừng, phải một lúc lâu sau đội ngũ nhậm chức mới có thể lên đường. Mà lúc này sau khi đã rời khỏi kinh đô hơn hai canh giờ, Thẩm Trại Hoa mới len lén nhìn người trước mặt vẫn đang tươi cười, không khỏi bội phục tính kiên nhẫn của hắn. Bị nhiều người vây quanh nói nọ nói kia liên tục một hai canh giờ, mà hắn còn có thể cười được, tính kiên nhẫn này quả nhiên người thường khó thể bì kịp.

Dọc theo đường đi khí trời nắng ráo sáng sủa, cũng không có bão táp mưa sa làm trễ nải hành trình, vì vậy, ước chừng chưa đến mười ngày, đoàn người Hàn Dịch đã tới Ung quận. Thái thú Ung quận Ngô Vu Điền cùng một số quan viên lớn nhỏ mở một bữa tiệc tẩy trần vô cùng long trọng bên trong một tửu lâu để chào mừng Đô úy mới.

Hàn Dịch mới tới Ung quận, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng may Ngô Vu Điền là người chu đáo, dẫn Hàn Dịch dò xét khắp nơi. Hai ngày đầu vì chưa biết đường, liền mặc cho người kia chạy đôn chạy đáo, đợi đến khi quen cửa quen nẻo, Hàn Dịch cũng không thể không biết xấu hổ phiền toái người ta nữa, tặng hai vò rượu ngon xem như là cám ơn.

Hắn cũng biết việc nhậm chức này do người Giang gia giúp một tay, người vốn đã tràn đầy ngạo khí so với quá khứ càng thêm cẩn trọng, muốn tạo nên chút thành tích, để tránh miệng lưỡi người đời. Nhưng hiện tại, thành Ung quận hòa khí an bình, ngay cả chuyện đầu đường đánh nhau cũng chưa từng có thì lấy chiến công từ đâu ra? Trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Dịch có chút buồn buồn không vui, kể cả nhìn thấy mặt Tiểu Thị cũng không còn cười nhiều như trước nữa.

Tất nhiên Tiểu Thụ cũng phát hiện cảm xúc của Hàn Dịch xuống thấp, vừa vặn hai ngày trước nghe người ta chuyện phiếm rằng ở Ung quận có một trấn nhỏ tên là Bạch Câu trồng rất nhiều sơn tra, hàng năm đều làm ra rất nhiều sơn tra cao rất ngon để bán, vì vậy liền gợi ý với Hàn Dịch đến đó du ngoạn một ngày. Hàn Dịch đối với những yêu cầu của Tiểu Thụ cơ hồ là muốn gì được đó, thấy cô nhóc cứ luôn miệng nhắc tới, cũng không hề do dự, mà đồng ý ngay. Rạng sáng ngày hôm sau liền dẫn Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ, cải trang đi đến Bạch Câu trấn.

Vừa vào trấn, mùi thơm chua ngọt tràn ngay vào mũi khiến cho người nào người nấy nước miếng chảy ròng ròng. Từ trước đến giờ Tiểu Thụ vẫn thích ăn những thứ chua chua chua, hôm nay ngửi thấy mùi này, càng không nhịn được, đi hết quán này sang quán khác từ kẹo hồ lô, cao sơn tra, sơn tra khô, cho đến tương sơn tra không sót món nào. Thẩm Trại Hoa cũng thế, thấy Tiểu Thụ ăn cái gì nàng liền ăn theo cái đó, hai người hăng say tranh tài, ăn

không ngừng nghỉ, Hàn Dịch bất đắc dĩ đi phía sau trả tiền.

Thẩm Trại Hoa đang mải mê uống từng ngụm nước son trà chua ngọt thơm ngon vô cùng thì đột nhiên thấy cách đó không xa huyên náo vô cùng. Giương mắt nhìn lên, một đống người chen lấn xô đẩy, tạo thành một vòng người chặt chẽ. Phía ngoài đoàn người còn dựng một chiếc kiệu hoa, mấy hán tử đứng ở bên cạnh, kèn lăm lăm trong tay, đặt ở khóe miệng, thổi cũng không được mà không thổi cũng không xong.

Thẩm Trại Hoa tò mò, chỉ chỉ vào đám người, hỏi: "Nhà nào đang thành thân vậy? Sao lại khóc lóc thảm thương như thế!".

Người kia vắt khăn lau lên vai, thở dài, nói: "Thành thân cái gì, đây rõ ràng là cường bắt dân nữ nhà lành mà. Ngươi thấy có cô nương nhà nào xuất giá, khóc như cha chết thế này chưa. Cô nương, ta nói với ngươi này, họ Cát kia thật sự không phải là một món đồ....."

Lão bản thấy thế chạy nhanh ra, hung hăng vỗ lên đầu tiểu nhị: "Chỉ biết chơi mà chẳng chịu làm gì cả, suốt ngày chỉ biết múa mép khua môi, không muốn làm thì mau cút cho lão tử. Người ta là người mà có thể nghị luận sau lưng sao? Ngươi không muốn sống nữa nhưng tiểu Điếm của ta vẫn còn muốn làm ăn đấy!".

Tiểu nhị sờ sờ đầu, giận dữ liếc mắt nhìn đám người kia rồi chạy vào trong. Lão bản kia thấy Thẩm Trại Hoa vẫn tỏ vẻ tò mò liền khoát tay áo, nói: "Cô nương đừng hỏi nữa. Chuyện như vậy ngươi cũng không cần biết làm gì, mắt điếc tai ngơ vẫn là tốt nhất. Ngươi cứ từ từ uống..., không đủ thì gọi thêm nữa chén, ta đi làm việc trước đây!".

Thẩm Trại Hoa vừa nghe thấy thế liền tức giận, nặng nề đặt cái chén lên bàn, nói: "Đi, chúng ta đi xem thử một chút. Ta không tin, trong nội thành Ung quận, vẫn còn có chuyện mà Đô Úy ngươi không quản được, thật là....."

"Xem kỷ luật như không!", Hàn Dịch bất đắc dĩ nhận lời của nàng..., "Đi thôi, đi xem một chút thế nào!".

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyện cũ(2)

Lúc Thẩm Trại Hoa vất vả chen lấn vào trong đám đông, liền nhìn thấy một cô nương mặc giá y đang gắt gao túm chặt lấy tay phụ thân mình không buông, nước mắt giàn giụa khiến cho gương mặt đầy son phấn thê thảm không nỡ nhìn. Tuy nhếch nhác như thế, nhưng phong thái vẫn toát lên vẻ thùy mị, nước mắt đầy mặt lại càng thêm điểm đạm đáng yêu. Tân lang đứng sau lưng, không giữ nổi bình tĩnh dậm chân, nói: "Đã xong chưa. Nữ nhân ai nấy đều lề mề như nhau cả, gả vào Cát gia ta chính là phúc khí của ngươi, về sau đi theo ta ăn sung mặc sướng, lại còn õng ẹo ra vẻ, đúng là không biết điều tí nào!". Dứt lời, vung tay một cái, mấy tráng hán sau lưng liền tiến lên nhét cô nương kia vào trong kiệu hoa luôn.

Người nọ khóc càng thêm tê tâm liệt phế, lôi kéo tay lão phụ, thê lương hô: "Nương, con không muốn gả, nương, nương mau cứu con... con không muốn gả đâu...". Lão phụ kia cũng té quỵ xuống đất, không ngừng đập đầu xuống con đường trải đá xanh: "Cát Đại gia, Cát Đại gia, ta van cầu ngài, ngài bỏ qua cho khuê nữ nhà ta đi, tính khí của con bé không tốt, không thể phục vụ tốt Cát Đại gia đâu ạ, van cầu ngài, van cầu ngài!".

Tân lang kia vừa nghe thấy thế liền đá lão phụ một cước ngã xõng xoài trên mặt đất, rồi hung dữ nhổ một bãi nước bọt: "Bà già này đúng là không biết điều. Nữ nhi nhà ngươi gả cho ta, đó là phúc khí tám đời. Đi theo ta hưởng giàu sang phú quý, mà bà còn muốn tìm mọi cách ngăn trở, không sợ ta mách với ca ca ta sao?"

Một cước này của tên Tân lang vô cùng ác độc, lão phụ nhân vô lực ngã quỵ ở đó, cả người xụi lơ, không bò dậy nổi. Còn cô nương mặc giá y vẫn khóc như mưa, nhưng không thể nào đánh lại đám tráng hán, bị cứng rắn kéo đến chỗ kiệu hoa cách đó không xa.

Thẩm Trại Hoa nhìn khắp bốn phía, phát hiện đám người chung quanh ai cũng đều lộ vẻ không đành lòng, nhưng không có người nào dám đứng ra, ngay cả bàn luận xôn xao cũng không có. Mắt thấy cô nương kia sẽ bị nhét vào kiệu hoa, rốt cuộc nàng cũng không nhịn được nữa, ba hai bước vọt tới trước mặt người nọ, đánh cho mấy tên tráng hán ngã xuống đất, kéo người ra phía sau bảo hộ.

Động tác của Thẩm Trại Hoa cực nhanh, tên tân lang còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy mấy tráng hán té xuống đất hô cha gọi mẹ lên rồi, không hiểu nàng ra tay thế nào mà mấy người mình mang tới cũng không địch lại nổi, trong lúc nhất thời cũng không dám vọng động, chỉ vào Thẩm Trại Hoa nói: "Ngươi là người phương nào? Ngay cả Cát gia ta mà cũng dám động vào, không muốn sống nữa sao? Nếu thức thời thì mau thả nàng ta ra, hôm nay tâm tình của gia rất tốt, không thèm so đo với ngươi nữa!".

Thẩm Trại Hoa lạnh lùng khẽ hừ một tiếng: "Hơ, thật là không khéo. Hôm nay ta lại chỉ hy vọng ngươi sẽ so đo đấy. Cô nương này rõ ràng là không muốn gả, thế mà ngươi lại cứ cưỡng bức người ta lên kiệu hoa, rõ ràng là cường thưởng dân nữ. Ban ngày ban mặt lại dám làm ra chuyện khi nam phách nữ như thế, trong mắt còn có vương pháp hay không?".

Tân lang kia nghe vậy, liền cười to, chỉ chỉ đám người chung quanh đang đứng xem: "Vương pháp? Ngươi hỏi thử những người này xem, ở trấn Bạch Câu này ai là vương pháp? Sắp đến giờ lành của gia rồi, lười phải so đo với ngươi, mau trả lại người cho ta nếu làm lỡ giờ lành của đại gia ta, ngươi đảm đương không nổi đâu!".

Thẩm Trại Hoa đưa mắt nhìn ra chung quanh, lại phát hiện tất cả đang rối rít cúi đầu, không dám nàng nhìn thẳng vào mắt. Còn người sau lưng thì lại kéo kéo vạt áo của nàng, nói: "Cô nương, ta biết ngươi tốt bụng, nhưng tội gì vì ta mà đắc tội với Cát gia, ngươi đi đi. Mệnh ta vốn đã như thế, ta nhận, ngàn vạn lần không thể liên lụy tới ngươi được nữa!".

Thấy cô nương kia nói vậy, tên tân lang lại càng thêm ngông cuồng: "Xem đi, xem đi, người ta cũng đã nói không cần ngươi quan tâm, sao còn không thả nương tử của ta ra?".

Lời của vị cô nương sau lưng rõ ràng đã mặc cho số phận một lòng tìm chết, sao Thẩm Trại Hoa lại có thể để mặc cho nàng đi được, lập tức lui về phía sau một bước, trầm giọng nói: "Hôm nay ta nhất định phải bảo hộ cô nương này!".

Tân lang thấy Thẩm Trại Hoa cố chấp như thế bèn thẹn quá hóa giận, liếc thấy mấy tên gia đinh mang tới đã đứng lên, liền vung tay lên, nói: "Đoạt nàng ta lại!". Những tráng hán kia nghe vậy, rối rít vây quanh Thẩm Trại Hoa tung quyền. Vậy mà chưa kịp đến gần người nào đó thì đã thấy từng tên rối rít ngã trên mặt đất, Tiểu Thụ đứng ở trước người Thẩm Trại Hoa, lạnh lùng nhìn mấy hán tử lăn lộn kêu rên trên mặt đất.

"Các ngươi mau ngồi dậy, đứng lên đoạt lại tân nương tử cho ta! Đừng có mà nằm đó giả chết, mau mau đứng lên!". Tên tân lang thấy động tác của tiểu hài này so với cô nương trước đó càng quỷ dị hơn, liền sợ hãi lùi về sau mấy bước, lớn giọng quát mấy tên gia đinh trên đất.

"Nhị Lão Gia, tiểu cô nương này đã cắt đứt chân của chúng ta, thật sự không thể đứng lên nổi!", một tên gia đinh thảm thiết kêu.

Tiểu Thụ nhìn chằm chằm tên tân lang rồi thốt lên: "Cút."

Tên nọ thấy mấy gia đinh của mình không đánh lại cô nương trước mắt này, không còn tâm tư để ý đến mỹ nhân mềm mại nữa, liền lăn một vòng trốn ra khỏi đám người, ngay cả nô bộc của mình cũng không đoái hoài đến. Thẩm Trại Hoa nhìn tên sắc lang chạy xa, liền đỡ lão phụ nhân vừa té xuống đất lên, rồi quay sang nói với cô nương mặc giá y: "Đi thôi, vào nhà lại nói."

Tiểu Thụ liếc nhìn Hàn Dịch, thấy hắn cũng theo qua, mới xoay người đi theo Thẩm Trại Hoa vào trong tiểu viện. Những tên gia đinh đang kêu gào thấy không ai để ý mình thì ngay lập tức lê lết cái chân gãy, vội vàng chạy trốn theo chủ nhân.

Vào trong viện, lão phụ kia liền run rẩy lôi kéo nữ nhi quỳ xuống trước mặt Thẩm Trại Hoa, không ngừng dập đầu: "Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương!". Thẩm Trại Hoa vội dìu hai người họ lên, hỏi: "Người nọ vừa rồi có lai lịch ra sao? Thế nào mà ban ngày ban mặt lại dám giở trò cường thưởng dân nữ, không coi kỷ cương phép nước ra gì, thế mà lại chẳng có ai đứng ra ngăn trở, đúng là quá mức lạnh lùng rồi!".

Cô nương giá y khóc không thành tiếng: "Cô nương nói thế là trách lầm những người kia rồi, bọn họ không phải không nguyện ra mặt, mà là không dám. Ở Bạch Câu trấn này, thật sự không ai dám đắc tội với họ Cát cả. Ca ca hắn xưng bá Sơn Đại Vương ở trên núi, với gần một trăm thuộc hạ, ai nấy đều trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, võ nghệ cao cường, khách thương lui tới nơi này, không có một ai không bị hắn bới mấy lớp da mới thả đi. Ca ca hắn uy phong, cho nên đệ đệ mới càn rỡ, không cố kỵ gì, giở trò ngang ngược cũng không ai dám nói, chuyện khi nam phách nữ này, huynh đệ bọn họ còn thiếu sao?"

Thẩm Trại Hoa càng nghe càng thấy bốc hỏa, liền hỏi: "Ca ca hắn hùng bá một phương mà các người lại không tìm quan phủ phái binh dẹp loạn sao?"

Lão phụ lau nước mắt trên mặt xong, mới bất đắc dĩ nói: "Sao lại không tìm. Quan phủ cũng phái thêm người tới dẹp loạn nhưng đều vô dụng, mỗi lần chỉ một hai ngày, là bị đánh cho tơi bời, chạy ngược trở về. Mấy lần quan phủ đến càn quét, họ Cát kia lại tới tìm đám bọn ta gây phiền toái, những người mà đi báo quan cũng không biết là do ai khai báo, không có người nào là không bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, không thể sống yên ổn được nữa!".

Thẩm Trại Hoa tức giận vỗ bàn muốn mắng to, Hàn Dịch liền tiến lên đè tay của nàng xuống, nói: "Làm sao cứ gặp chuyện là lại nóng nảy như vậy. Nàng cứ uống chút nước cho hạ hỏa đi, còn lại giao cho ta là tốt rồi!".

Thẩm Trại Hoa cũng cảm thấy bản thân không đúng. Trước khi gặp Hàn Dịch, chẳng phải nàng cũng là thủ lĩnh của thổ phỉ, cùng đám người ở Kim Ngân trại sống qua ngày đó sao. Nhưng người ở Kim Ngân trại phần lớn kiếm sống bằng trồng trọt săn thú, ít khi nào cản đường cướp bóc, hầu hết đều mủi lòng trước tiếng cầu khẩn của các khách thương nên bỏ qua. Người ta nước mắt nước mũi giàn giụa, khóc lóc kể lể một phen, khiến cho người cầm đầu là Thẩm Trại Hoa mềm lòng, vung tay lên, thế là người lập tức được cho qua. Cho nên mọi người trong trại đều hết sức xem thường Thẩm Trại Hoa, đến cuối cùng bọn họ đánh cướp những nhà giàu có tiếng xấu thì đều hết sức ăn ý ném nàng ở lại trong trại, tránh việc phải trở về tay không.

Bao nhiêu năm sống ở Kim Ngân trại, không hề đặt chân sang vùng khác, cho nên nàng luôn cố chấp cho rằng thổ phỉ ở khắp thiên hạ này đều giống như bọn họ, chuyện khi nam bá nữ như thế, chẳng ai dại mất mặt mà đi làm.

Đám thổ phỉ này, ngay cả một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có?

Thẩm Trại HOa cũng biết bản thân không thể hành sự theo cảm tính nên cũng nghe lời mà uống một chén nước to. Hàn Dịch thấy nàng không nóng nảy nữa mới quay sang hỏi mẫu tử nhà kia: "Hôm nay, hôn sự này, có lẽ là không được rồi. Mẹ con các ngươi đã có tính toán gì chưa?"

Cô nương kia ngược lại có chút chủ ý, nói: "Chúng ta sẽ dọn dẹp hành lý rời đến một nơi xa nơi này một chút để an cư. Như ân công cũng phải sớm rời khỏi chỗ này thôi, họ Cát kia nhất định sẽ đi tìm ca ca hắn, đến lúc đó dẫn người tới đây trả thù, có thể mấy người sẽ gặp nhiều phiền toái đấy!"

Hàn Dịch gật đầu, đáp: "Đa tạ cô nương đã nhắc nhở. Vậy các ngươi nhanh chóng thu thập hành lý đi, chúng ta trước tiên ở nơi này coi chừng, để tránh cho ác nhân kia trở lại quấy rối!".

Cô nương kia cũng không đa lễ nữa, vội vàng lôi kéo mẫu thân mình vào trong phòng dọn dẹp hành lý đi. Thẩm Trại Hoa thắc mắc hỏi: "Hàn Dịch,

chuyện như vậy ta có quản hay không?"

Hàn Dịch liếc mắt nhìn dáng vẻ đầy mong đợi của nàng, bất đắc dĩ cười cười: "Quản chứ, sao có thể bỏ qua được. Ta thân là Đô Úy ung quận, duy trì cuộc sống an ổn cho dân chúng chính là chức trách nên làm. Hơn nữa, đây không phải là cho ngươi nhìn cho nên sao ta dám bỏ qua chứ!"

Được Hàn Dịch bảo đảm, Thẩm Trại Hoa rốt cuộc cũng yên lòng.

Trong lúc đó hai mẫu tử nhà kia động tác cũng nhanh nhẹn không kém, chỉ trong vài khắc, đã cầm hành lý đi ra. Hàn Dịch thấy thế đứng lên, nói: "Đi thôi, tiễn các ngươi một đoạn đường!". Bọn họ còn đang lo lắng sẽ bị người Cát gia chặn lại trên đường, vừa thấy Hàn Dịch nói thế, trong lòng càng thêm cảm kích mấy người trước mặt. Lão phụ nhân kia lại muốn quỳ xuống, Thẩm Trại Hoa liền bước nhanh đến đỡ bà ta lên mới thôi.

Quả nhiên, vừa ra khỏi đầu trấn còn chưa đi đến hai dặm, liền bị một đám tráng hán gầy gò ngăn cản. Thấy hai người kia thóang hoảng hốt Thẩm Trại Hoa lập tức nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì, đừng lo lắng, tất cả đã có chúng ta đây!".

Hàn Dịch bước lên trước, cũng lười nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Ai là thủ lĩnh? Phiền toái đứng ra nói chuyện."

Một trong số tráng hán đứng ra, cất giọng nói xem như ôn hòa với Hàn Dịch: "Hôm nay là ngày tốt của đệ đệ ta, nhưng lại bị nhóm người các hạ đến quấy phá không nói, còn đánh người tàn phế. Chuyện như vậy thật sự hơi quá, huynh đệ ta đến đây muốn đòi lại công đạo một chút!".

Thẩm Trại Hoa liếc mắt: "Còn mặt mũi tìm đến đòi công đạo cơ đấy. Lúc đệ đệ ngươi cường thưởng dân nữ sao không thấy tới đây nói chuyện?"

Tráng hán thấy nàng là một phụ nhân, cũng không thèm để ý đến, chỉ nhìn Hàn Dịch. Hàn Dịch liền lên tiếng: "Công đạo? Xin hỏi huynh đài muốn đòi công đạo gì?"

Tráng hán chỉ chỉ vào mẫu tử sau lưng Hàn Dịch: "Đơn giản thôi. Giao hai người kia ra đây, sau đó dâng trà xin lỗi vì đã động thủ với người nhà ta thì ta sẽ cho qua."

Hàn Dịch cười cười: "Cái này e là không làm được."

Tráng hán kia nghe vậy liền đổi sắc mặt: "Vừa cho chút mặt mũi mà đã muốn lên mặt. Hai người này với các ngươi không hề có quan hệ gì, tội gì vì bọn họ mà đắc tội với trại chúng ta. Hơn nữa các ngươi động thủ đánh gia đình của đệ đệ ta, dâng trà nhận sai cũng không phải là chuyện khó gì. Hôm nay cảnh cáo hay nhắc nhở ta cũng đã nói rồi, ta cũng chỉ yêu cầu có hai việc, nếu ngươi đồng ý, tất cả đều bình an vô sự, còn nếu không đồng ý, thì cũng đành phải xuất thủ thôi, đừng mong được ra khỏi đây!".

Hàn Dịch nghiêm túc đếm số người của đối phương, rồi lạnh nhạt nói: "Ngươi không giữ chúng ta lại được đâu!".

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chuyện cũ (ba)

Lời này của Hàn Dịch hoàn toàn xuất phát từ thật tâm, những hán tử này vừa nhìn đã biết là không có khí lực, cũng chẳng có nền tảng võ công, ngay cả một mình hắn cũng đánh không lại, chứ đừng nói đến Tiểu Thụ có thiên phú dị bẩm. Nhưng lọt vào tai đối phương thì có khác nào miệt thị trắng trợn, người ta đương nhiên không chịu rồi, bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

Sắc mặt hán tử cầm đầu cũng không tốt: "Lời này của người huynh đệ có chút khinh thường đối thủ đấy. Đấy là chưa kể chúng ta người đông thế mạnh, mà trong đám các ngươi chỉ có mình ngươi là đàn ông, cho nên lời này không nên tùy tiện nói ra ngoài!"

Hàn Dịch thở dài. Hắn vội vã đưa hai mẹ con sau lưng ra ngoài, sau đó lại còn muốn trở về quận lý để tra rõ chuyện tình trong trấn này, vì thế chẳng có tâm tình dây dưa lòng vòng, định bước lên trước, ôm quyền nói với hán tử cầm đầu: "Ngươi đã không tin, vậy thì thế này đi, ta với ba huynh đệ ngươi đánh một trận, nếu là trong vòng ba chiêu ta toàn thắng, ngươi hãy để chúng ta đi, như thế nào?"

Hán tử kia còn chưa mở miệng, các huynh đệ sau lưng liền nổi giận: "Đại ca, chúng ta xông lên thôi. Tên mặt trắng nhỏ này đúng là khinh người quá đáng, phải đánh chết hắn cho hả!". Hán tử cầm đầu trầm tư một lát, phất phất tay, ba người sau lưng lập tức đứng dậy, xông về phía Hàn Dịch.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ba người vừa xông lên liền ngã lăn ra đất, không biết bị Hàn Dịch đánh trúng chỗ nào mà luôn miệng gào thét kêu đau, nhất thời đều không thể đứng lên. Thủ lĩnh kia bị màn phủ đầu này của Hàn Dịch làm cho sững sờ, trầm mặt phất tay phái người kéo những người đang nằm trên đất về, sau đó hung hăng nhổ một bãi nước bọt lên đất, nhưng vẫn chưa bỏ hết chướng ngại vật trên đường ra. Sắc mặt Hàn Dịch trầm xuống, cả giận nói: "Không ngờ huynh đài lại nuốt lời. Hôm nay mặc kệ các ngươi có nhường lối hay không, Hàn Dịch ta cũng phải đi qua nơi này!"

Tên cầm đầu rũ mắt suy tư trong chốc lát, sau đó vung tay lên, người phía sau liền nhanh tay lẹ chân dời chướng ngại vật trên đường đi."Hôm nay ta đã đắc tội nhiều, kính xin huynh đệ chớ so đo. Xin mời!"

Mặc dù Hàn Dịch rất ngạc nhiên vì người nọ đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, nhưng không có cách nào hỏi cho ra nhẽ, dẫn đoàn người vội vã chạy tới quận thành.

Tiễn hai người kia đi, Hàn Dịch trực tiếp trở về phủ Đô Úy, cầm tờ văn thư mới nhậm chức lên, đổi một bộ quần áo liền ra cửa, cho đến tận hai ngày sau mới trở về.

Hàn Dịch vừa đến nhà không bao lâu, lập tức có người phủ Thái Thú đưa thiệp tới, mời Hàn Dịch đến tụ họp một chút. Mặc dù không hề có danh tiếng, nhưng Hàn Dịch không tiện cự tuyệt, thay quần áo khác, liền đi đến đó.

Đến phủ Thái Thú, nhìn thấy người đang ngồi trên bàn tiệc, Hàn Dịch mới hiểu được mục đích của Ngô Vu Điền. Tên kia rõ ràng chính là hán tử cầm đầu chặn đường họ ở bạch câu trấn.

Trong lòng Hàn Dịch vừa kinh ngạc vì Ngô Vu Điền thế nhưng lại chịu để bang trộm cướp giật dây, mặt khác lại vô cùng tức giận vì đã làm nhục sứ mệnh của mệnh quan triều đình, thông đồng làm bậy, vì vậy khi Ngô Vu Điền nhiệt tình lôi kéo ngồi vào bàn thì sắc mặt không khỏi có chút cứng ngắc.

Ngô Vu Điền nâng chén lên, cười ha hả nói: "Hàn Đô Úy, lần này mời ngươi tới, là vì huynh đệ Cát Minh ra sức cầu khẩn nhờ ta làm sứ giả hòa giải hiểu lầm giữa hai người,, hôm nay trên bàn cơm này mọi người cùng nâng chén xóa bỏ hết hiềm khích lúc trước là tốt rồi!".

Cát Minh cũng nhân cơ hội mời rượu: "Hàn Đô Úy, chúng ta có thể nói là không đánh nhau thì không quen biết. Hôm đó bởi vì đau lòng ấu đệ, cho nên đã đắc tội, ta cạn một ly trước, hi vọng ngài đại nhân đại lượng, không so đo với những dã phu như chúng ta!".

Hàn Dịch làm sao mà nuốt trôi ly rượu này, lập tức nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Ngô đại nhân, thân thể ta có chút không thoải mái, bữa cơm này sợ là không có cách nào ăn tiếp, xin bồi tội, cáo từ trước!". Dứt lời liền phất tay áo ra ngoài phòng mặc kệ Ngô Vu Điền có chèo kéo thế nào cũng không ở lại.

Còn chưa đi tới cổng lớn của phủ Thái Thú, Ngô Vu Điền đã đuổi theo, trực tiếp kéo tay áo Hàn Dịch lại, luôn miệng nói: "Hàn Đô Úy dừng bước, xin dừng bước. Đều tại ta, không biết tình huống liền tự tiện làm người đứng ở giữa, là do ta không đúng, kính xin Hàn Đô Úy dừng bước, chúng ta thương thảo một chút."

Hàn Dịch thấy sau lưng Ngô Vu Điền không có bóng dáng của Cát Minh, mới dừng lại: "Cũng tốt. vừa lúc Hàn mỗ có một số việc cần thương lượng với Thái Thú ngài. Mới vừa rồi, vị kia....."

Ngô Vu Điền vội vàng cười cười: "Yên tâm, yên tâm, nhà hắn có việc nên đã về trước rồi, ta cũng không lưu lại. Hàn Đô Úy có chuyện cứ việc nói, ta và ngươi đều là mệnh quan triều đình, phối hợp lẫn nhau cũng là việc nên làm."

Hàn Dịch gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi đi theo Ngô Vu Điền tới thư phòng.

Người hầu mang nước trà đi vào rồi nhanh chóng lui ra, trước khi đi còn đóng chặt cửa lại. Hàn Dịch uống một hớp trà, sau đó liền kể lại tất cả mọi chuyện mà huynh đệ Cát thị vẫn làm, nào là khi nam bá nữ, chuyện ác nào cũng chẳng từ ở trấn Bạch Câu mà bản thân đã đích thân thị sát trong hai ngày qua. Ngô Vu Điền nghe xong tỏ vẻ rất khiếp sợ, liên tục giải thích mình bị Cát Minh lừa gạt, hoàn toàn không biết tí gì về những việc mà hắn ta đang làm. Hàn Dịch tuy nghe thế nhưng bụng lại nửa tin nửa ngờ.

Hắn vốn cho rằng Cát Minh dám ngông cuồng như thế chẳng qua là đã cấu kết với Huyện lệnh nhưng đến hôm nay mới phát hiện thì ra núi dựa của người ta lại là vị đứng đầu một Quận này, chả trách mấy lần xuất binh cũng không san bằng được cái trại cỏn con. Xem ra, việc làm này chẳng qua chỉ làm bộ làm tịch, lừa gạt dân chúng mà thôi. Nhưng nếu muốn xuất binh trừ phiến loạn, thì còn phải phối hợp với Ngô Vu Điền mới càng dễ làm việc, vì vậy hắn cũng không giấu giếm, nói thẳng với hắn ta. Có lẽ Ngô Vu Điền cấu kết với Cát Minh hơn phân nửa là bởi vì tiền tài, nhưng nếu nguy hiểm đến mũ cánh chuồn của chính mình thì có lẽ hắn ta sẽ không dám can dự quá nhiều. Làm gì có người làm quan nào mà liêm khiết trong sạch từ trong ra ngoài, mục đích của hắn chính là trừ hại cho dân, không cần thiết phải khiến cho người ta ngồi không vững cái ghế Thái Thú này.

Chờ Ngô Vu Điền giải thích rõ ràng, Hàn Dịch mới lại mở miệng nói ý đồ muốn xuất binh trừ phiến loạn, cũng nói rõ cần Thái Thú chi viện binh khí lẫn toàn lực phối hợp. Ngô Vu Điền nào dám cự tuyệt, không ngừng gật đầu liên tục, chỉ hận không lập tức xé xác Cát Minh.

Thấy mục đích đạt được, Hàn Dịch cũng liền cùng Ngô Vu Điền nói sang chuyện khác, mang ý răn đe cảnh tỉnh một phen. Nói chuyện một lúc, Hàn Dịch khéo léo từ chối lời mời ở lại dùng bữa của Ngô Vu Điền, trực tiếp đi đến sân huấn luyện.

Mắt thấy Hàn Dịch biến mất ở đầu hẻm, Ngô Vu Điền mới xoay người vào thư phòng, bên trong phòng đã có người đang ngồi đó, không ai khác ngòai Cát Minh vốn đã rời đi từ sớm.

"Ngươi nghe rõ ràng rồi chứ, hiện tại không phải là ta không giúp ngươi, mà họ Hàn này thật sự khó trị, ta ngay cả việc tự bảo vệ mình cũng là cả một vấn đề rồi. Chính ngươi gây họa, thì tự mình giải quyết đi!".

"Ôi chao, ngài đang nói gì thế. Thì ra ngài đã quên, mấy năm nay là ai đã giải quyết biết bao mối họa giúp ngài rồi à? Lần này ngài mà mặc kệ, thì ta cũng chưa chắc những danh tiếng mà ngài đang cố bảo vệ có còn giữ được hay không?"

"Ngươi! Ngươi còn muốn muốn ta làm gì?"

"Cũng không có gì. Cũng chỉ là một cái mạng của họ Hàn thôi, không cần ngài tự thân động thủ, chỉ cần trong lúc mấu chốt nhấc tay một cái là tốt rồi, còn lại, cứ để huynh đệ ta lo. Mặc dù bản lãnh của ta không lớn, nhưng nếu có người dám chọc tới, thì cái miệng chưa chắc đã ngậm chặt lại đâu. Đến

lúc đó những chuyện bẩn thỉu của Thái Thú ngài vài năm gần đây tại Ung quận này sẽ được truyền đến tai của tất cả mọi người!".

Ngô Vu Điền giận đến trắng bệch cả mặt, hung hăng vỗ bàn một cái, cắn răng nói: "..... Được! Ta giúp ngươi là được chứ gì!".

"Ha ha ha, thế mới đúng là quan dân một nhà chứ. Vậy huynh đệ ta liền cám ơn Ngô đại nhân ngài trước!".

Còn Hàn Dịch sau khi trở về phủ, Thẩm Trại Hoa thấy hắn vội vã như thế liền quan tâm hỏi mấy câu, nghĩ nghĩ motọ lát hắn mới nói với nàng chuyện dẹp trừ phiến loạn, thuận tiện còn nhắc tới chuyện Ngô Vu Điền lén lút lui tới với Cát Minh, bảo nàng nên đề phòng một chút.

Thẩm Trại Hoa thấy hắn vì dân trừ hại, liền vỗ tay khen hay, không ngừng giúp đỡ Hàn Dịch thu thập những thứ cần dùng, chỉ sợ làm trễ nãi chuyện trừ phiến loạn. Trời dần tối đen, Hàn Dịch liền dẫn đám binh lính đã sớm tuyển chọn từ trước lặng lẽ ra khỏi thành. Hai ngày trước hắn đã sớm nghe ngóng, biết vị trí của sơn trại kia nằm ở một vị trí dễ thủ khó công, vì vậy mới tính tóan đánh bất ngờ vào ban đêm, để đám người kia trở tay không kịp, đánh nhanh thắng nhanh. Hơn nữa, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ càng, thật sự thật không thể tin Ngô Vu Điền được nên cũng không hề trông cậy vào việc phối hợp với hắn ta trừ phiến loạn. Nếu đã như vậy, còn không bằng tự mình ra tay trước, không cho Ngô Vu Điền và Cát Minh có cơ hội thương lượng.

Hàn Dịch mới vừa lãnh binh ra khỏi cửa thành, thì đầu này Thẩm Trại Hoa liền lôi kéo Tiểu Thụ đổi một thân xiêm áo đơn giản lén lén lút lút ra cửa, trực tiếp chạy tới phủ Thái Thú. Thân là người đứng đầu một Quận mà lại dám cấu kết với đám trộm cướp, không cho hắn ta nếm chút đau khổ, thật sự đã sống uổng phí bao năm nay.

Lật người vào phủ Thái Thú, Thẩm Trại Hoa kéo Tiểu Thụ trực tiếp chạy về phía thư phòng. Ngày thường Lão tặc này vẫn luôn ra vẻ đạo mạo, nghiêm túc, cả ngày thì có đến hơn nửa thời gian đều ở đây làm việc công, cũng tạo điều kiện cho nàng tìm kiếm dễ dàng hơn.

Thận trọng lật một mảnh ngói lên, quả nhiên, Ngô Vu Điền đang ngồi ngay ở trước thư án, trước mặt có một hầu đang nhỏ giọng nói gì đó. Thẩm Trại Hoa vừa dán tai lên, liền nghe thấy Ngô Vu Điền nhỏ giọng nói: "Mau phái người đi đường tắt báo tin cho Cát Minh, thuận tiện đưa qua cho hắn cung tiễn đã chuẩn bị xong, ngàn vạn đừng để Hàn Dịch biết!".

Người hầu cúi đầu đáp một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài. Thẩm Trại Hoa biết ngay không ổn, xem ra là đã có người nói cho Ngô Vu Điều chuyện Hàn Dịch lãnh binh ra thành, còn lão tặc này lại phái người đi mật báo cho Cát Minh. Lần này Hàn Dịch chuẩn bị đánh bất ngờ, vì vậy không mang theo nhiều người, huống chi Cát Minh còn có Ngô Vu Điền giúp một tay, binh khí trong tay không kém chút nào, tên giặc này chiếm hết địa lợi nhân hòa, chuyến này Hàn Dịch đi sợ là có chút nguy hiểm.

Thẩm Trại Hoa cũng không quan tâm đến việc giáo huấn Ngô Vu Điền nữa, lập tức lôi Tiểu Thụ chạy như bay, muốn đuổi theo Hàn Dịch, để cho hắn còn chuẩn bị sẵn tinh thần.

Chạy như bay đến cửa thành, vậy mà lúc này lại rơi vào thời gian cấm đi lại ban đêm, cổng lớn đã khép chặt, Thẩm Trại Hoa khổ sở cầu khẩn lính gác giúp đỡ, nhưng lại không hề có tác dụng. Ruột nóng như lửa, thấy cầu khẩn không có kết quả, liền xắn tay áo lên muốn động thủ, một tay túm cổ áo người nọ. Binh lính cũng không cách nào chống đỡ, liền nói: "Cô nãi nãi của ta ơi, kể cả ngươi có đánh chết ta cũng không có cách nào đâu. Chìa khóa chỉ có hai cái, một cái do Hàn Đô Úy giữ, cái còn lại ở chỗ Ngô Thái Thú, ta thật sự hết cách. Kể cả hôm nay có đánh chết ta ở chỗ này, cũng không có cách nào mở cổng cho ngươi được!".

Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là bảo Tiểu Thụ về phủ trước, còn mình lại chạy đến phủ Thái Thú, tìm một vòng trong thư phòng Ngô Vu Điền nhưng chẳng thấy bóng dáng chiếc chìa khóa đâu, lúc này mới nhớ tới, hình như hắn ta đã đưa chìa khóa cho người đưa tin. Trong lúc nhất thời vô cùng ảo não, hối hận không chờ người đưa tin ra khỏi phủ, nửa đường chặn lại. Trong lòng vừa hối hận vừa vội, hốc mắt không nhịn được mà cay cay.

Tìm kiếm không có kết quả, Thẩm Trại Hoa đành phải quay trở lại chỗ cổng thành. Cảm giác lo lắng trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, không thể làm gì khác hơn là chờ đợi, mong cho trời mau sáng, Hàn Dịch sớm trở lại. Người binh lính kia lúc trước đã nếm qua công phu của nàng, lại nghe giọng nói không giấu nổi nghẹn ngào kia, cũng không dám truy cứu nữa, để mặc nàng đứng ở đó.

Lo lắng đau khổ chờ đợi, cuối cùng phía chân trời cũng có ánh bình minh ló dạng. Còn chưa tới thời gian mở cửa thành thì ngoài cổng đã vô cùng huyên náo, cửa thành liền bị đẩy ra. Chính là nhóm người đi theo Hàn Dịch vào núi lúc ban tối.

Thẩm Trại Hoa nhìn mãi mà không thấy bóng dáng Hàn Dịch đâu, mặt không khỏi trầm xuống

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chuyện cũ (4)

Thẩm Trại Hoa vội vã chạy đến trước mặt đám binh sĩ, hỏi: "Hàn Dịch đâu? Hàn Dịch đâu?"

Binh lính thấy nàng hung hăng như thế, cũng không dám hỏi nàng là ai, vội vàng chỉ về đội ngũ phía sau: "Hàn Đô Úy bị thương, mấy huynh đệ đang dìu ngài ấy ở đằng sau!". Thẩm Trại Hoa vừa nhanh chân chạy ra đằng sau, quả nhiên liền thấy Hàn Dịch sắc mặt chợt tái nhợt, xem ra hết sức yếu ớt, nửa

tỉnh nửa mê, chỗ ngực đang bị quấn băng lỏng lẻo.

Thẩm Trại Hoa chạy tới đỡ lấy Hàn Dịch, một binh sĩ cơ trí vội tìm một chiếc xe ngựa kéo tới, để chở Hàn Đô úy về phủ. Tiểu Thụ cũng đợi ở trong phủ cả đêm, thấy Hàn Dịch bị thương, mơ mơ màng màng, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm như nước.

Sau đó không lâu Lang trung cũng được mời đến trong phủ, qua một phen tỉ mỉ tra xét vết thương, sắc mặt dần nặng nề. Thẩm Trại Hoa thấy thế thấp thỏm, hỏi: "Thế nào? Thương thế rất nặng sao?"

Lang trung vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nói: "Vế thương không nghiêm trọng lắm, không ảnh hưởng đến chỗ yếu hại, có điều đầu mũi tên lại có độc, mà độc tính rất nặng, một đại phu nho nhỏ như ta, thật sự không có cách nào!".

Thẩm Trại Hoa nghe xong liền nóng nảy, vỗ bàn một cái: "Cái gì mà không thể có cách nào? Ngươi là Lang trung, mà ngay cả độc cũng không giải được?"

Mặt đại phu kia tỏ vẻ rất bất đắc dĩ: "Cô nương không biết đâu. Độc trên thế gian này thiên hình vạn trạng, nếu tùy tiện tìm mấy loại độc trộn lại với nhau thì chỉ có trời mới cứu được, cũng không có cách nào bắt bệnh hốt thuốc được!".

Dứt lời, lão Lang Trung lấy giấy bút, viết một phương thuốc đưa cho Thẩm Trại Hoa: "Trong chốc lát độc này chưa thể giải được đâu, ngươi cứ đi mua ít thuốc, đừng để cho vết thương thối rữa. Ta đi về trước cẩn thận nghiên cứu xem xem có thể tìm được biện pháp hay không. Nếu như ngươi sốt ruột thì có thể đi tìm kiếm chung quanh biết đâu lại tìm được thuốc giải "

Lang trung người ta đã nhiệt tâm nói thế, Thẩm Trại Hoa cũng không thể níu lấy không buông, không thể làm gì khác hơn là dặn dò Tiểu Thụ trông coi Hàn Dịch, còn mình theo Lang trung đi lấy thuốc.

Tiểu Thụ lấy nước nóng, giúp Hàn Dịch đang ngủ mê man lau mặt thật sạch sẽ. Có lẽ do độc tính phát tác, nên đôi môi hắn cũng dần thẫm lại trông thật kinh khủng, mày cũng chau lại, thỉnh thoảng còn mơ hồ rên lên một tiếng. Tiểu Thụ không dám rời hắn nửa bước, vác một chiếc ghế đến ngồi xuống bên giường, cứ thế nhìn chằm chằm Hàn Dịch, mắt cũng không chớp lấy một cái. Thấy người nọ khổ sở như vậy, trong lòng con bé cũng khó chịu vô cùng, càng thêm hận Ngô Vu Điền.

Qua nửa buổi, cuối cùng Hàn Dịch cũng mở mắt, thấy Tiểu Thụ đang ngồi canh giữ ở bên cạnh, liền suy yếu cười một tiếng: "Tiểu Thụ có mệt không, đi nghỉ một lát đi!".

Tiểu Thụ liền lắc lắc đầu: "Không, muội muốn ở đây trông chừng huynh. Có chỗ nào khó chịu thì mau nói cho muội biết!"

Hàn Dịch khẽ ho khan vài tiếng, thân thể đau dữ dội, mí mắt không khống chế khép lại, trầm trầm hôn mê. Một giấc ngủ này mãi cho đến ngày sáng hôm sau vẫn không tỉnh lại. Khi Thẩm Trại Hoa nấu thuốc xong đút cho hắn uống thì cũng chỉ uống được một nửa, còn lại đều rớt ra ngoài. Đến nửa đêm, tình huống Hàn Dịch đột nhiên nghiêm trọng, mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán không ngừng tuôn ra, chỉ chốc lát sau ngay cả chăn cũng bị thấm ướt. Thật vất vả chịu đựng đến trời sáng, Thẩm Trại Hoa lập tức ra cửa đi tìm Lang trung.

Tiểu Thụ thấy Thẩm Trại Hoa đi ra cửa, liền vào nhà tìm một cây chủy thủ giấu ở trong giày, sau đó đứng ở trước giường Hàn Dịch, trầm giọng nói: "Ca ca, huynh chờ một chút, muội sẽ trở lại nhanh thôi!" Dứt lời liền ra cửa.

******

Đại môn màu đỏ bị gõ vang, gã sai vặt trông cổng vừa mở cửa ra đập vào mắt là một tiểu cô nương mặt tròn."Ngươi là ai? Muốn tìm ai?"

Tiểu cô nương kia nói: "Ta là muội muội của Hàn Dịch, ta đến tìm Ngô Vu Điền."

Lúc trước quả thật là Hàn Dịch đã từng dẫn Tiểu Thụ đến phủ làm khách nên gã sai vặt vẫn còn có chút ấn tượng, liền tranh thủ mở cổng ra: "Vậy mau vào đi. Trước tiên tiểu thư cứ chờ trong đại sảnh một chút. Lúc này Đại nhân nhà ta đang làm việc ở thư phòng, hiện đã có người đi bẩm báo rồi, ngài ấy lập tức tới đây bây giờ!".

Tiểu Thụ trực tiếp đi vào cửa chính, lướt qua gã sai vặt: "Không cần, tự ta đi tìm ông ta!".

Gã sai vặt kia vừa đưa tay muốn ngăn, Tiểu Thụ đã nắm lấy cổ tay hắn ta, trực tiếp đẩy người ra: "Ta nói, ta tự đi tìm!". Gã sai vặt bị dáng vẻ âm trầm của tiểu cô nương dọa sợ, hậm hực tức giận đứng ở một bên.

Lúc Tiểu Thụ đẩy cửa thư phòng ra, người hầu vừa nói tin tức cô bé đến cho Ngô Vu Điền. Thấy tiểu cô nương tiến vào, Ngô Vu Điền sai người đi ra, mặt đầy lo lắng nói: "Ta nghe nói Hàn Đô Úy bị thương, đang chuẩn bị đi qua nhìn một chút, thương thế có nghiêm trọng không?".

Ánh nến loang loáng, Tiểu Thụ nhảy lên thư án, kề chủy thủ lên trên cổ Ngô Vu Điền, cảm giác lạnh lẽo ập tới làm lão ta sợ run:"Đừng nói nhảm, mau đưa thuốc giải cho ta, nếu không thì cứ đợi xuống chầu diêm vương đi!"

Ngô Vu Điền bị dọa đến mức lắp ba lắp bắp: "Cái...Cái gì mà thuốc giải chứ? Ta...ta...ta không biết ngươi đang nói đến thuốc giải gì?".

Tay Tiểu Thụ lập tức ấn một cái chỗ nào đó liền trào máu đỏ: "Thuốc giải của Hàn Dịch, ta biết rõ ngươi có. Nói nhảm nữa, ta liền giết chết ngươi, quyết định đi!".

Ngô Vu Điền đau đến mức không dám nói bừa, run run rẩy rẩy ở bên cạnh thư án lấy ra một bình sứ nhỏ: "Cái này, cái này chính là thuốc giải, Tiểu Thụ cô nương cầm đi, rồi thả ta ra!".

Tiểu Thụ thế nhưng vẫn chưa thò tay ra tiếp nhận bình sứ, ngược lại còn kề sát chủy thủ gần cổ Ngô Vu Điền hơn: "Ngươi cầm, đi với ta một chuyến. Nếu thuốc này là giả, ta lập tức giết chết!". Ngô Vu Điền nào dám nói một chữ không, không thể làm gì khác hơn là tự mình cầm bình sứ, theo Tiểu Thụ đứng lên. Tiểu Thụ thấy lão lia mắt nhìn loạn chung quanh, sắc mặt liền lạnh lẽo: "Sau khi ra cửa, ngươi tốt nhất an phận một chút. Dựa vào mấy tên hộ vệ kia không chỉ không ngăn được ta, mà ngay cả cái mạng của ngươi cũng không giữ được!". Ngô Vu Điền nào dám lấy tính mạng của mình ra đùa, nghe xong lời này, không ngừng gật đầu, chỉ sợ xảy ra sơ sót.

Thấy Tiểu Thụ trở lại, Thẩm Trại Hoa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Lang trung xem bệnh hôm qua sáng sớm nay đã đi khám bệnh ở đâu đó, nàng chờ mãi không thấy trở lại, liền sốt ruột đi mời lang trung khác đến kiểm tra, nhưng người này lại còn chẳng bằng người trước, khám xét nửa ngày cũng không chẩn ra bệnh gì. Nàng lực bất tòng tâm liền khách khí bảo người đưa ra phủ. Chờ đến khi ngồi xuống thì mới phát hiện không thấy bóng dáng Tiểu Thụ đâu cả, nàng lại không dám lao đi tìm, chỉ có thể ngồi ở Hàn Dịch bên cạnh mà lo lắng không thôi.

Tiểu Thụ vừa bước vào cửa chính, Thẩm Trại Hoa còn chưa kịp hỏi con bé đã đi đâu, đã thấy Ngô Vu Điền run run rẩy rẩy đi theo vào."Muội đi tìm lão lấy thuốc giải. Lão ta tự mình đến giải độc cho ca ca, nếu như vô dụng, chúng ta sẽ giết chết hắn sau đó sẽ mang huynh ấy hồi kinh!".

Ngô Vu Điền sợ mất mật quỳ phịch xuống trước mặt Thẩm Trại Hoa, nước mắt nước mũi giàn giụa: "Hàn phu nhân à, là ta hồ đồ, là ta nhất thời hồ đồ nên mới làm ra chuyện sai lầm như vậy. Ta sẽ giải độc cho Hàn Đô Úy!". Dứt lời, liền móc bình sứ ra, đưa viên thuốc tới khóe miệng Hàn Dịch.

Cả phủ Đô Úy chìm trong bầu không khí yên lặng quỷ dị. Không biết qua bao lâu, Tiểu Thụ thiếu chút nữa đứng ngồi không yên thì cuối cùng Hàn Dịch cũng mở mắt, vẻ mặt cũng không còn đen sậm như trước. Thấy Hàn Dịch mở mắt, Tiểu Thụ và Thẩm Trại Hoa vô cùng mừng rỡ, chẳng có ai có rảnh rỗi chú ý tới Ngô Vu Điền. Lão ta thấy thế, nhân cơ hội chạy ra khỏi phủ Đô Úy, rồi lại chạy trối chết về phủ Thái Thú của mình.

Dân chúng Ung quận khi tận mắt thấy Quan Thái Thú chạy như ma đuổi trên đường phố nhộn nhịp, không khỏi cảm thán: Thái Thú quả nhiên Long tinh hổ mãnh, càng già càng dẻo dai, chạy băng băng như thế thực không phải người thường có thể làm được!

******

Mặc dù ý thức đã tỉnh táo, nhưng Hàn Dịch vẫn cực kỳ suy yếu, chỉ có thể nằm ở trên giường, để Thẩm Trại Hoa từ từ đút nước cho uống.

Người đã tỉnh nên tảng đá trong tâm nàng cuối cùng cũng rơi xuống, một lát lại nấu cháo cho Hàn Dịch, một lát lại ninh canh, vội vội vàng vàng, trời đã tối sầm. Hàn Dịch dù sao cũng bị thương, tinh thần không tốt, vừa mới giải độc xong nên liền buồn ngủ, thoáng cái đã ngủ mất.

Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ cũng đã mấy ngày không ngon giấc, sau khi trong lòng buông lỏng, liền trở về phòng của mình, vừa đụng gối đầu liền ngủ say sưa.

Lúc nửa đêm, trong cảnh tối lửa tắt đèn, Thẩm Trại Hoa chợt ngồi bật dậy, hồn hển thở gấp, giấc mộng vừa mới gặp ùn ùn kéo đến khiến nàng hít thở không thông. Gió đêm thổi qua, quần áo trong đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lo lắng trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, nàng chợt xuống giường, chân không chạy về phía phòng của Hàn Dịch.

Trăng sáng sao thưa, thế nhưng lúc này bầu trời đêm lại có mây đen ùn ùn kéo đến, tiếng côn trùng cũng tắp ngóm. Vài bước đường thôi nhưng sao càng chạy lại càng vô lực, bàn chân nặng như đá đeo, mỗi lần cất bước, trên người liền nhanh chóng toát ra một tầng mồ hôi mới.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chuyện cũ

Đẩy cửa phòng ra, một mùi máu tươi nồng đậm phả vào mặt, hai chân Thẩm Trại Hoa mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Nhưng vẫn không dám dừng lại, vội vàng châm lửa đốt cây nến bên mép giường lên.

Cửa phòng chưa kịp đóng, gió len lỏi ùa vào, khiến cho ánh nến càng thêm leo lét, lúc tối lúc sáng. Nhưng kể cả ánh nến có mong manh cỡ nào thì Thẩm Trại Hoa vẫn nhìn rõ một màn trước mắt: máu đen đã thấm ướt cả cái chăn mới đổi, còn khóe miệng Hàn Dịch vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Người trên giường tựa như bờ đê trong cơn giông bão không thể khống chế được nước sông ngày càng dâng cao, không có biện pháp ngăn lại sinh mạng đang dần dần lụi tàn.

Trong đầu Thẩm Trại Hoa đã hoàn toàn rối tinh rối mù. Nàng vén chăn lên, đỡ Hàn Dịch tựa vào trên gối, dùng tay áo không ngừng lau dòng máu đang trào ra, càng lau lại càng nhiều, càng lau lại càng tứa ra. Nàng bỗng có cảm giác nếu như lau sạch sẽ thì Hàn Dịch sẽ tốt thôi.

Hàn Dịch nỗ lực giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Thẩm Trại Hoa: "Đừng khóc. Còn Tiểu Thụ nữa, nàng mà khóc, thì muội ấy sẽ làm thế nào."

Thẩm Trại Hoa vuốt mặt, liền nhận ra lòng bàn tay người nào đó đã ướt đẫm, mới phát hiện ra lệ đã sớm rơi đầy mặt.

"Hàn Dịch chàng chờ một chút, chờ ta một chút, ta đi mời Lang trung, ta phải đi tìm Lang trung, chờ ta, ta lập tức sẽ trở lại. Lang trung tới thì chàng sẽ tốt thôi, thật đấy, sẽ khỏe lại ngay thôi!". Thẩm Trại Hoa muốn đứng dậy, máu và nước mắt đã hòa vào làm một, gió vừa thổi khô thì một khắc sau lại bị máu và nước mắt mới thấm ướt.

Hàn Dịch lắc đầu một cái, hơi thở mong manh: "Vô dụng thôi Trại Hoa, ta không sống được. Thuốc của Ngô Vu Điền cho chỉ sợ là..., ta đây, thật sự không cầm cự nổi nữa. Nàng đừng để Tiểu Thụ biết. Ngô Vu Điền đã hạ quyết tâm giết ta, sợ là sẽ không bỏ qua cho nàng và Tiểu Thụ đâu. Nàng mau thay quần áo khác, thừa dịp còn chút hơi tàn, ta sẽ mang hai người ra khỏi thành."

"Ca ca sắp chết phải không?", sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói của Tiểu Thụ, vững vàng không hề có một tia phập phồng nào: "Lão ta cho chúng ta thuốc giả có đúng hay không, muội đã nghe thấy hết rồi!".

Lúc Thẩm Trại Hoa đẩy cửa phòng Hàn Dịch ra, Tiểu Thụ đã ra khỏi giường, đi theo qua.

Tiểu cô nương thẳng tắp đứng ở trước mặt Hàn Dịch, âm trầm nói: "Thật xin lỗi, muội không biết lão ta lại cho chúng ta thuốc giả. Huynh chờ muội một chút, muội sẽ đi tìm thuốc giải thật sự về đây, sau đó giết chết lão ta báo thù cho huynh!". Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài cửa.

Lòng Hàn Dịch như lửa đốt, trước đó Ngô Vu Điền bị Tiểu Thụ ức hiếp, một người luôn tiếc mạng như lão sau khi trở về phủ tất nhiên sẽ tăng cường phòng thủ. Lần này mà đi, chỉ có thể dữ nhiều lành ít. Hắn gấp gáp, lại nôn một búng máu ra ngoài, nặng nề nói với Thẩm Trại Hoa: "Đừng để muội ấy đi, đánh ngất xỉu là được!".

Giờ phút này Hàn Dịch có nói gì thì Thẩm Trại Hoa liền làm theo cái ấy, nghe vậy liền đứng dậy hung hăng gõ mạnh vào gáy Tiểu Thụ, thân thể con bé liền mềm nhũn ra.

Hàn Dịch cũng biết hiện tại Thẩm Trại Hoa chẳng có ai để dựa dẫm, nỗ lực phân phó nàng đổi y phục cho ba người, rồi cầm chút đồ cực kỳ trọng yếu, kéo người đánh xe vẫn còn đang ngủ say để lấy xe ngựa chạy đến cổng thành. Binh sĩ canh cổng theo thường lệ muốn ngăn lại, Thẩm Trại Hoa liền ném chìa khóa ra cửa thành, nói là phụng lệnh Hàn Đô Úy có chuyện quan trọng cần ra khỏi thành, mới được thuận lợi mở cổng thành ra.

Ra khỏi cửa thành, xe ngựa một đường chạy thẳng đến kinh đô, không hề ngừng lại lại dù là trong chốc lát. Hàn Dịch nỗ lực chống đỡ đến lúc ra khỏi cửa thành, thân thể liền mềm nhũn, ngủ mê man, sức khỏe ngày càng suy kiệt.

Tiểu Thụ vẫn còn đang bất tỉnh, hơi thở Hàn Dịch yếu ớt như nắm tro tàn, Thẩm Trại Hoa ngồi yên trong xe. Cả thiên hạ rộng lớn chỉ còn lại tiếng bánh xe lộc cộc chạy trên đường. Bóng đêm lạnh lùng như nước, nàng nhìn gương mặt tái nhợt gần như trong suốt của Hàn Dịch, tâm chìm sâu vào đáy cốc.

Lắc lư trên đường không biết qua bao lâu, Hàn Dịch lại mở mắt ra, xem ra tinh thần coi như không tệ. Thẩm Trại Hoa đỡ hắn ngồi tựa vào trên đệm, lại theo lời của hắn, tìm kiếm giấy bút bày tới trước mặt.

Viết xong, Hàn Dịch đưa giấy cho Thẩm Trại Hoa: "Đây là thư hòa ly của chúng ta, nàng mau cất đi. Sau khi ta chết, có thư hòa ly này, ít nhất không cần chịu mẫu thân ta quản chế, một thân tự do thân, còn có thể tái hôn!".

Mắt Thẩm Trại Hoa lúc này đã mờ lệ, lắc đầu nguầy nguậy: "Ta không muốn cái này, cái gì mà chết hay không, chúng ta lập tức hồi kinh rồi, nhất định sẽ tìm được danh y chữa cho chàng, nhất định có thể chữa được. Ta với chàng đã bái đường, ta chính là thê tử của Hàn Dịch chàng rồi, ta không muốn cái này."

Hàn Dịch bất đắc dĩ cười cười, nhét thư hòa ly vào tay Thẩm Trại Hoa: "Cô nương ngốc, nàng không yêu ta, mà ta cũng không thương nàng, ta chết, không đáng giá để nàng phải thủ tiết cả đời vì ta. Hôn sự giữ chúng ta vốn là một nháo kịch hoang đường, ta cũng đã từng nghĩ sẽ sống cùng nàng đầu bạc răng long, nhưng cho tới bây giờ, ta chỉ có thể xem nàng như muội muội của mình tựa như Tiểu Thụ vậy. Trong lòng của nàng, ta cũng chưa bao giờ được xem như đấng trượng phu. Nàng mang ơn ta, nhưng không phải yêu ta. Ta đối với nàng mà nói, càng giống như là phụ huynh thì đúng hơn. Ban đầu nàng cố ý đi theo ta, giải tán huynh đệ trong trại, ta cũng hổ thẹn với nàng nên mới có hôn ước này. Lúc đầu nghĩ rằng có ta ở đây, cũng có thể để nàng một đời áo cơm vô ưu. Nhưng hôm nay ta sắp không còn, cũng không thể chăm sóc cho nàng và Tiểu Thụ nữa rồi, trả lại cho nàng một thân tự do, ngày sau nếu gặp được phu quân như ý, cũng không bị mẫu thân ta quản chế!".

Thẩm Trại Hoa khóc thở không ra hơi, lắc đầu liên tục: "Ta không muốn cái này, ta không muốn cái này. Sẽ không có ai chết cả, chúng ta hồi kinh đô thì chàng sẽ tốt thôi, sẽ không sao cả!".

Hàn Dịch thấy nàng lệ rơi đầy mặt, hoàn toàn không nghe lọt lời của mình, không thể làm gì khác hơn đành nghiêm mặt, lạnh lùng quát: "Không cho khóc. Nàng hãy nghe ta nói là tốt rồi."

Thẩm Trại Hoa bị hắn quát, lập tức ngẩng đầu ngừng khóc, nhưng nước mắt vẫn không ngừng được, trong cổ họng tắc nghẹn không nói nên lời.

"Thư hòa ly nàng mau cất đi, cũng không được vứt bỏ. Sau khi hồi kinh, nói cho mẫu thân của ta biết, Ngô Vu Điền là một ngụy quân tử, làm nhiều việc ác, tội đáng chu di cửu tộc. Để cho bà sai người điều tra Cát Minh là tốt rồi, bắt hắn lấy mạng đổi mạng. Nói cho Cam Đường, đời này Hàn Dịch ta thiếu nàng ấy một danh phận, khiến cho nàng ấy phải uất ức, đời sau nhất định sẽ trả lại. Còn có mẫu thân ta nữa, nhi tử ta không thể tẫn hiếu lão nhân gia, là một đứa con bất hiếu, xin bà đừng vì ta mà đau lòng!". Sau khi căn dặn nhưng chuyện cần làm xong, Hàn Dịch thở hổn hển mấy cái, mới trở lại bình thường. "Trại Hoa, nàng trời sanh tính đơn thuần, trước có các huynh đệ Kim Ngân trại che chở, sau lại có ta chiếu cố. Nhưng sau khi ta chết, nàng không thể cứ mãi lỗ mãng như trước, trước khi làm gì cũng phảinghĩ cho thật kỹ, không chỉ chiếu cố mình nàng mà còn phải chăm sóc cho Tiểu Thụ nữa, biết không? Kinh đô đều là đại hộ cao môn quyền quý, quy củ phong phú, tính tình của nàng lại không câu chấp, thật sự không thích hợp đâu. Sau khi ta

chết, nàng đưa ta về kinh đô, rồi tìm địa phương mà mình thích, tìm một ý trung nhân, sống qua ngày thật vui vẻ. Hàn Dịch ta không có phúc phận, không chăm sóc cho nàng và Tiểu Thụ cả đời. Ngày tháng sau này, không có ta phân tích phải trái, nàng phải tự mình trôi qua thật tốt, nhớ kỹ chưa?".

Thẩm Trại Hoa biết hắn đang giao phó di ngôn, mắt đầy lệ không ngừng gật đầu, chỉ sợ hắn ra đi không an lòng.

"Ngày sau nếu Tiểu Thụ vẫn còn khúc mắc mãi với cái chết của ta, nàng phải giải thích cho muội ấy biết, cái chết của ta, không có quan hệ gì với muội ấy cả. Độc bôi trên đầu mũi tên kia vốn rất khó giải, sớm muộn cũng sẽ chết. Nàng nói cho muội ấy, ta không hề hận muội ấy, mà chỉ hận bản thân mình, không thể chăm sóc tốt cho muội ấy, nhìn muội ấy xuất giá. Đừng vì người ca ca này, mà cứ áy náy mãi không thôi!".

"Nàng gọi Tiểu Thụ dậy đi, ta có vài lời muốn nói!". Hàn Dịch thấy nàng không con luống cuống nữa cũng an lòng hơn rất nhiều. Thẩm Trại Hoa liền tranh thủ lay Tiểu Thụ dậy, chỉ sợ sẽ muộn mất.

Giờ phút này Hàn Dịch đã chỉ còn vài hơi tàn, thấy Tiểu Thụ tỉnh, vốn muốn cười một cái để trấn an, nhưng ngay cả khóe miệng cũng không có lực để động. Tiểu Thụ ngồi yên ở bên cạnh Hàn Dịch, đầu rũ xuống trước ngực, không nói một lời. "Tiểu Thụ, trở về kinh, phải nghe lời Trại Hoa, lớn lên thành đại cô nương, sau đó gả cho người sinh con đẻ cái, bình an vui sướng cả đời, biết không?"

Tiểu Thụ: "Vâng!"

Hàn Dịch lại nói: "Chuyện Ngô Vu Điền, ta sẽ giao cho mẫu thân ta xử lý, ngươi không thể nhúng tay vào đấy, nhớ chưa? Nhớ nghe lời của ca ca, bình yên lớn lên là tốt rồi!".

Tiểu Thụ lại gật đầu.

Hàn Dịch cười cười, nỗ lực đưa tay sờ sờ đầu con bé: "Tiểu Thụ ngoan là tốt rồi. Ta mệt mỏi, ngủ trước một lát. Đến kinh đô, muội nhớ gọi ta dậy nhé!".

Tiểu Thụ gật đầu: "Vâng. Đến kinh đô, muội sẽ gọi huynh dậy!".

Xe ngựa không ngừng vó chạy về hướng kinh đô, mà thân thể Hàn Dịch cũng từ từ lạnh lẽo, cuối cùng không hề có hơi ấm. Tiểu Thụ vẫn ngồi ở bên cạnh, đôi tay vòng quanh tay hắn, không chịu buông.

Chẳng phân biệt được ngày đêm, cuối cùng cũng tới cổng thành Kinh Đô.

Tiểu Thụ ghé vào tai Hàn Dịch, nhẹ giọng nói: "Ca ca, chúng ta đã đến nơi rồi. Huynh mau dậy đi!".

Đứng ở trước xe, Thẩm Trại Hoa chợt lấy tay bụm miệng, cứng rắn nỗ lực đè nén tiếng khóc xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Săn thú

Kết quả chính là cả đêm không ngủ. trước mắt lại là vẻ mặt Cố Đồi muốn cười nhưng lại không dám cười. Tiểu Thụ phiền muộn vô cùng, đặt đôi đũa lên bàn: "Muốn cười thì cứ cười. Dáng vẻ hiện tại của ngươi chẳng khác nào sáng sớm không đi vệ sinh, kìm nén đến đến đáng sợ!".

Cố Đồi nào dám cười ra tiếng, vội vàng cúi đầu húp cháo: "Sột sột", cực kỳ chuyên chú.

Ăn điểm tâm xong, Cố Nam Châu về nhà cầm vài cuốn sách đưa cho Tiểu Thụ: "Đây là《 Thiên Tự Văn 》và《 Tam Tự kinh 》, muội cứ học qua để nhận biết mặt chữ, vì ta cũng không phải là người dạy trực tiếp. Muội thử đọc qua đi, nếu có chữ nào không biết hoặc có chỗ không rõ, trước tiên có thể hỏi Cố Đồi, thằng bé đọc sách cũng không ít, có nhiều vấn đề có thể truyền thụ lại được. Còn nếu không được nữa thì chờ sau khi tan học, ta trở về sẽ dạy cho muội!". Sửa sang lại áo, Cố Nam Châu chuẩn bị đi đến học đường. Lúc đi qua Cố Đồi liền trừng mắt với nhi tử nhà mình một cái.

Người làm phụ thân chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi!

Cố Đồi ngầm hiểu trong lòng, khẽ gật đầu. Yên tâm đi, Tiểu Thụ nhất định sẽ bị tài hoa uyên bác học thức kinh người của nhi tử ngài chinh phục!

Vậy mà.....

Tiểu Thụ vác ghế ngồi ở bậc cửa chuyên tâm lật sách, còn Cố Đồi tiếp tục cầm《 Tư Trì Thông Giám 》mà mấy ngày trước Cố Nam Châu ném cho mình, đoan đoan chính chính ngồi thẳng tắp nhưng ánh mắt lại không hề tập trung, lát lại quay sang nhìn Tiểu Thụ bên cạnh chốc lại liếc một cái, cứ thế một trang sách mà đọc mãi không xong.

Cố Đồi chờ cả ngày, lại không hề thấy Tiểu Thụ chủ động chạy tới hỏi mình những chữ không biết như trong tưởng tượng, đầy bụng tài hoa lại không có đất dụng võ, trong lòng rất chi lo lắng, rốt cuộc không nhẫn nại được, vừa cầm sách, vừa lơ đãng đi ngang qua trước mặt tiểu cô nương nào đó: "Những

thứ này, ngươi biết hết sao?".

Giờ phút này nếu ngẩng đầu lên nhìn chắc chắn sẽ liền phát hiện mặt cậu nhóc đầy vẻ chờ mong "Mau hỏi đi, mau hỏi đi, ta cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu", nhưng Tiểu Thụ lại đang cố gắng hồi tưởng lại những chữ trước đây Hàn Dịch đã dạy, hoàn toàn không quan tâm đến Cố Đồi, ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên: "Đang xem đây, đừng quấy rầy!".

Vẻ mặt háo hức của người nào đó lập tức xìu xuốngí, lộ vẻ tức giận lại ngồi về chỗ của mình, trong lòng căm giận bất bình: Hừ! Chờ ngươi gặp chữ không biết cũng đừng hỏi ta...ta rất bận, không rảnh để ý tới!

"Cố Đồi, ngươi qua đây, cái chữ này ta thật sự không nghĩ ra!". Tiểu Thụ ngẩng đầu lên gọi.

Cố Đồi úp mặt vào trong sách, buồn bực nói: "Chính ngươi nghĩ đi, ta rất bận!"

Tiểu Thụ cũng không giận: "Được rồi. Vậy chờ phụ thân ngươi trở lại ta sẽ hỏi vậy!".

Cố Đồi nghe vậy, liền đứng "Vụt" lên, hai ba bước đã đến trước mặt Tiểu Thụ, không kiên nhẫn nói: "Thật là hết cách với ngươi. Phụ thân ta dạy ở học đường cả một ngày rất mệt mỏi, cũng nên để cho ông ấy nghỉ xả hơi một chút. Thôi để ta giúp cho xong, ngươi nói đi, chữ nào không biết!".

Một ngày cứ thế trôi qua, sau khi ăn cơm tối xong, Thẩm Trại Hoa lấy ra một cây cung tỉ mỉ lau, Tiểu Thụ ở bên cạnh thì huơ huơ thanh đao nhỏ, lạnh lẽo sâu kín, lưỡi dao sắc bén phá vỡ không khí lúc to lúc nhỏ, khiến Cố Đồi sợ hãi lui hai bước về phía cửa.

Cố Nam Châu tò mò hỏi: "Hai người đang chuẩn bị làm gì vậy?"

Thẩm Trại Hoa để cây cung sang một bên, sau đó lại cầm từng mũi tên lên lau: "Qua một thời gian nữa chính là ngày giỗ của Hàn Dịch, ngày mai ta và Tiểu Thụ chuẩn bị đi săn đổi lấy ít tiền, để mua cho chàng ấy vài món đồ!".

Mắt Cố Đồi sáng lên, chạy đến bên cạnh Tiểu Thụ: "Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi!".

Cố Nam Châu nói: "Thiếu bạc để dùng sao? Chỗ ta còn chút ngân lương, ngươi cứ việc cầm mà dùng, hai cô nương gia các ngươi, tội gì vì bạc mà phải nguy hiểm đi săn, hơn thế nữa lại vô cùng tốn sức!".

Thẩm Trại Hoa cười nói: "Cũng không phải thiếu bạc dùng. Dù gì ta và Tiểu Thụ vẫn luôn dựa vào việc săn thú kiếm sống, không coi là nguy hiểm. Chúng ta lâu rồi không lên núi, vừa hay để thả lỏng gân cốt!".

Cố Nam Châu dù sao vẫn cảm thấy không ổn, dù hắn biết hai cô nương trước mắt này công phu e là có thể giết hơn phân nửa hán tử ngay trong nháy mắt, nhưng hắn vẫn cảm thấy săn thú là một chuyện quá mức nguy hiểm, thật sự không thích hợp để một nữ tử mưu sinh.

Hắn đang muốn mở miệng khuyên lần nữa, đã thấy Cố Đồi hăm hở ôm cánh tay của mình lắc lư: "Phụ thân à, chẳng phải người rất lo lắng cho an nguy của tỷ muội bọn họ sao. Không bằng chúng ta cùng đi đi. Ngày mai người không phải đi dạy, thế thì chẳng bằng cùng nhau lên núi hoạt động một chút. Con tới nơi này lâu như vậy, còn chưa thám hiểm được đâu đâu!".

Thẩm Trại Hoa rất cảm kích với sự quan tâm của Cố Nam Châu, nhưng trong lòng lại chẳng hề thấy việc săn thú này nguy hiểm chút nào, một là nhiều năm như vậy nàng chưa bao giờ mắc sai lầm, thứ hai cũng là bởi vì thường thường nguy hiểm còn chưa đến gần, thì đã bị hai người họ tiêu diệt.

Còn Cố Nam Châu từ đầu đến cuối đều cảm thấy săn thú thật sự nguy hiểm, nghe Cố Đồi đề nghị như vậy, tất nhiên liền mở miệng từ chối. Nhưng tên nhóc kia không đạt mục đích thề không bỏ qua, Cố Nam Châu không đồng ý, cậu liền hậm hực kéo tay áo cha mình mãi không buông. Cố Nam Châu ngồi xuống, cậu liền đứng ở bên cạnh rầm rì, cha mình vừa đứng dậy tản bộ, thì ngay lập tức đi theo chung quanh, thuận tiện rầm rì tiếp. Cố Nam Châu giả bộ phải về nhà, thì lại giở trò té ngã trên đất, ôm chặt lấy bắp đùi phụ thân, để cho hắn không thể động đậy.

Cậu còn lâu mới để Cố Nam Châu về nhà! Ở đây có lẽ phụ thân cậu còn ngại Thẩm Trại Hoa mà đồng ý yêu cầu của mình, nếu về nhà, vừa ngả đầu ra đã ngủ, thì cho dù Cố Đồi có tung hết tất cả bản lãnh, cũng không thể làm được gì.

Thấy Cố Đồi hệt như con muỗi cứ kêu ro ro nửa ngày, cuối cùng Thẩm Trại Hoa cũng phải mở miệng: "Không bằng ngươi đồng ý với thằng bé đi. Ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không bị thương. Nếu ngươi thật sự không yên lòng, thì ngày mai chúng ta cùng đi là được. Phong cảnh trên núi rất đẹp, khẳng định rất hợp với những thi nhân tao nhã!".

Rốt cuộc cũng có người mở miệng tương trợ, Cố Đồi lập tức ngoác miệng cười với nàng: Đồng đội tốt! Trợ thủ tốt!

Thẩm Trại Hoa nhíu mày. Không phải nàng muốn chủ động giúp Cố Đồi, mà là âm thanh vo ve như muỗi kêu kia thật sự làm cho người ta phiền chết đi được, nàng sợ mình không cẩn thận không kìm được biến Cố Đồi thành con muỗi mất, liền vỗ tay lên bàn, buột miệng thốt lên.

Cố Nam Châu cũng phiền chết đi được. Một con muỗi cứ suốt ngày vo ve ở bên cạnh mà không thể động thủ với nó, cảm giác bực bội này, không khác gì lúc đang ngủ say bị người ta bất thình lình đánh thức vậy. Cân nhắc một phen, Cố Nam Châu vẫn bị sự dây dưa của Cố Đồi công hạ: "Đi đi đi đi, ngày mai ta sẽ dẫn con đi!".

Lúc này Cố Đồi mới buông bắp đùi Cố Nam Châu ra, vỗ vỗ bụi trên người cười hả hê. Cho nên mới nói, có chí thì nên, chỉ cần bền bỉ mài sắt thì ắt sẽ có ngày nên kim!

Cậu nhóc nào đó vô cùng hài lòng, trong nháy mắt ném cha mình ra sau gáy, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, Tiểu Thụ, ngày mai để ta bảo vệ cho ngươi nhé!".

Đối phương vẫn tiếp tục lau con đao trong tay, khóe miệng khẽ nhếch, hết sức khinh thường hừ một tiếng: "Đến lúc đó ngươi đừng liên lụy tới ta liền tốt rồi!".

*****

Sáng sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, Cố Đồi đã nhanh nhẹn mặc quần áo rời giường, trong lúc vô cùng không cẩn thận đụng phải Cố Nam Châu đang ngủ say sưa mấy lần, thấy cha mình cực kỳ gian nan mới mở được mắt, lập tức lên tiếng: "Phụ thân, tỉnh sớm vậy, thế thì nhanh rời giường rửa mặt, chúng ta cùng nhau đi tìm Thẩm tỷ tỷ thôi!".

Cố Nam Châu lười phải so đo với hành vi mờ ám của nhi tử, chậm rì rì rời giường mặc quần áo rửa mặt. Vừa rửa mặt sạch sẽ thì cửa viện đã bị gõ vang, sau đó giọng của Thẩm Trại Hoa truyền đến: "Cố Đồi, các ngươi tỉnh chưa? Chúng ta đi thôi!".

Cố Đồi nhảy nhót ra mở cửa viện: "Xong rồi xong rồi, cha đệ lập tức liền xong ngay đây!".

Cố Nam Châu thấy có người chờ ngoài cửa, cũng không tiện trễ nãi, vội vàng lau khô tay, ra khỏi viện.

Giờ phút này trời còn chưa sáng, bầu trời vẫn là một mảnh âm u xám xịt, chỉ có vài ngôi sao tịch liêu lơ lửng giắt giữa không trung. Thẩm Trại Hoa đưa cho Cố Nam Châu mấy cái bánh màn thầu nóng hổi, nói: "Các ngươi ăn lót bụng trước đi. Hôm nay chúng ta sẽ đi khá xa, cho nên phải lên đường sớm một chút!". Cố Nam Châu nhận lấy bánh màn thầu rồi tách ra làm đôi gặm, Thẩm Trại Hoa đi ở phía trước dẫn đường, dọc theo đường đi mặc dù không nói nhiều, nhưng nàng luôn cảm thấy không khỏi náo nhiệt.

Nàng và Tiểu Thụ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, tuy Hàn Dịch đi ngang qua nhưng đã vĩnh viễn rời đi. Hôm nay, nàng lại đột nhiên cảm giác ấm áp của tình thân.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Săn thú

Nơi Thẩm Trại Hoa săn thú có tên Tín Âm Sơn, dưới chân núi là con sông Tín uốn lượng chảy quanh. Tín Âm Sơn nằm ở phía đông thôn Hạ Tuyền, khoảng cách rất xa, nghiêm chỉnh mà nói cũng không tính nằm trong địa phận của thôn này. Vì vùng núi này có địa hình hiểm trở, hơn nữa thường có dã thú hung mãnh xuất hiện, Tín Âm Sơn cũng ít có người lai vãng. Rất hiếm có người lên núi, đường đi lại rất khó khăn, nhánh cây xòe ra tứ phía, khắp nơi đều có đầy gai nhọn. Mới leo núi được một lúc, Cố Nam Châu đã bị gai trên nhánh cây đâm vô số lần, trên xiêm áo đều là lỗ nhỏ li ti. Thẩm Trại Hoa mặc trang phục màu xám tro, đi lại trên đường núi gập gềnh rất lưu loát, nhưng người nào đó thì ngược lại, cứ đi một bước, lại dừng lại cẩn thận tháo cây gai quấn ở trên người của mình ra. Cứ như vậy, hành trình dĩ nhiên là chậm đi rất nhiều.

Thẩm Trại Hoa đi ở phía trước vừa dùng cây đao trong tay chém đứt nhánh cây trước mặt, vừa âm thầm chú ý đến tốc độ của Cố Nam Châu, cuối cùng vẫn không nhịn được, mà bước tới trước mặt hắn, nói: "Quần áo này thực sự rất khó di chuyển, nếu như ngươi không để ý, ta sẽ giúp sửa đổi một chút, cho dễ đi, nếu không đến lúc trời tối chúng ta cũng chẳng làm được gì đâu!".

Cố Nam Châu không hề muốn làm chậm trãi hành trình của Thẩm Trại Hoa, chỉ đành phải gật đầu một cái. Được hắn cho phép, nàng ngồi xổm xuống, chỉ nghe "xoạt" một tiếng, vạt áo dài liền bị xé mất một mảnh lớn. Cố Nam Châu còn chưa kịp đau lòng cho y phục, Thẩm Trại Hoa đã nhanh nhẹn kéo miếng vải vừa xé xuống rồi đứng dậy vòng tay qua hông Cố Nam Châu. Bất chợt bị Thẩm Trại Hoa ôm lấy, toàn thân hắn lập tức căng như dây đàn, không ngừng thắc mắc lẫn rối rắm không hiểu sao đột nhiên nàng lại làm như thế. Nhưng chưa nghĩ ra được về sau, thì eo bị thắt chặt, vừa cúi đầu xem xét, mới phát hiện thì ra là Thẩm Trại Hoa đã cột hết vạt áo còn sót lại vào thắt lưng của mình, xiêm y rộng rãi trong nháy mắt gọn gàng hơn rất nhiều.

Thẩm Trại Hoa thắt chặt những dây vải, rồi đứng lên nói: "Vươn tay ra!"

Cố Nam Châu nghe vậy ngoan ngoãn vươn hai bàn tay đến gần, nàng lại móc ra hai dây vải, cột tay áo thùng thình lại. Thẩm Trại Hoa cúi thấp đầu, cách Cố Nam Châu rất gần, gần đến mức mà hắn cảm thụ được rõ ràng hô hấp giữa cánh mũi nàng, từng trận khí nóng phả lên cổ tay mình, lan tỏa ra xa, ngay cả mặt cũng như bốc cháy.

May mắn Thẩm Trại Hoa hành động rất nhanh, sau đó vỗ tay một cái, có chút tự đắc nói: "Được rồi! Lần này ngươi đi bộ nên hơi bị khó khăn một chút. Lần sau mà đi săn thú, nhớ mặc trang phục gọn gàng đơn giản, đừng mặc những thứ phiền toái này!".

Khí nóng vừa rời xa, Cố Nam Châu vừa mừng vì bầu không khí quái dị này biến mất, tránh cho mặt của mình khỏi bị thiêu cháy, vừa có chút mất mát. Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng quên đáp lại Thẩm Trại Hoa.

Thẩm Trại Hoa thấy Cố Nam Châu trầm mặc như thế, chỉ xem như hắn đang đau lòng cho bộ xiêm áo, cho nên không rảnh để ý chính mình, liền quay đầu, lại tiếp tục vung đao chém nhánh cây cản đường.

Đến một chỗ khá bằng phẳng, rốt cuộc nàng cũng dừng bước, nói với Tiểu Thụ ở bên cạnh: "Để mấy cái nẫy ở chỗ này đi. Ta mới quan sát bốn phía xung quanh phát hiện có phân và nước tiểu mới, ở đây nhất định phải có hồ ly.... Nếu vận khí tốt bắt được hồ ly, chắc chắn Bạch Hoa sẽ rất vui mừng cho xem!".

Tiểu Thụ gật đầu, sau đó ném cái bao trên lưng xuống đất, đưa cho Thẩm Trại Hoa mấy cái bẫy thú, rồi vùi đầu bận rộn. Cố Nam Châu và Cố Đồi ở phía sau vô cùng tò mò, hai người họ trước đây ở kinh đô, bởi vì nhiều nguyên nhân mà rất ít khi tham gia vào những buổi săn bắn của các danh môn đệ tử, bình thường cũng chỉ nghe người ta miêu tả lại mà thôi. Huống chi những thế gia kia trước khi tiến hành săn thú, đều có người chuẩn bị ổn thỏa tất cả từ trước, mũi tên, thớt ngựa, bẫy rập đều không cần tự mình động thủ, thậm chí ngay cả con mồi, có khi còn được bắt thả vào trong khu vực săn bắn. Tất cả đều được bố trí sắp xếp từ trước, săn bắn nói tóm lại cũng chỉ là cuộc biểu diễn luân phiên hết lần này tới lần khác, với ý đồ tô điểm cho cuộc sống vốn mục nát thối rữa trở nên phong phú hơn một chút mà thôi.

Còn buổi đi săn bình thường, mặc dù đơn sơ, lại tràn đầy bất ngờ không biết thu hoạch, không biết đến nguy hiểm như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Một phen bận rộn qua đi, hai người họ ngụy trang toàn bộ chỗ bẫy thú lại. Thẩm Trại Hoa đứng dậy, vỗ tay cho hết bùn đất, sau đó lại vác mũi tên lên lưng, phất phất tay với Cố Nam Châu: "Đi thôi. Chờ đến chiều trở lại xem là được rồi."

Cố Nam Châu gật đầu, lo Cố Đồi không cẩn thận đạp lên những cái bẫy đã được che lấp kia, vội đưa tay kéo lại, rồi mới thận trọng đi tới bên cạnh Thẩm Trại Hoa.

Vừa đi tiếp không lâu, thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng dã thú gào thét, Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ chợt ngừng lại, sau đó phất tay ra hiệu cho Cố Nam Châu không được động đậy: "Tiểu Thụ, lên cây xem tình huống thế nào!". Thẩm Trại Hoa nhỏ giọng nói.

Tiểu Thụ nhỏ giọng đáp một tiếng, nắm thật chặt con đao nhỏ trên người, liếc nhìn cái cây cổ thụ bên cạnh ước chừng hai người ôm mới hết, nhẹ nhàng nhảy một cái, ôm chặt lấy thân cây. Cố đồi ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy giờ phút này Tiểu Thụ đã hóa thân thành con khỉ, vụt vụt hai cái đã chui vào trong nhánh cây, bị đám lá rậm rạp che khuất lúc ẩn lúc hiện. Chỉ chốc lát sau, liền thấy Tiểu Thụ "soạt" một cái từ nhánh cây kia tuột xuống, nhỏ giọng thông báo: "Có một con heo rừng đang đánh nhau với sói!".

"Sói? Chung quanh đây nhiều năm qua không hề nhìn thấy sói, thế mà hiện tại lại có một bầy sói xuất hiện?" Thẩm Trại Hoa có chút kinh ngạc, hỏi. Trên ngọn núi này nếu đã có bầy sói xuất hiện, thì về sau rất có thể nàng phải đổi chỗ săn thú, khi về còn phải thông báo cho mọi người trong thôn, tránh không biết lờ mà lờ mờ lên núi, gặp phải sói thì chẳng có đường về.

Tiểu Thụ lắc lắc đầu: "Không phải bầy sói, chỉ có một con thôi. Bốn phía cũng không thấy bóng dáng con sói nào nữa!".

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tiểu Thụ về sau khi nói chuyện nhớ trình bày rõ ràng một chút, sao lại thở dốc mạnh như thế, cũng may gan ta lớn, nếu không đã sớm bị dọa chạy mất rồi!".

Tiểu Thụ liếc mắt: "Muội không có thở mạnh, chính tỷ suy nghĩ nhiều mà thôi."

Thẩm Trại Hoa: "Muội..... Thôi, lên cây chờ đi, không chừng còn có thể vớ được tiện nghi lớn ấy chứ!". Rồi quay đầu hỏi: "Hai ngươi biết leo cây không?".

Cố Nam Châu và Cố Đồi quay qua nhìn nhau, sau đó lại chuyển sang Thẩm Trại Hoa, ha ha cười gượng. Thẩm Trại Hoa thở dài, hết sức hối hận vì tối ngày hôm qua không nhẫn nhịn được, mà mở miệng cầu xin giúp Cố Đồi, hôm nay mới thấy, việc nhỏ không nhẫn thì nhất định sẽ dẫn đến phiền toái lớn!". Vậy ta và Tiểu Thụ leo lên trước, sau đó sẽ ném dây xuống, kéo các ngươi lên!".

Cố Nam Châu thấy thật có lỗi, dù sao bản thân cũng là một nam tử hán, hôm nay lại phải dựa vào một cô nương mới có thể lên cây, thật sự là có chút mất mặt. Nhưng hiện tại là lúc phải bảo vệ tính mạng chứ không phải vì thể diện mà đặt mình vào trong nguy hiểm, cứ ném nó được bao xa thì cứ ném. Vì thế liền ra sức gật đầu, đáp: "Vậy thì đành nhờ hết Trại Hoa!".

Thẩm Trại Hoa xoay người lại, dặn dò Tiểu Thụ: "Muội chờ ở bên này, còn ta chờ ở bên kia, còn phải để xem tình huống như thế nào đã, không cần quá mạo hiểm, biết không?".

Tiểu Thụ gật đầu đáp: "Biết rồi. Bao giờ tỷ bảo, muội mới động thủ!". Dứt lời, lại thoăn thoắt trèo lên cây. Thẩm Trại Hoa cũng không nói nhiều, sửa sang lại mũi tên, ổn định thân mình rồi liền trèo lên một cái cây khác cách đó không xa.

Một lát sau, liền có hai sợi dây chia ra từ hai cây được thả xuống dưới, Cố Đồi tự nhiên vui vẻ chạy tới chỗ Tiểu Thụ, sau khi cột chặt dây vào bên hông, lập tức dùng sức giật giật, sợi dây liền từ từ đi thăng lên. Đợi đến khi Cố Đồi vững vàng ngồi ở trên nhánh cây bên cạnh Tiểu Thụ thì Cố Nam Châu mới cột dây vào người, chậm rãi để Thẩm Trại Hoa kéo lên. Trong cả quá trình người nào đó hai mắt đều nhắm nghiền, cho đến khi cảm thấy đã đến nơi mới dám mở mắt. Nhưng vừa mở mắt, theo bản năng nhìn xuống dưới chân, trong nháy mắt cả người mềm nhũn, ôm nhánh cây thật chặt, nằm ở phía trên, không dám động đậy.

Bình thường Cố Nam Châu đều trưng ra vẻ đạo mạo của người đọc sách, Thẩm Trại Hoa nào đã thấy vẻ mặt sợ hãi này của hắn bao giờ, nhất thời không nhịn được cười ra tiếng: "Ngươi sợ độ cao?"

Cố Nam Châu khẽ gật đầu, âm thanh suy yếu: "Trại Hoa, ta có thể xuống dưới chờ ngươi được không? Cao như vậy, thật sự ta thấy hoảng hốt vô cùng!".

Thẩm Trại Hoa chỉ chỉ phía trước cách đó không xa, nói: "Chỗ kia heo rừng đang cắn xé như điên với con sói, không biết chừng sẽ chạy loạn đến đây, nếu ngươi ở dưới nhỡ may gặp phải chúng thì ta không có cách nào cứu ngươi được đâu!".

Cố Nam Châu vội vàng nhìn theo Thẩm cuộc so tài tiêu mất ngón tay nhìn, cách đó không xa đế đại thụ, hai con dã thú đang cắn xé lợi hại, Khô Diệp bị khuấy bắn ra bốn phía. Heo rừng hình dáng khổng lồ, nanh vẫn còn ở nhỏ giọt máu, sói xám là hung mãnh khác thường, động tác thoăn thoắt. Chú ý Nam Châu đồng nhất nhìn, càng thêm trong lòng kinh khiếp, tuy nói đứng ở trên nhánh cây thật làm cho người ta có chút đùi mềm hoảng hốt, đầu váng mắt hoa, nhưng dù sao cũng tốt hơn ở phía dưới bị hai con thú dữ này xé nát rất nhiều.

Chỉ là hắn không cẩn thận vừa cúi đầu, sắc mặt càng thêm trắng bệch, không thể làm gì khác hơn là rung giọng nói: "Nếu không, ngươi đem ta cột lên cây thôi., như vậy ta liền không rơi xuống rồi. Ta thật sự là choáng váng đầu cực kỳ."

Thẩm cuộc so tài hoa dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút, cúi đầu đem sợi giây một chỗ khác vững vàng cột vào eo thân của mình lên, nói: "Ta đem bên này cột vào trên người ta, nếu như ngươi phải không cẩn thận té xuống, ta cũng vậy có thể đem ngươi kéo lên, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị thương."

Cố Nam Châu thấy nàng làm vậy, đầu mặc dù vẫn còn chút choáng váng, nhưng đáy lòng không khỏi an định hơn rất nhiều, sắc mặt cũng theo đó mà thả lỏng đôi phần.

Thẩm Trại Hoa thấy hắn không khẩn trương như trước nữa, lại nói: "Ngươi có thể đứng ngắm phong cảnh ở bốn phía xung quanh một chút. Trước kia lúc còn ở Kim Ngân trại, cái cây đằng trước cửa trại còn cao hơn cây này nhiều, ta thường leo lên đó ngắm cảnh, nhìn mãi mà không biết chán!".

Cố Nam Châu tò mò hỏi: "Kim Ngân trại?"

Thẩm Trại Hoa cười cười đáp: "Chính là sơn trại mà ta lớn lên. Trước khi gả cho Hàn Dịch, ta vẫn sống ở đó và giữ chức trại chủ!".

Mặc dù trước kia Cố Nam Châu ở kinh đô đã từng nghe nói xuất thân của Thẩm Trại Hoa không cao, nhưng hoàn toàn không biết nàng hóa ra lại là Thủ lĩnh của một trại thổ phỉ. Tuy nhiên trong khoảng thời gian chung đụng vừa rồi, hắn lại cảm thấy con người của nàng không hề tầm thường như đám giặc cướp thô lỗ nông cạn, ngược lại so với những người khác còn thẳng thắn, chân thực nhiệt tình gấp mấy lần. Thấy trong mắt Thẩm Trại Hoa lóe lên tia hoài niệm, Cố Nam Châu không khỏi hỏi: "Vậy thì hiện tại thế nào? Ngươi có từng trở về qua chưa?".

Thẩm Trại Hoa thở dài: "Từ khi theo Hàn Dịch, rất nhiều huynh đệ liền trong trại đã đầu quân dưới trướng hắn, hiện tại chỉ còn lại một mình ta. Sau đó Hàn Dịch chết, Tiểu Thụ không chịu rời kinh quá xa, chúng ta ở trong thôn này chưa từng trở về lần này. Đã rất nhiều năm rồi, e là trại đã hoang tàn hết cả!".

Thẩm Trại Hoa vươn tay đến trước mặt Cố Nam Châu, nói: "Ngươi đứng lên thử một chút. Phong cảnh chung quanh đây quả thật không tệ, hiếm có khi nào đi lên cao một chuyến, không nhìn thật sự rất đáng tiếc!".

Cố Nam Châu do dự một lát, mới khẽ cắn răng, giơ tay lên túm lấy tay nàng. Thẩm Trại chợt dùng sức kéo một cái, người nào đó lập tức lảo đảo đứng lên. Thận trọng đi về phía trước hai bước, Thẩm Trại Hoa đưa tay vạch tán cây cản trở trước mắt ra, trong nháy mắt tầm nhìn trở nên thoáng đãng vô cùng.

Dãy núi chập chùng, nối đuôi nhau trải dài bất tận. Những cây đại thụ xanh mướt rậm rạp vươn cao như muốn che cả bầu trời. Từng cơn gió khẽ thổi qua, lá cây khẽ rung lên, cả tầm mắt ngập trong không gian xanh biếc mát lành.

PS: Lúc này Cố Đồi và Tiểu Thụ bên kia cũng phát sinh vở kịch nho nhỏ:

Cố Đồi: Tiểu Thụ, ngươi thấy ta có dũng cảm không? Ngươi xem cha ta kìa, bị dọa sợ đến nỗi không bò dậy nổi.

Tiểu Thụ liền liếc mắt nhìn sang: Vậy sao chân ngươi còn run cái gì?

Cố Đồi: À, cái đó, cái đó, là nhánh cây đang run đấy chứ! Không phải ta đâu. Thật đấy.

Tiểu Thụ: Ngươi cảm thấy ta sẽ tin chắc?

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Săn thú (Tiếp)

Khi thấy vẻ mặt Cố Nam Châu đầy trầm luân và say mê, Thẩm Trại Hoa liền hả hê nói: "Sao nào, ta không lừa ngươi chứ. Ngắm phong cảnh ở trên cao, cảm giác rất khác biệt đúng không!".

Cố Nam Châu gật đầu, cũng không lên tiếng đáp lại. Đứng ở trên ngọn cây cao này nhìn ra dãy núi chập chùng đằng xa, thay đổi khôn lường. Trong

muôn nghìn vạn người, hắn chỉ cảm thấy trong chớp nhoáng này, lòng vô vùng trống trải, toàn thân đều thoải mái không nói nên lời, ngay cả lỗ chân lông cũng sảng khoái theo.

Cái gọi là "Hội đương lăng tuyệt đính, nhất lãm chúng sơn tiểu*", trong nháy mắt ở trên cao đó liền cảm thấy mọi phiền nhiễu thế gian cũng chỉ là gió thoảng mây trôi.

)"Hội đương lăng tuyệt đính, nhất lãm chúng sơn tiểu": đây là hai câu cuối trong bài Vọng Nhạc của Đỗ Phủ với hàm ý đứng trên đỉnh núi cao thì vạn vật bên dưới đều vô cùng nhỏ bé.

Trong lúc nhất thời Cố Nam Châu chìm đắm vào cảnh đẹp trước mắt, vô ý nhấc chân bước tới, Thẩm Trại Hoa sợ hết hồn, liền thò tay kéo lại. Cố Nam Châu nhất thời không kịp phản ứng, vội vã quay người lại, theo quán tính mặt nhào về người ở phía đối diện.

Trại Hoa mặc dù không trắng lắm, nhưng da dẻ không ngờ lại mịn màng, trơn bóng. Cố Nam Châu thầm nghĩ trong lòng.

Trong chốc lát, Thẩm Trại Hoa cũng ngây ngẩn cả người, không biết phải làm thế nào, nhanh chóng lui về sau một bước, ha ha cười gượng: "Thật ngại quá, mới vừa rồi hơi lỗ mãng. Ta thấy ngươi nhấc chân về phía trước, sợ ngươi té xuống, nên mới tùy tiện kéo lại, thật sự xin lỗi, ngươi đừng để ý nhé!".

Cố Nam Châu rốt cuộc cũng ý thức được bản thân mình đang luống cuống, hiện tại có chút quẫn bách, làm bộ như lơ đãng nghiêng đầu, nói: "Ngươi xem, con heo rừng kia có phải sắp không thua rồi không?".

Thẩm Trại Hoa vừa nghe thấy thế liền nhảy sang một nhánh cây khác, gạt lá sang một bên nhìn xuống, lập tức hưng phấn hẳn lên, quay sang bên cạnh nói: "Tiểu Thụ, có thể động thủ rồi. Muội phụ trách heo rừng, ta phụ trách con sói kia, không để con nào chạy thoát!".

Từ tầng tầng lá cây truyền đến tiếng "Ù" nhỏ của Tiểu Thụ, Thẩm Trại Hoa như nước chảy mây trôi thoăn thoắt giương cung, lắp tên, nhắm ngay con sói xám đã sức cùng lực kiệt nhưng vẫn hăng hái chém giết lẫn nhau cách đó không xa, chậm rãi kéo căng dây cung, rồi thả tay ra, mũi tên tựa như như sao rơi lập tức vọt ra ngoài.

Cũng trong lúc đó, Tiểu Thụ cũng nhanh bắn tên tới chỗ heo rừng đã đầm đìa máu tươi.

Một kích phải trúng! Ngay sau đó đập vào tai là tiếng gào thét kinh người. Thẩm Trại Hoa thấy thế, đưa tay rút một mũi tên khác, nhỏ giọng quát: "Tiếp tục bắn tên!". Dưới bầu không khí sôi sục, bốn năm mũi tên từ trong tàng cây liên tiếp bay đến chỗ đám dã thú, xé gió mà tới đâm thẳng vào trong da thịt.

Con heo rừng cùng với sói xám đang say sưa chém giết liền tách ra, sau khi phát ra mấy tiếng kêu rên vô lực, heo rừng liền co quắp run rẩy, cuối cùng không còn chút hơi thở. Sói xám oán hận quanh quẩn bên heo rừng một vòng, lảo đảo nỗ lực đi vào trong rừng, cuối cùng ngã xuống cách đó không xa.

Thẩm Trại Hoa thấy thế, quay đầu nói: "Đi thôi, xuống lấy đầu đám thú này là chúng ta có thể về nhà!". Vừa dứt lời vừa vui vẻ tặng thêm một câu: "Hôm nay vận khí thật tốt!".

Cố Nam Châu thấy nàng vui vẻ ra mặt, cũng nhếch miệng mà cười nói: "Đúng thế, hôm nay xem như ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi rồi!".

Thẩm Trại Hoa chỉ chỉ sợi dây bên hông Cố Nam Châu, nói: "Ngươi có thể tự leo xuống không? Nếu không được, thì để ta nghĩ biện pháp khác!".

Trước đó nhờ Thẩm Trại Hoa kéo lên cây, đã rất xấu hổ, bây giờ tụt xuống Cố Nam Châu sao có thể không biết ngượng mà phiền người ta nữa, liền nhắm mắt nói: "Có lẽ được, để ta thử trước một chút!". Dứt lời, khẽ cắn răng, vòng hai vòng dây vào tay, lập tức tuột xuống. May mắn chỉ chốc lát sau, cuối cùng người nào đó cũng bình yên vô sự tiếp đất. Thẩm Trại Hoa thấy thế liền nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

Mới vừa đứng thẳng người, Tiểu Thụ cũng kéo Cố Đồi sắc mặt trắng bệch tuột xuống đất. Thẩm Trại Hoa vỗ vỗ xiêm áo, nói: "Muội đi lấy heo rừng, còn ta sẽ đi kéo con sói kia về. Phải cẩn thận một chút, nếu chưa chết hẳn thì bổ một đao nữa!". Tiểu Thụ gật đầu một cái, rút đao ra đi về phía lợn rừng. Thẩm Trại Hoa nhấc chân đi tới chỗ sói xám ngã xuống, Cố Nam Châu vội vàng đi theo, nói: "Ta với ngươi cùng đi nhìn một chút!".

Chỗ sói xám ngã xuống cũng không xa, chỉ cách mấy chục trượng. Thẩm Trại Hoa cẩn thận đi tới trước mặt nó, dã thú vẫn không còn hơi sức như cũ liền thuận tay cắm cây đao xuống đất, chuẩn bị thò tay kéo thi thể sói xám. Đúng lúc này, Cố Nam Châu lại rõ ràng nhìn thấy mắt con sói mơ hé ra, trong lòng liền căng thẳng, gấp gáp hô: "Cẩn thận!".

Còn chưa dứt lời, sói xám đã nhảy lên, giơ nanh múa vuốt, bổ nhào vào Thẩm Trại Hoa. Trong lúc nguy cấp, nàng liền ngã xuống đất lăn sang bên cạnh, nhấc đao lên hung hăng chém tới, giờ phút này sói xám chỉ còn thoi thóp hơi tàn, dùng hết sức lực toàn thân muốn xé nát nữ nhân trước mắt, nhưng chưa trúng đích đã bị lưỡi đao vô cùng sắc bén chém vào người. Máu nóng như bão tố trào ra, mặc dù Thẩm Trại Hoa nhanh chóng đứng dậy, nhưng không tránh kịp, một thân xiêm áo dính không ít vết máu, trên mặt cũng nhiễm đầy máu tươi.

Tỉ mỉ lau chùi hết vết máu trên cây đao, Thẩm Trại Hoa kéo thi thể vẫn còn ấm của sói xám đi tới trước mặt Cố Nam Châu, thấy hắn vẫn còn ngây người đứng đó liền ngượng ngùng hỏi: "Không sợ chứ?".

Trong nháy mắt khi Cố Nam Châu thấy sói xám nhảy bổ về phía Thẩm Trại Hoa thì tim lập treo lên cao, mặc dù nàng vẫn bình yên vô sự đứng trước mặt của hắn, cả người vẫn đờ ra, kìm nén đến khó chịu, không khỏi hít một hơi thật sâu. Thẩm Trại Hoa thấy thế liền cho rằng người này sợ máu tanh nên nhất thời tay chân có chút luống cuống, lui về phía sau hai bước.

Hít thở sâu hai lần, cuối cùng hắn mới thư thái hơn một chút, vừa sải bước đến trước mặt Thẩm Trại Hoa, mặt đầy giận dữ mắng: "Làm sao ngươi lại

không cẩn thận như vậy? Còn quản nó chết hay chưa làm gì, cứ bổ một đao là tốt rồi, chưa gì mà đã buông đao xuống. Lần này phản ứng nhanh, nếu lần sau nhất thời phản ứng chậm thì làm thế nào?"

Có lẽ do tức giận, nên tốc độc nói chuyện cực nhanh, Thẩm Trại Hoa bị mắng sửng sốt một lúc, lát sau mới sờ sờ chóp mũi, cười khan nói: "Cái đó, ha ha, không có chuyện gì cả. Ngươi xem ta đã đi săn biết bao nhiêu lần rồi, nhất định không xảy ra chuyện đâu!".

Cố Nam Châu thấy nàng xem nhẹ an nguy của bản thân, lại càng thêm tức giận, nghiêm mặt lại, trầm giọng nói: "Đi thôi. Tiểu Thụ đang nóng lòng chờ bên kia!".

Bình thường hầu như người này đều trưng ra vẻ mặt ôn hoà, gặp người khác đều tươi cười vui vẻ, làm cho người ta lúc nào cũng như được đón gió xuân. Nhưng hôm nay bản mặt chợt âm trầm khiến Thẩm Trại Hoa nhớ tới mấy ngày mưa gió sấm chớp hàng năm, mặc dù nhìn bề ngoài mây đen cuồn cuộn, nhưng lại luôn cảm thấy sấm chớp kinh người bất cứ lúc nào cũng có thể bổ xuống. Trước đây tính tình nàng lỗ mãng, thường gây họa, Hàn Dịch cũng thường xuyên bị chọc tức nhưng mỗi lần đều mở miệng giáo huấn ngay lập tức. Cho nên dạ mặt thật ra không tính là mỏng Thẩm Trại Hoa chợt bắt gặp vẻ mặt"Ta rất tức giận ta rất bất mãn" nhưng lại không nói tiếng nào thì trong lòng chẳng hiểu tại sao liền bắt đầu có chút thấp thỏm.

Sau đó đầu óc Thẩm Trại Hoa dường như đã bị sói tha đi mất, dưới tình huống không có ý thức được, tiện tay kéo kéo vạt áo Cố Nam Châu vạt áo, nói: "Cái đó, ha ha, cái đó, về sau ta sẽ cẩn thận!".

Lời vừa ra khỏi miệng, Thẩm Trại Hoa chỉ hận tát vào miệng một cái. Mới vừa rồi không phải là ảo giác đấy chứ! Tuyệt đối là người khác đã thốt ra những lời nói đó! Thẩm Trại Hoa nàng sao có thể nói chuyện ôn nhu đến vậy? Đầu óc khẳng định bị sói dọa sợ rồi! Con sói đáng chết, làm gì không làm lại khiến đầu óc con người ta mụ mị đi thế này!

Cố Nam Châu cũng không hiểu bản thân vì sao lại tức giận đến vậy, thậm chí còn rất rõ ràng, dù cho Thẩm Trại Hoa đánh nhau đến chết, hắn cũng chẳng có bất kỳ lý do, bất kỳ lập trường nào để tức giận với nàng cả. Chẳng lẽ là do lúc trước trên tàng cây, Thẩm Trại Hoa vén nhánh cây đã che khuất tầm nhìn ra khiến hắn không chỉ nhìn thấy dãy nũi nhấp nhô trùng điệp trước mắt mà còn nhìn thấy khóe miệng hơi vểnh lên của nàng?

Hắn như lại trở về buồng xe ngựa chật hẹp năm ấy, trong nháy mắt rèm xe vén lên, đập vào mắt là hình ảnh phòng ngựa như bay, mang theo hơi thở phóng khoáng tự do lay động giữa những nhánh cây gió núi. Kể cả tiếng cười cũng giống nhau như đúc.

Mấy tháng vừa qua, hắn tiếp xúc với Thẩm Trại Hoa, liền thấy nàng chẳng khác nào những nữ nhân bình thường khác. Mặc dù là trưởng thôn, nhưng thật ra lại chẳng quản chuyện gì. Hắn nhìn nàng mỗi ngày đều bận rộn với đủ loại chuyện vặt vãnh chuyện, từ giặt quần áo, nấu cơm, giúp Khâu nãi nãi xử lý vườn rau, thỉnh thoảng còn giúp Tiểu Thụ luyện võ đánh quyền. Hôm nay nàng xử sự trầm ổn không hề sợ hãi lại khiến cho người nào đó lầm tưởng rằng con người nàng vẫn luôn là như vậy.

Nhưng khoảnh khắc bắt gặp nụ cười kia, tựa như có làn gió núi phất qua, khiến tim của hắn lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Thở dài, Cố Nam Châu thấy mặt nàng đầy vết máu, liền đưa tay áo lên tỉ mỉ lau sạch, nói: "Ngươi nắm chắc mình không có sai lầm nhưng nhưng thế gian vô thường, còn nhiều chuyện bất ngờ mà bản thân không thể kịp đề phòng. Ngươi cảm thấy không sao, nhưng cũng nên suy đi nghĩ lại một chút. Mặc dù bề ngoài muội ấy nhanh nhẹn khéo léo, nhìn như ai cũng hợp, nhưng chắc chắn ngươi hiểu rõ hơn ta, muội ấy không dễ dàng mở lòng ra với người khác"

Thẩm Trại Hoa nghe vậy có chút xấu hổ, mặt bỗng nóng rần lên, may mắn có vết máu che lại, nàng không cần lo lắng bị phát hiện, vội vàng gật đầu, nói: "Ta biết rồi!". Dứt lời cúi người xuống kéo con sói tới chỗ Tiểu Thụ.

Cố Nam Châu thấy nàng luống cuống đi mất, liền cúi đầu cười cười, ngay sau đó liền đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Săn thú kết thúc phải về nhà!

Lúc Thẩm Trại Hoa kéo thi thể sói xám trở lại chỗ cũ thì Tiểu Thụ đã vót sẵn hai cây gậy đặt chung một chỗ, làm thành xe kéo đơn sơ nhưng có thể vận chuyển tốt thú về nhà. Cố Đồi ở bên cạnh giúp một tay, mặc dù chỉ là chuyển cành cây hoặc vặt hết lá cây đi tuy thế cậu nhóc vẫn cực kỳ vui vẻ.

Thấy Thẩm Trại Hoa trở lại, Tiểu Thụ cột chắc xe kéo, liền đứng dậy chung tay kéo heo rừng đặt lên xe. Ai ngờ con heo rừng này tuy bề ngoài không quá lớn, nhưng cũng không nhẹ chút nào, Thẩm Trại Hoa dùng hết sức mà chỉ kéo được một nửa. Cố Nam Châu thấy thế, vội vàng giúp một tay, nàng cũng không hề khách sáo, ba người họ hợp lực lôi cả người nó lên, sau đó lại trói sói xám sang bên cạnh.

Một đường chầm chậm, Cố Nam Châu và Thẩm Trại Hoa luân phiên kéo sợi dây, Tiểu Thụ và Cố Đồi thì kéo hai bên. Lúc đi đến chỗ đặt bẫy thú lúc trước, mắt thấy màu trắng lấp ló sau đống lá cây, Tiểu Thụ mừng rỡ chạy tới xem xét, hóa ra là một con thỏ toàn thân trắng như tuyết. Thận trọng cởi bộ bẫy thú ra, Tiểu Thụ xách con thỏ lên, hưng phấn lắc lắc.

Hai mắt của Cố Đồi trong nháy mắt cũng biến thành hai đốm lửa nhỏ, nhìn chằm chằm con thỏ nhỏ đang run lẩy bẩy trên tay Tiểu Thụ, không rời. Tiểu Thụ thấy thế, liền nhét con thỏ vào trong ngực cậu, nói: "Ngươi cầm đi, đừng để nó chạy!".

Mặt Cố Đồi đầy cảm kích nhìn về phía Tiểu Thụ, gật đầu liên tục không ngừng: "Ừm, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho nó chạy mất đâu, ta nhất định sẽ chăm sóc cho nó thật tốt!". Dứt lời lại cúi đầu, vươn tay vuốt ve bộ lông mềm mại, yêu thích không buông tay.

Chờ Thẩm Trại Hoa thu về toàn bộ bẫy thú, Cố Nam Châu lại từ từ kéo sợi dây đi.

"Muội đói rồi!", đi được một đoạn thì Tiểu Thụ đột nhiên lên tiếng.

Lời vừa nói ra, Cố Nam Châu, Thẩm Trại Hoa và Cố Đồi đồng loạt cúi đầu nhìn qua bụng của mình, sau đó ngẩng đầu lên, hai mặt nhìn nhau. Lúc này nàng mới nhận ra đã quá giữa trưa, lập tức lấy lương khô chuẩn bị từ trước ra, nhưng lại phát hiện dồ ăn đã bị máu của con sói thấm ướt, bốc mùi máu tanh hôi. Thẩm Trại Hoa cười gượng hai tiếng, nhìn về phía Tiểu Thụ nói: "Không có cách nào ăn được nữa rồi, trước tiên cứ ăn đồ trong túi của muội đã!".

Tiểu Thụ mở túi vải ra nhìn một lát, rồi trầm tư nói: "A Đồi, ngươi đi lấy ít củi khô đi, củi đốt chung quanh đây không đủ để nổi lửa nấu cơm đâu!"

Cố Đồi nghe vậy, liền gật đầu đưa con thỏ êm ái trong tay cho Tiểu Thụ, Cố Nam Châu cũng để sợi dây trên vai xuống đi theo nhi tử.

Cành cây rụng đầy đất, có điều do mảnh rừng này toàn là đại thụ, ánh mặt trời khó khăn lắm mới len lỏi vào được vài nơi, vì vậy phần lớn đều ẩm ướt, chờ hai phụ tử tmf kiếm chung quanh, mỗi người ôm một đống củi khô trở lại thì Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ đã tìm được vài cành củi khô nhóm lửa, bánh bao khô cùng với thịt khô đã gác ở trên đống lửa, kêu vang tanh tách.

Lúc bọn họ đưa củi đốt đến thì Thẩm Trại Hoa đã nướng thịt vàng ruộm và bánh màn thầu nòng hổi, mỗi người motọ phần. "Thịt này không có muối, các ngươi ăn tạm vậy!". Thẩm Trại Hoa bôi mỡ lên trên bánh bao, cắn một miếng lớn, nói hàm hồ không rõ.

Ai cũng đều đói meo, lại thấy Thẩm Trại Hoa ăn ngon lành như thế, Cố Đồi cũng học theo, lấy mỡ quét lên bánh màn thầu, há miệng thật to gặm một cái. Trong lúc nhất thời, miệng đều là mùi thơm của thịt cùng bánh màn thầu, dạ dày cũng vô cùng thoải mái, vội vàng lại cắn hai cái, nhai nuốt nhồm nhoàm.

Một bữa cơm ăn cực nhanh, chỉ hai ba lần liền giải quyết xong đồ trên tay của mình đầu ngón tay cũng không dính lại tí mỡ nào. Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi trong chốc lát, Thẩm Trại Hoa liền đứng dậy đạp tắt đống lửa, nói: "Đi thôi. Trì hoãn nữa, e là đến tối cũng không về kịp!".

Cố Đồi nghe vậy, liền vội vàng đứng lên, đi hai bước mới đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, quay đầu hỏi Tiểu Thụ: "Thỏ đâu?"

Tiểu Thụ chỉ chỉ vệt mỡ vẫn còn dính bên miệng cậu, đáp: "Mới vừa ăn rồi đấy thôi!".

Cố Đồi sửng sốt: "Ăn cái gì? Ta ăn cái gì chứ?"

"Thỏ đấy. Cả đống lương khô đều là bánh màn thầu, sợ ngươi ăn không quen, nên mới làm thêm chút thịt thỏ ăn cho ngon hơn!". Tiểu Thụ lướt qua cậu, đi lên phía trước. Đi được hai bước, phát hiện Cố Đồi không đuổi theo, vẫn ngây người ở phía sau, không nhúc nhích. Tiểu Thụ lại vòng trở lại hỏi: "Sao lại không đi?".

Cố Đồi chợt ngẩng đầu lên nhìn, lúc này Tiểu Thụ mới phát hiện, trong mắt cậu mơ hồ đã có ánh lệ, chuẩn bị khóc nấc lên. Cô nhóc sững sờ, không biết nên làm thế nào cho phải, ngơ ngác đứng im tại chỗ.

"Tại sao ngươi lại muốn ăn nó? Mới vừa rồi nhặt được nó còn vui mừng như vậy, tại sao vừa quay đầu liền ăn nó, còn để cho ta ăn nó nữa!". Cố Đồi mở miệng hỏi, giọng nói đã không che giấu được nức nở.

"Ở trong túi xách của ta không có đồ ăn, tất cả đều là bánh bao khô, ăn không ngon, thịt thỏ có nhiều mỡ, ăn cùng bánh bao sẽ ngon hơn nhiều. Ta vui mừng là bởi vì có thể được ăn thịt thỏ. Chúng ta đều ăn giống nhau, cho nên cũng đưa cho ngươi!". Tiểu Thụ khẽ giải thích.

Trong lúc nhất thời không kịp phản ứng Tiểu Thụ đang nói gì, một lát sau mới ý thức được Tiểu Thụ đang trả lời vấn đề của mình. Có điều nghe câu trả lời rất hợp tình hợp lý chuyện vừa xảy ra, làm cho cậu quên mất phải chất vấn Tiểu Thụ như thế nào, vô lực mở miệng, Cố Đồi ủ rũ cúi đầu nói: "Nhưng cũng không thể ăn nó được, nó là thỏ, sao chúng ta có thể ăn nó chứ!".

Tiểu Thụ nghi ngờ nhíu nhíu mày: "Tại sao không thể ăn nó?"

Cố Đồi bị Tiểu Thụ lẽ thẳng khí hùng hỏi ngược lại liền trân trối nghẹn họng, nói: "Bởi vì, bởi vì, con thỏ đó thật đáng yêu!".

Tiểu Thụ nói: "Gà con mà Khâu nãi nãi nuôi cũng rất đáng yêu, nhưng lúc lớn lên rồi vẫn sẽ bị ăn thôi!".

Cố Đồi thấy cô nhóc tỏ ra đương nhiên như thế trong lòng không hiểu sao lại nóng hừng hực, lớn tiếng nói: "Cái này chỉ là ngụy biện, ngươi không phải đang giảng đạo lý. Thỏ đáng yêu như vậy, ngươi lại ăn nó, ngươi quá tàn nhẫn, ngươi...ngươi, ngươi., ngươi quả thật không phải người! Ta...ta chán ghét ngươi!". Dứt lời, oán hận xoay người lại, chạy đến chỗ Thẩm Trại Hoa, bỏ lại một mình Tiểu Thụ đứng đó.

Tiểu Thụ giơ tay lên muốn gọi người lại nhưng vừa há miệng, rồi lại buông tay xuống, lầm lũi đi phía sau lưng Cố Đồi, một đường trầm mặc.

Thẩm Trại Hoa và Cố Nam Châu đi ở phía trước, thấy hai đứa bé theo ở phía sau, một nổi giận đùng đùng, một lại trầm tư suy nghĩ, trong lòng mặc dù hiếu kỳ, nhưng hiện tại đã vô cùng mệt mỏi, không thừa tinh lực để đề ra nghi vấn.

Rốt cuộc trước khi mặt trời lặn về phía tây thì bọn họ cũng trở về đến nơi, Thẩm Trại Hoa và Cố Nam Châu đã sức cùng lực kiệt, ai trở về nhà nấy, qua loa dọn dẹp một phen, liền ngã đầu ngủ.

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Nếu không phải bụng đang réo vang khó chịu, e rằng còn có thể nằm đến khi trăng lên. Nhớ tới Cố Nam Châu còn phải đến học đường dạy học, mà mình ngay cả điểm tâm cũng quên làm, Thẩm Trại Hoa rửa mặt xong xuôi liền đẩy cửa viện sát vách ra. Cố Đồi đang đang vui vẻ cầm quả dưa chuột xanh biếc gặm ngon lành, thấy nàng đẩy cửa vào, liền ngại ngùng để xuống.

"Các ngươi đã ăn điểm tâm chưa? Cha ngươi đâu? Đến học đường rồi sao?". Thẩm Trại Hoa hỏi.

Cố Đồi lắc đầu đáp: "Chưa ăn. Sáng sớm phụ thân thấy tỷ chưa dậy nên cũng không gọi, ăn tạm một quả dưa chuột rồi đến học đường luôn rồi!".

Thẩm Trại Hoa nghe vậy rất áy náy, nói: "Đệ nhất định cũng chưa ăn phải không? Qua nhà tỷ đi, trước làm vài món lót dạ đã, đợi lát nữa phụ thân đệ trở lại ta sẽ nấu thêm vài món ngon nữa!".

Cố Đồi lắc lắc đầu: "Đệ không đi. Ngày hôm qua Tiểu Thụ cho đệ ăn thịt thỏ, đệ không muốn gặp nàng ấy!".

Thẩm Trại Hoa lập tức cả kinh! Nàng mơ hồ nhớ lại, thời điểm rời giường, trong nhà cũng không thấy bóng dáng Tiểu Thụ đâu cả. Tiểu Thụ rất ít khi không nói tiếng nào mà đã đi chỗ khác, Thẩm Trại Hoa lập tức thấy có chút kỳ quái!. “Khi ta rời giường đã không nhìn thấy muội ấy, chưa nói tiếng nào mà đã đi đâu mất rồi?".

Cố Đồi vừa nghe thấy thế, liền nói: "Hôm qua đệ có nói ghét nàng ấy, không biết có phải Tiểu Thụ tức giận mà bỏ nhà ra đi hay không?".

Thẩm Trại Hoa khoát khoát tay: "Không có, chuyện nhàm chán như bỏ nhà ra đi này Tiểu Thụ không biết làm đâu. Hiện tại cũng đã giữa trưa rồi, ta phải đi nấu cơm, không biết con bé chạy đi đâu rồi, đệ chạy đi gọi muội ây về ăn cơm nhé!".

Cố Đồi: "....." Bỏ nhà ra đi làm sao lại là chuyện ngây thơ!

"Kẽo kẹt", đúng lúc này cửa viện lại bị đẩy ra, người bước vào chính là ai đó vừa biến mất nửa ngày. Thẩm Trại Hoa thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ừm, trở lại là tốt rồi, ta còn sợ đến lúc ăn cơm vẫn không tìm thấy muội đâu ấy chứ. Mới vừa sáng sớm, mà muội đã đi đâu thế?".

Hai tay Tiểu Thụ vẫn chắp ra sau lưng, nói: "Đi chơi thôi mà. Muội thấy tỷ quá mệt nên không đánh thức, mau trở về nấu cơm thôi, muội đói rồi!".

"Ừ. Đừng có mà chạy xa quá, lập tức được ăn cơm rồi!"

Chờ Thẩm Trại Hoa ra khỏi cửa viện, Tiểu Thụ mới chậm rãi đi tới trước mặt Cố Đồi, nói: "Cho ngươi!".

Cố Đồi đang chuyên tâm nhìn kiến dọn nhà dưới đất, lúc này mới ngẩng lên nhìn, trong tay Tiểu Thụ là một con thỏ trắng như tuyết, mắt đỏ bừng, giống hệt với con thỏ bắt được ngày hôm qua. Cậu chợt nhảy dựng lên, thò tay muốn nhận lấy thỏ, nhưng nửa đường lại rụt trở về, sờ lỗ mũi một cái, nói: "Cho ta làm gì! Ngươi cứ cầm về ăn là tốt rồi!".

Tiểu Thụ hé miệng cười cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, đáp: "A, nếu mà ngươi không cần thì ta mang về hầm canh thôi!". Sau đó xoay người đi.

Cố Đồi đâu còn nhẫn nại được, vội vàng chặn đường Tiểu Thụ lại, nhận lấy con thỏ, không ngừng cuốt ve bộ lông trơn mềm của nó.

"Chuyện ngày hôm qua, thật xin lỗi. Ta không biết ngươi thích con thỏ kia đến vậy!". Tiểu Thụ nói.

Cố Đồi hài lòng cọ mặt vào lông thỏ, thận trọng đặt ở trong ngực, mắt đảo đi đảo lại, ấp úng nói: "Cái đó, ta, cái đó, ta không ghét ngươi!".

Tiểu Thụ cũng đưa tay sờ sờ con thỏ, gật đầu nói: "Ừ, ta biết rồi."

"Lúc mới ra đời ta được Lão Đầu nuôi lớn. Chúng ta cái gì cũng ăn, thỏ này, chim này, gà rừng này, bắt được cái gì thì ăn cái đó, cho nên ta thấy thỏ, chỉ biết nghĩ tới ăn, không ngờ ngươi lại thích nó đến vậy!".

Cố Đồi hứng thú, hỏi: "Lão Đầu là ai? Ngươi không phải là muội muội của Thẩm tỷ tỷ sao? Lão Đầu là cha của ngươi và Thẩm tỷ tỷ hả? Tại sao lại gọi ông ấy là Lão Đầu?"

Tiểu Thụ lắc lắc đầu, nói: "Lão Đầu chính là lão thủ lĩnh, ta cũng không biết ông ấy là ai. Lúc ta còn nhỏ, đã đi theo ông ấy, chính Lão Đầu đã dạy ta võ công. Ta và tỷ tỷ không phải ruột thịt thân thích, ta cũng chưa từng thấy gặp qua cha tỷ ấy!"

"Ngươi thì sao? Ngươi và cha ngươi đến đây, vậy còn mẫu thân của ngươi đâu? Ngươi lớn lên ở chỗ nào?", Tiểu Thụ hỏi.

Cố Đồi vuốt lông thỏ trong ngực, nói: "Ta không có nương, chỉ có cha. Cha ta nói, lúc nương ta sinh ra ta đã chết rồi, nhưng Kỳ biểu cô lại nói mẹ ta nhất định là kỹ nữ, thân phận thấp kém, mới không xứng đặt chân vào cửa Cố gia, ta cũng chỉ là một vật phẩm của cha ta trong lúc nhất thời hồ đồ mà thôi. Thân thể phụ thân không tốt, rất ít ra cửa, cho nên ta cũng rất ít khi ra cửa, mỗi ngày đều ở trong viện, chơi đùa với tiểu nha hoàn!".

"Kỹ nữ là gì? Tại sao không thể vào cửa Cố gia? Kỳ biểu cô kia, mở miệng ra là xứng hay không xứng, nghe thật đáng ghét!". Tiểu Thụ nói.

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy Kỳ biểu cô rất đáng ghét. Nhưng tổ mẫu đã từng nói với ta, về sau Kỳ biểu cô sẽ là mẫu thân của ta, bảo ta phải tôn trọng

bà ấy. Ta không cần một người mẫu thân như vậy, bà ấy còn không tốt bằng Trại Hoa đâu!". Cố Đồi mím mím môi, oán hận nói.

Tiểu Thụ vỗ vỗ đầu Cố Đồi, nói: "Dù sao hiện tại Kỳ biểu cô kia của ngươi cũng không ở nơi này, nếu như ngươi thật sự ghét bà ta, về sau người mà tới, cứ trực tiếp đuổi đi là được không có gì phiền phức cả!".

Mắt Cố Đồi sáng lên, rồi ngay một khắc sau liền mím mím môi, nói: "Ta không thể đuổi bà ấy đi được. Bà ấy là trưởng bối của ta, về lý ta nên tôn kính mới phải đạo!".

Tiểu Thụ hừ lạnh một tiếng: "Cái gì mà trưởng bối với không trưởng bối. Dựa vào bối phận của mình mà nói ra những lời khó nghe, gây khó khăn cho vãn bối, loại người như vậy ta không động thủ với bọn họ đã là tôn kính lắm rồi. Trước kia Cam Đường cũng ỷ vào thân phận, không những để mặc nha hoàn bên dưới lạnh nhạt với ta mà còn khuyến khích họ động tay động chân nữa. Có lần ta thừa dịp bên cạnh nàng ta không có ai, vứt nàng ta lên cây nửa ngày thay cho cảnh cáo. Kể từ đó về sau, nàng ta cũng không dám vụng trộm táy máy tay chân với ta nữa!".

Cố Đồi nghe vậy, mắt lập tức tỏa sáng lấp lánh, chống cằm nói: "Tiểu Thụ, ngươi quả thật lợi hại!".

"Cũng không phải việc khó gì. Chờ đến lúc ngươi có bản lĩnh chế ngự người khác, thì cho dù là ai cũng không dám ra tay với ngươi!".

"Tiểu Thụ, về giúp ta nhóm lửa!", bên kia tường vang lên tiếng gọi của Thẩm Trại Hoa. Tiểu Thụ đứng dậy, sau đó thuận tay sờ sờ đầu Cố Đồi, nói: "Nếu như ngươi không dám, vậy thì nếu biểu cô kia dám đến đây, ta liền ném bà ta đến trước mặt Khúc Xương để xem sau này còn dám nói những lời khiến ngươi khó chịu hay không?". Nói xong, liền nhấc chân chạy về nhà.

Cố Đồi đưa mắt nhìn cô nhóc ra khỏi cổng viện, lại cúi đầu không ngừng vuốt ve con thỏ trong ngực, nhỏ giọng nói: "Nàng ấy tặng ngươi cho ta, nhất định ta sẽ chăm sóc cho ngươi thật tốt!". Vừa nói vừa cười híp hết cả mắt.

Cảm giác bảo vệ người khác tựa như rừng hoa đang ngủ say bừng bừng nở rộ, toàn bộ thế giới quan của Tiểu Thụ cũng trở nên tươi đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hiện tại đã giữa trưa, Thẩm Trại Hoa nghe được âm thanh của một vài học trò chạy qua cửa viện, càng đẩy nhanh tốc độc trên tay. Vậy đến khi thức ăn được bưng hết lên bàn, Cố Nam Châu vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Thẩm Trại Hoa đi ra cửa nhìn mấy lần, nhưng vẫn không thấy người đâu. Bất đắc dĩ, lại đành phải đặt thức ăn ở bên cạnh bếp lò cho ấm áp.

Đến khi thức ăn sắp nguội lạnh đến nơi, cuối cùng Cố Nam Châu mới đẩy cửa viện ra. Thẩm Trại Hoa tranh thủ bưng thức ăn lên bàn, bày biện bát đũa. Cố Nam Châu bước vào, tự nhiên ngồi vào chỗ của mình, sau đó đưa phong thư trong tay cho nàng. Thẩm Trại Hoa không hiểu, hỏi "Từ đâu tới?"

Cố Nam Châu xoa xoa tay, nói: "Lý phu tử đến sau khi đến Liễu quận, đã sai người đưa thư tới đây. Một phong khác thì ta không biết, cùng gửi theo thư của ông ấy đến đây, có điều phía trên viết tên của ngươi, ta cũng không nhìn kỹ lắm!".

Thẩm Trại Hoa mở lá thư rồi đưa cho Cố Nam Châu, nói: "Ngươi giúp ta xem xem là ai gửi tới. Ta không biết chữ, xem cũng không hiểu!".

Cố Nam Châu nhận lấy thư vừa mới nhìn liền nói: "Là Bạch Hoa cô nương nhờ Lý phu tử viết hộ, rồi gửi đến đây. Nàng ấy gặp Lý phu tử ở Liễu quận, vừa vặn thấy Lý phu tử muốn viết thư cho ta, nên mới nhờ ông ấy giúp một tay!"

Thẩm Trại Hoa vừa nghe là thư của Bạch Hoa, liền buông đũa xuống, tiến tới bên cạnh: "Nàng ấy nói gì? Người này thật là bày vẽ, biết rõ ta không biết chữ, mà còn viết thư làm gì, rõ là....!".

Mặc dù nhỏ giọng oán trách, nhưng Cố Nam Châu vẫn nhìn ra sự vui vẻ ánh trên mặt nàng, liền cười cười: "Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ kể lại hành tung của mình, còn nói lần này lâu lắm mới có thể trở lại, thuận tiện nhắc nhở ngươi đừng quên bắt Bạch hồ ly cho nàng ấy!". Đưa thư trả lại cho Thẩm Trại Hoa, nói: "Không biết chữ đích xác có chút không tiện, nếu như ngươi đồng ý thì ta sẽ dạy cho ngươi!".

Trước lo lắng Tiểu Thụ không chịu học, Cố Nam Châu liền đề nghị dạy cho Thẩm Trại Hoa trước, sau đó nàng sẽ dạy lại cho Tiểu Thụ. Tuy nhiên về sau Tiểu Thụ nghĩ thông suốt, nên cũng không cần Thẩm Trại Hoa phải bỏ công bỏ sức nữa, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng ngượng ngùng lần nữa nhắc tới khiến chú ngại nhắc lại với Cố Nam Châu chuyện dạy học này. Hôm nay người nào đó nhắc tới lần nữa, chẳng biết tại sao trong lòng có chút hốt hoảng, khoát tay lia lịa, nói: "Không cần đâu, ha ha, Tiểu Thụ đã đủ làm phiền ngươi rồi. Hơn nữa, đầu óc ta rất ngốc, khẳng định không dễ dạy!".

Cố Nam Châu nhìn ra người nào đó miệng và tâm không đồng nhất, càng thêm ôn hòa: "Không sao. Dạy ngươi vài chữ đơn giản bình thường hay dùng trước đã. Tiểu Thụ rất thông minh, dạy cho muội ấy ta cũng không mất công mất sức gì cả. Ngươi và Tiểu Thụ học với nhau càng thuận tiện!".

Giọng Cố Nam Châu đầy kiên định, Thẩm Trại Hoa cũng không cự tuyệt nữa, cúi đầu, ngoài mặt gió êm sóng lặng ăn cơm nhưng trong lòng lại loạn như ma. Nàng chỉ cảm thấy kể từ ngày hôm qua săn thú sau khi trở về, bản thân có chút không thích hợp, hình như càng ngày càng làm kiêu. Rõ ràng nàng rất

muốn biết chữ, nhưng khi Cố Nam Châu chủ động đề nghị thì lại không tự chủ được mà khoát tay lia lịa, hình như có chút sợ hãi, sợ hắn thấy mình không thông minh, thô kệch như một nữ hán tử.

Buổi chiều, lúc Cố Nam Châu về ăn cơm tối, liền đưa cho Thẩm Trại Hoa một xấp giấy, nói: "Đây là mấy chữ đơn giản, hôm nay trước tiên ta sẽ dạy ngươi học như thế nào, sau đó chính ngươi tự học thuộc là tốt rồi. Học hết chỗ này, ta lại dạy ngươi chữ khác!".

Thẩm Trại Hoa không ngờ người này lại nhanh nhẹn như vậy, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, nhận lấy xấp giấy, vừa nhìn, quả nhiên là mấy chữ đơn giản chữ, một bút một vạch, không khó cho lắm, xem cực kỳ nghiêm túc."Ngươi viết cái này khi nào vậy, thật sự làm phiền rồi!". Thẩm Trại Hoa cất giấy đi, hỏi.

"Hôm nay xế chiều đến học đường, liền thuận tiện viết. Cũng không phải chuyện khó khăn gì, ngươi đừng khách khí. Ta đã nhận dạy chữ cho ngươi thì tất nhiên phải chuẩn bị những thứ này rồi!". Cố Nam Châu đang cười nói, đột nhiên lại nghiêm mặt: “Những lúc dạy học, ta sẽ là tiên sinh của ngươi nên sẽ không ôn hòa như bình thường đâu nhé!".

Thẩm Trại Hoa thấy hắn đột nhiên nghiêm mặt, liền ngồi thẳng lưng, vô cùng nhu thuận gật đầu một cái. Cố Nam Châu thấy nàng ngoan ngoãn như thế liền cười ra tiếng: "Bây giờ còn chưa có đến thời gian dạy học đâu, ngươi tạm thời không cần phải khẩn trương như vậy!".

******

Đêm tối dần, tiếng ếch nhái côn trùng thi nhau vang vọng khắp bốn phía. Cửa sổ được chống lên bằng một chiếc gậy gỗ, ánh trăng lành lạnh tĩnh mật cũng theo đó mà tràn vào bên trong căn phòng. Từng cơn gió mang theo chút oi nồng thi thỏang lại lướt qua trên da, kích thích một tầng da gà nhàn nhạt. Ánh nến yếu ớt lung la lung lay, chập chờn như chuẩn bị tắt bất cứ lúc nào.

Cố Nam Châu để sách xuống, liếc nhìn về phía Thẩm Trại Hoa đang chuyên tâm vẽ chữ, nhẹ nhàng đứng dậy, khép cửa sổ lại, rồi lặng lẽ đi tới phía sau nàng, nhìn nàng chăm chú một bút một vạch, cứ như vậy mất hồn.

Thẩm Trại Hoa chỉ cảm thấy ánh nến không còn lay động, nên càng thêm ra sức học theo chữ của Cố Nam Châu, càng viết trong lòng càng than thở. So sánh với nét chữ thiên về khéo léo đưa đẩy của Hàn Dịch, thì Cố Nam Châu tuy là một thư sinh văn nhược, nhưng trong chữ lại giấu giếm đao phong, một bút một vạch vô cùng kiên trì.

Thời gian âm thầm trôi đi. Thẩm Trại Hoa cảm thấy mắt có chút khô, liền để cây viết trong tay xuống, dụi dụi mắt, sau đó nhắm hai mắt, giang hai cánh tay duỗi lưng cho đỡ mỏi. Ai ngờ còn chưa mở rộng, đầu vừa ngửa ra sau đã đụng phải bức tường mềm mại.

Thẩm Trại Hoa ngẩn người, mở mắt ra, mới phát hiện chẳng biết Cố Nam Châu đứng ở sau lưng, đang cúi đầu nhìn mình từ lúc nào. Có lẽ là đầu hướng xuống đất, khí huyết dâng trào, khi va phải ánh mắt đen nhánh của ai kia, tim chợt lỡ một nhịp, mặt liền hồng thấu. Trong lúc bối rối, nàng giùng giằng muốn ngồi thẳng, nhưng không ngờ lại bị mất thăng bằng, cứ thế ngã sõng xoài sang bên cạnh, rất may là Cố Nam Châu tay mắt lanh lẹ, đưa tay xuyên qua dưới nách của nàng, khó khăn lắm mới đỡ cho đầu không bị đập xuống đất.

Thời gian tựa hồ đang như ngừng lại. Không khí đặc dính, mang theo mùi vị mập mờ từ từ lan tràn, cùng sự lúng túng.

Cuối cùng vẫn là Cố Nam Châu phục hồi tinh thần trước. Nhưng xúc cảm trên tay dường như có gì đó không đúng, theo bản năng đè xuống, mềm nhũn, Cố Nam Châu vừa nhìn xuống tay mình, âm thầm hít vào một hơi, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai rút hai tay trở lại.

"Bịch" một tiếng, cuối cùng người nào đó vẫn còn không tránh được số mạng, ngã nhào xuống đất.

Rất may trên đất không quá nhiều bụi, không đến nỗi ăn đầy miệng đất. Thẩm Trại Hoa âm thầm may mắn. Tuy nhiên tòan thân vẫn thấy có gì đó không đúng!

Cố Nam Châu cũng không dám đưa tay đỡ nữa. Xúc giác mềm mại kia vẫn còn lưu lại nơi lòng bàn tay, đốt lên một đám lửa, thế lửa càng đốt càng lớn, càng đốt càng mạnh mẽ, cháy sạch lòng hắn, cháy sạch tay chân khiến hắn luống cuống vô cùng.

Trong nháy mắt liền trở về dáng vẻ lỗ mãng năm mười bảy mười tám tuổi.

Từ trước đến giờ Thẩm Trại Hoa vẫn là một cô nương tự lực cánh sinh. Nàng bò dậy, phủi bụi trên mông, tạm thời mặc kệ cảm giác không thích hợp không giải thích được này, đưa tay huơ huơ trước mắt người nào đó vẫn còn đang đờ đẫn: "Vừa rồi có đụng phải ngươi không?".

Cố Nam Châu chậm rãi khép lòng bàn tay lại, nắm thật chặt, không dám nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, ngắm trái nhìn phải một chút, rồi nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Mới vừa hình như có con gì trên tay ta thôi nên nhất thời hốt hoảng, không giữ ngươi lại, thật là xin lỗi."

"Cái đó, ngươi hôm nay luyện chữ như thế là khá lắm rồi, cứ như vậy đi, nghỉ ngơi sớm chút!". Cố Nam Châu dựng băng ghế lại, bước nhanh ra ngoài.

Thẩm Trại Hoa còn chưa kịp phản ứng, Cố Nam Châu đã bước ra khỏi cổng viện. Lúc Tiểu Thụ tiến vào, vừa vặn nhìn thấy vạt áo Cố Nam Châu biến mất ở cửa, hỏi: "Sao hắn lại đi vội vàng như thế? Muội còn có mấy chữ không biết chuẩn bị hỏi hắn nữa!".

Thẩm Trại Hoa cũng có chút không giải thích được, vừa cúi đầu, nhìn xuống vùng ngực không dồi dào sung mãn nhưng cũng không đến nỗi bằng phẳng của bản thân, rốt cuộc mới hiểu rõ cảm giác không thích hợp từ đâu tới, mặt vừa bình tĩnh lại lại tiếp tục đỏ ửng lên lần nữa.

"Tỷ làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ thế? Sốt à?". Tiểu Thụ chờ cả ngày không thấy Thẩm Trại Hoa nói chuyện, nhìn kỹ, mới phát hiện khuôn mặt của người

nào đó đang đỏ bừng, diễm lệ chẳng khác nào hoa đào tháng ba.

"Không có, không có, chỉ thấy nóng một chút thôi. À mà, ngươi mới vừa đi đâu vậy, sao không ở nhà luyện chữ!". Thẩm Trại Hoa có chút bối rối, lắp ba lắp bắp nói.

"Muội mới vừa đi vệ sinh. Người có ba gấp, cũng không thể kìm nén lại được!" Tiểu Thụ liếc nàng một cái, xoay người vào bên trong phòng.

Những người lớn này, hết người nọ đến người kia đều có gì đó không bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói gì không có việc gì. Thật coi tiểu hài nhi bọn họ là người mù, không nhìn ra cái gì chắc? Tiểu Thụ quay đầu lại nhìn gương mặt vẫn còn đỏ bừng của Thẩm Trại Hoa, âm thầm nặng nề liếc mắt.

Thẩm Trại Hoa vỗ vỗ gương mặt đang nóng rần lên của mình, ra cửa lấy một chậu nước lạnh, rửa mặt. Cũng chỉ là không cẩn thận mà thôi, nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ừm, không câu nệ tiểu tiết!

Nhưng! Cái này tựa hồ chẳng có quan hệ gì với không câu nệ

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Từng cơn gió lạnh lẽo thi nhau thổi tới, ngọn cây vốn toàn những phiến lá xanh mướt, cũng từ từ biến sắc. Sau hai ngày từ trong núi quay về, sống lưng Thẩm Trại Hoa lại bắt đầu nhức buốt, rốt cuộc cũng nhận ra thời tiết đã sớm vào thu.

Từng gia đình trong thôn bắt đầu bận rộn bước vào vụ thu hoạch. Mỗi ngày, Cố Nam Châu chỉ cần đến học đường vào buổi sáng, buổi trưa đã tan việc về nhà. Những đứa trẻ không phải học buổi chiều rối rít về nhà, giúp nhà mình phơi kê, chăm sóc lương thực. Mặc dù trong thôn Thẩm Trại Hoa không trồng trọt gì, nhưng bởi vì sức dài vai rộng, có vài người không làm xuể công việc trong nhà nên tìm đến nàng xin giúp một tay, nàng cũng không cự tuyệt. Nhưng đồng nhất với việc giúp người này thì hậu quả đi kèm chính là không có thời gian nấu cơm, bất đắc dĩ, Tiểu Thụ phải kế thừa nhiệm vụ tay dao tay thớt này.

Ngày hôm đó, Tiểu Thụ mới vừa sai Cố Đồi bưng thức ăn lên bàn, thì Thẩm Trại Hoa liền một thân mồ hôi bước vào viện. Cố Nam Châu đang ngồi chơi thấy nàng mệt nhọc như thế vội vàng đổi một chậu nước ấm đặt ở trước mặt, lại cầm khăn lông sạch đứng ở bên cạnh. Thẩm Trại Hoa mệt mỏi vô cùng, cũng không khách sáo, vùi mặt vào trong nước, trong nháy mắt sảng khoái hơn rất nhiều, nhất thời vui mừng, thở ra một hơi, ngay lập tức liền có bọt khí "ùng ục ùng ục" nhô ra. Cố Nam Châu ở bên cạnh thấy nàng cử động như vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Người nào đó một khắc trước vừa thở không ra hơi rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nước đậu lên lọn tóc cũng theo đà bắn ra xung quanh ngay cả Cố Nam Châu cũng không may mắn thoát khỏi. Hắn bất đắc dĩ lau hết nước trên mặt, lại đưa khăn trong tay cho Thẩm Trại Hoa, nàng nhìn đối phương cảm kích cười một tiếng, tỉ mỉ lau sạch.

"Hôm nay trở về sớm hơn mọi hôm nhỉ!", Cố Nam Châu nói.

"Hôm nay hoạt động không nhiều. Hơn nữa ngày mai còn có chút chuyện khác nữa, nên tối nay ta cần phải chuẩn bị một chút!". Thẩm Trại Hoa ném khăn vào trong chậu, vừa vò vừa nói.

"Chuẩn bị cái gì? Rất phiền toái sao?"

"Cũng không phải là chuyện lớn gì, sáng mai không phải là ngày giỗ của Hàn Dịch sao? Ta và Tiểu Thụ phải đi tế bái hắn. Cho nên hôm nay mới trở về sớm để chuẩn bị lễ vật bái tế!". Khi bọn họ nói chuyện, thì Tiểu Thụ đã dọn thức ăn xong, Thẩm Trại Hoa đang đói, cầm chén lên ăn lấy ăn để, Cố Nam Châu thực hoài nghi không biết người nọ có nhai không hay đã nuốt vào rồi.

Cố Đồi nghe vậy, nhìn Tiểu Thụ hỏi: "Ngươi cũng đi sao? Bao lâu thì trở lại?"

Tiểu Thụ gật đầu đáp: "Đi chứ! Mấy lần trước đều mất gần nửa ngày, chưa tới giữa trưa đã về. Nếu đi quá muộn thì lại đụng phải người đáng ghét mất!".

"Chạm mặt ai vậy?", Cố Đồi lại hỏi.

Tiểu Thụ đang muốn trả lời, Thẩm Trại Hoa lại đột nhiên nghiêm mặt, nói: "Tiểu Thụ, bọn họ là trưởng bối của muội. Bất luận người ta có làm cái gì, muội cũng không nên tùy ý đánh giá họ như vậy. Ta muốn muội biết chữ, không phải chỉ với mục đích để muội nhận mặt chữ, mà là muốn cho muội có thể sớm hiểu chuyện hơn!".

Khóe miệng Tiểu Thụ giật giật, cũng không lên tiếng. Thẩm Trại Hoa lại buông chén đũa xuống, nói: "Bọn họ đối với muội mà nói, xác thực không tính trưởng bối thân thiện gì, nhưng tóm lại vẫn là những người lớn tuổi hơn, bối phận cao hơn. Thường ngày bọn họ đối xử với muội với ta không tót, đó là do bọn họ không hiền hậu, nhưng thân là vãn bối, không biết giữ mồm giữ miệng, tùy ý đánh giá trưởng bối, chính là không tôn kính!".

Ánh mắt Thẩm Trại Hoa không ôn hòa lắm, nhìn thẳng vào Tiểu Thụ. Người nào đó móc móc đầu ngón tay, buồn bực nói: "Biết rồi, về sau muội không nói nữa là được."

"Tiểu Thụ à, mở cửa hộ ta, tay ta không rảnh!". Không khí còn chưa hòa hoãn lại, cửa viện liền vang lên âm thanh già nua.

Thẩm Trại Hoa liền vội vàng đứng lên, mở cửa viện ra, nhận lấy đống đồ trong tay Khâu nãi nãi, sau đó mời bà vào nhà chính, ảo não nói: "Thật xin lỗi, hai ngày vừa rồi quá bận rộn, nên quên mất. Nhiều đồ như vậy, còn bắt bà phải mang sang tận đây!".

"Ta thấy sắp tới ngày rồi nên mới chuẩn bị đồ cho ngươi. Thấy ngươi hai ngày nay vội vàng chân không chạm đất, một mình ta ở nhà cũng không có chuyện gì, liền thuận đường đưa tới đây. Ôi chao, già khọm rồi, đi vài bước đường đã thấy mệt mỏi vô cùng!".

Tiểu Thụ yên lặng đưa tới một chén nước, lại ngồi về của mình. Khâu nãi nãi thấy mặt cô nhóc trầm trầm, thuận tay nhéo má hỏi: "Làm sao vậy hả? Mặt cứ như đưa đám thế này, cũng không cười một cái!".

Thẩm Trại Hoa ngượng ngùng cười đáp: "Cũng không có gì đâu ạ, mới vừa nói muội ấy đôi câu, nên chắc là không cao hứng đấy mà!".

Khâu nãi nãi liếc Thẩm Trại Hoa một cái: "Chuyện gì quan trọng mà lại cần phải nói ở ngay trên bàn cơm. Lúc ăn cơm, mà bụng đầy tức giận, sẽ bị đau bụng mất!".

Thẩm Trại Hoa gật đầu: "Vâng ạ. Bà đã ăn cơm chưa? Để cháu đi nấu thêm bát canh trứng gà mời bà!". Khâu nãi nãi khoát tay lia lịa: "Không cần đâu, ta ăn cơm xong mới tới đây. Ta lập tức về đây, không lại tối mất chẳng nhìn thấy đường!". Dứt lời liền đứng dậy muốn đi.

Thẩm Trại Hoa nhanh chóng đưa những đồ trong tay cho Cố Nam Châu đang đứng bên cạnh, rồi dìu Khâu nãi nãi: "Vậy để cháu đưa bà về. Một mình bà, cháu không yên lòng!". Sau đó xoay người nói với Cố Nam Châu: " Các ngươi cứ ăn trước đi, không cần chờ ta. Ta sẽ về ngay thôi!".

******

Trời đã gần tối đen, mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ lắm. Thẩm Trại Hoa đỡ Khâu nãi nãi, chầm chầm đi dọc theo con đường nhỏ.

"Nha đầu này, ngươi và Cố Phu Tử, xem như đã xác định quan hệ rồi sao?". Trên đường trừ hai người họ ra cũng không còn ai khác. Khâu nãi nãi đột nhiên hỏi.

Thẩm Trại Hoa hốt hoảng không ngừng lắc đầu, lại ý thức được cảnh tối lửa tắt đèn hiện tại, có lắc thế nào Khâu nãi nãi cũng không nhìn thấy, liền mở miệng nói: "Không có, ngài nói gì vậy chứ. Người ta là một thư sinh theo đạo thánh hiền, con sao xứng được. Hắn không biết làm cơm, nên mới giúp hai phụ tử bọn họ làm thêm chút cơm canh rau dưa thôi!"

Khâu nãi nãi lại đột nhiên nở nụ cười, khiến Thẩm Trại Hoa không tài nào giải thích được."Nha đầu ngươi thích hắn?"

"Không thể nào, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi. Cháu đã từng này tuổi, còn nói cái gì có thích hay không?". Mặc dù ngoài miệng một mực phủ quyết, nhưng mặt lại không kìm được khẽ nóng lên.

"Cái gì mà gọi là từng này tuổi hả? Ngươi mới 20, ở trong mắt ta, chính là một đại cô nương, không thể nói thích thì ai dám nói thích nữa? Hơn nữa, hai cô nương như ngươi và Tiểu Thụ trong nhà phải có có một nam nhân trấn trụ, nếu có chuyện gì, còn có thể bảo hộ chu toàn!".

"Cháu và Tiểu Thụ sống cùng nhau tốt vô cùng, thật đấy. Việc nhà, một mình cháu vẫn có thể đảm đương được, không cần người khác phải hỗ trợ!".

"Này về sau Tiểu Thụ lập gia đình thì sao? Không phải chỉ còn lại một mình ngươi thôi hả? Cuộc đời dài lắm, có người ở cùng vẫn tốt hơn. Người càng già, thì càng sợ một mình. Bên cạnh có người, thời điểm rảnh rỗi có thể nói ra nói vào, mỗi người đôi ba câu chuyện cũng đỡ buồn. Nha đầu à, khó gặp được một người hợp tâm ý, đừng bỏ lỡ!".

Thẩm Trại Hoa im lặng không đáp. Đưa Khâu nãi nãi tới cổng liền xoay người trở về nhà.

Bàn cơm vẫn giữ nguyên hiện trạng như trước khi nàng rời đi, không nhúc nhích, thấy nàng trở lại, ba người bên trong nhà mới lại nâng bát đũa, chờ nàng cùng ăn.

******

Cơm nước xong xuôi, Cố Nam Châu đem bảng chữ đã sắp xếp gọn gàng để tới trước mặt nàng, sau đó cầm sách lên, nhàn nhã ngồi ở bên cạnh bàn nhìn lại.

Cố Đồi và Tiểu Thụ ở một bên bàn luận xôn xao, chú ý Nam Châu chậm rãi tiếng lật sách, buổi tối đầu thu gió nhẹ thổi qua lá cây, thiêu đốt ánh nến tạo ra những tiếng lốp bốp. Trong lòng Thẩm Trại Hoa chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Không giống với quá khứ, buổi tối chỉ có nàng và Tiểu Thụ nhìn nhau chẳng nói gì, sự yên tĩnh tối nay hình như còn mang theo ấm áp, chẳng khác nào nước ấm vẫn thường ngâm chân từ từ chậm rãi ủ ấm khắp cả cơ thể.

Nàng lại nghĩ đến những lời mà Khâu nãi nãi đã nói ở trên đường, mắt không khống chế được liền liếc trộm sang bên cạnh.

Dưới ánh nến, làn da của Cố Nam Châu càng thêm trắng nõn, tựa như khối ngọc dịu dàng, được ánh sáng chiếu rọi, càng thêm linh động. Khuôn mặt của hắn cũng không hẹp dài, ngược lại so sánh với những nam tử khác thì tròn hơn một chút, tròng mắt sâu và đen, cho nên mỗi khi hắn mở to hai mắt thẳng tắp nhìn mình lại khiến cho nàng cảm thấy không có gì có thể vướng bẩn được đôi mắt ấy. Lông mày rậm, đen như mực, môi cũng không hẳn là mỏng, cũng không tính là dày, vào những lúc an tĩnh, theo thói quen khóe miệng thường khẽ mím lại.

Có lẽ những người đọc sách đều có một đôi tay thon dài, Cố Nam Châu cũng không phải ngoại lệ. Ngón tay dài và thẳng, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt sửa chỉnh tề, không lưu một tí dơ bẩn nào.

Đến đây, Thẩm Trại Hoa lại cúi đầu nhìn bàn tay ngắn chẳng tày gang của mình, khe khẽ thở dài.

Cố Nam Châu liếc mắt nhìn nàng lặng lẽ ngắm tay của mình, ýcười không khống chế được mà lan tràn tới tận đuôi mắt. Nhìn tờ giấy vẫn trắng trơn trước mặt Thẩm Trại Hoa, liền nắm quyền thật thấp ho một tiếng, giấu nụ cười đi, nghiêm túc nói: "Chữ này có vấn đề gì sao?".

Thẩm Trại Hoa ngẩng đầu lên, theo ánh mắt của đối phương mới phát hiện ra bản thân đã ngây ngô mất nửa ngày, mà một chữ vẫn chưa viết nổi, trong nháy mắt vô cùng xấu hổ, chấm bút lông đã khô vào nghiên mực, luôn miệng nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mới vừa rồi ta đang mải nghĩ xem phải hạ bút như thế nào mới đẹp mắt nhất, mới vừa nhìn ra, ta lập tức viết ngay đây!".

Cố Nam Châu cũng không chọc ghẹo nàng, gật đầu một cái lại tiếp tục cúi đầu nhìn cuốn sách trước mắt.

Bị bắt ngay tại trận đang ngẩn người, Thẩm Trại Hoa cũng không dám nghĩ lung tung nữa, cúi đầu một bút một vạch luyện chữ.

Tối muộn, Cố Nam Châu trở về nhà cứ nhìn mãi vào trong chậu rửa mặt, cho đến khi nước lạnh mới nhớ tới phải rửa mặt ngủ.

Ừm, quả nhiên bộ dạng dễ nhìn vẫn tốt hơn! Khó trách tối nay Trại Hoa lại nhìn chằm chằm mình hồi lâu, không chớp.

******

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thẩm Trại Hoa gọi Tiểu Thụ dạy, đốt nến lên, qua loa rửa mặt một phen, liền cầm đồ lễ đã chuẩn bị từ trước đi ra cửa. Sáng sớm gió rét rít gào, Thẩm Trại Hoa nắm thật chặt cổ áo, bước nhanh hơn.

Dọc theo đường đi cả hai đều trầm mặc không nói, cúi đầu đi thật nhanh. Chỉ có vầng trăng dịu dàng còn sót lại ở cuối chân trời, trong trẻo lạnh lùng lại càng làm cho lòng người thêm giá buốt.

Mộ Hàn Dịch được đặt ở Nam Sơn, cách thôn Hạ Tuyền thôn không tính là xa, chỉ khoảng mấy đỉnh núi mà thôi. Ở trên cao nhìn xuống, có thể thấy được Nam Sơn rất rõ ràng. Năm ấy Thẩm Trại Hoa sau khi cầm thư hòa ly rời khỏi Hàn gia, vốn định dẫn Tiểu Thụ trở về núi Kim Ngân, nhưng Tiểu Thụ lại cứ thích ở gần nơi an táng Hàn Dịch một chút nên bất đắc dĩ mới định cư ở thôn Hạ Tuyền, không ngờ lại ở lại nhiều năm như vậy.

"Huynh ấy sẽ hận muội sao?", Tiểu Thụ đột nhiên hỏi.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Trại Hoa không kịp phản ứng, thoáng bước chậm lại, sau đó mới ý thức "Huynh ấy" ở đây đang ám chỉ đến ai, lập tức lắc lắc đầu, nói: "Hắn không hận đâu, từ trong đáy lòng Hàn Dịch vẫn luôn xem muội là thân muội muội của hắn, sao có thể hận ngươi được!"

"Nhưng, thuốc kia là muội đưa cho huynh ấy. Tự tay muội đã đưa cho huynh ấy, khiến cho huynh ấy chết tức tưởi như vậy. Cứ nhớ đến thời điểm ấy, muội chỉ hận không thể tự giết chết mình!".

"Trước khi chết hắn đã nói với ta rằng, hắn chỉ hận chính bản thân mình, không thể nhìn thấy muội xuất giá. Cho đến khi chỉ còn lại một hơi tàn, hắn vẫn hi vọng cả đời này của muội luôn được bình an vui sướng. Hắn sao có thể hận muội được? Trong lòng muội cũng rõ ràng không phải sao, muội chỉ đang hận chính mình mà thôi!".

Thẩm Trại Hoa nỗ lực vươn tay ra vỗ vỗ lên vai Tiểu Thụ: "Nếu hắn vẫn còn, sẽ không hi vọng muội vì mình mà không thể buông xuống tất cả mà sống qua ngày thật tốt!".

Tiểu Thụ bước nhanh đến phía trước, Thẩm Trại Hoa bỗng dưng thấy thật thất bại. Đi hai bước, mới nghe thấy Tiểu Thụ nhỏ giọng nói: "Đã biết!".

Âm thanh yếu ớt, nhưng Thẩm Trại Hoa vẫn nghe rõ ràng, thu tay lại, nắm thật chặt cổ áo, không nhanh không chậm đi theo sau Tiểu Thụ, bước chân cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23

Lúc đến trước mộ Hàn Dịch thì trời cũng chỉ vừa hưng hửng sáng. Thẩm Trại Hoa để đồ lễ sang một bên, rồi vén tay áo lên bắt đầu dọn dẹp. Mặc dù Hàn gia vẫn mướn người đúng giờ tới lau dọn, nhưng luôn có chỗ sơ sót, hơn nữa khoảng thời gian này lại rơi đúng vào ngày mùa, người trông nom cũng không có cách nào đặt hết tâm tư vào việc này.

Dọn hết cành khô lá rách chồng chất bốn phía ra xa, trước mộ Hàn Dịch cuối cùng cũng sạch sẽ hơn rất nhiều. Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ đoan đoan chính chính quỳ gối trước mộ, rồi nhen lửa, đốt từng tờ giấy tiền vàng mã, sắc mặt đầy trịnh trọng. Ngọn lửa bừng bừng, mặt Tiểu Thụ bị lửa sạt qua có chút nóng rát, lại không chịu nhúc nhích nửa bước. Thẩm Trại Hoa lại lấy ra ba cái hương đưa cho Tiểu Thụ, nói: "Đốt hương xong rồi chúng ta đi!".

Tiểu Thụ cắm hương ở trước mộ Hàn Dịch, nói: "Muội có vài lời muốn nói với huynh ấy, tỷ cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi tạm đi đã!".

Thẩm Trại Hoa nghe vậy, cũng không nhiều lời, xoay người đi đến Tiểu Đình cách đó không xa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Tiểu Thụ quỳ gối trước mộ Hàn Dịch, tự lẩm bẩm. Lần ngồi xuống này, thời gian không hề ngắn. Chờ đến lúc Tiểu Thụ đứng dậy thì mặt trời đã đến gần chính ngọ. Thẩm Trại Hoa sờ sờ bụng, nghĩ đến rổ trứng mới mua trong nhà, tí nữa về sẽ cán chút bột mì, nấu một nồi mì trứng thơm ngát, nóng hổi, nhất định có thể toát được một tầng hôi mỏng. Càng nghĩ càng đói, người nào đó không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

"Ngươi tới đây làm gì?", mới vừa đặt chân lên đường nhỏ còn chưa đi được hai bước, Thẩm Trại Hoa liền bị đoàn người trước mặt chặn lại. Dẫn đầu chính là Hàn phu nhân với mái tóc bạc trắng, được Cam Đường nhu thuận ngoan ngoãn đứng bên cạnh, thận trọng dìu lấy.

Thẩm Trại Hoa thầm cảm thán, biết bao nhiêu năm đến tế bái Hàn Dịch, chưa bao giờ đụng phải Hàn phu nhân, một mặt là bởi vì mỗi lần nàng đều cố ý dậy thật sớm, trời chưa sáng cùng Tiểu Thụ lên đường, chưa tới giữa trưa đã có thể trở về, mặt khác có lẽ là vì đoàn người Hàn phu nhân thích phô trương nên quá trình đến đây sẽ có nhiều hạn chế, mỗi lần đều vào lúc giữa trưa mới có thể đến được Nam Sơn.

Nhưng không hiểu sao năm nay tế bái thế nào, tâm kết của Tiểu Thụ dường như đã có chút dấu hiệu mở ra, trước mộ phần Hàn Dịch nói thật lâu mới làm chậm trễ hành trình. Còn Hàn phu nhân, bởi vì mấy ngày liên tục tâm thần có chút không yên, khiến bà cho rằng Hàn Dịch bị quỷ hồn quấy phá, nên lên đường sớm hơn bình thường một canh giờ, chỉ mong sớm đến xem nhi tử, trong lòng cũng sớm được bình an.

Thẩm Trại Hoa bên này trễ nãi, Hàn phu nhân bên kia tới sớm hơn thường lệ, hai đội ngũ bao nhiêu năm chưa từng gặp nhau, lúc này ngoài ý liệu mà đụng phải.

"Ta tới tế bái Hàn Dịch!", Thẩm Trại Hoa cúi đầu đáp.

"Ngươi lấy loại nào thân phận tới tế bái hắn? Hắn chỉ mới vừa qua đời nửa năm, ngươi đã vội vàng cầm thư hòa ly, rời khỏi cửa Hàn gia ta. Hôm nay lại dám vác mặt tới cúng bái, Thẩm Trại Hoa, ngươi thật đúng là vô liêm sỉ!"

"Ta vì nghĩ đến tình nghĩa trước kia nên mới đến bái tế thôi. Hàn Dịch đối với ta mà nói, vừa là huynh trưởng vừa là bằng hữu, khi còn sống hắn đối với ta không tệ, sau khi hắn chết ta tới tế bái cũng là lẽ thường tình!".

Thẩm Trại Hoa không nhanh không chậm đáp lời, Hàn phu nhân nghe thấy thế lại càng thêm tức giận, cũng không giữ nổi đoan trang nữa... chỉ vào mặt Thẩm Trại Hoa mắng: "Ngươi chính là đồ sao chổi! Hàn Dịch bị ngươi khắc chết tức tưởi như thế mà đến khi chết ngươi vẫn còn không chịu bỏ qua, còn phải chạy đến trước mộ của nhi tử nhà ta khắc nó. Thẩm Trại Hoa, ngươi nói ngươi làm vậy mới yên lòng sao? Phải khiến Hàn Dịch nhà ta thành quỷ ngươi mới bằng lòng đúng không? Ngươi đã cầm thư hòa ly, ra khỏi cửa Hàn gia, hôm nay còn mặt mũi mà xuất hiện ở đây sao?"

Cam Đường vẫn dùng ánh mắt xem thường như cũ liếc về phía nàng, dịu dàng nói: "Phu nhân tội gì phải tức giận chứ? Nàng ta bất quá chỉ là một cô nương hoang dã không có ai dạy dỗ, làm gì biết được thể diện với không thể diện. Mẫu thân cũng đừng vì nàng ta mà tức giận hại thân thể."

Thẩm Trại Hoa thở dài, lui về phía sau một bước, chậm rãi lên tiếng: "Ta đã nói với người rất nhiều lần, Hàn Dịch chết là bởi vì Ngô Vu Điền liên hiệp với Cát Minh làm hại, đây là nhân họa. Ta thừa nhận ta không chăm sóc tốt cho Hàn Dịch, để cho hắn bị kẻ gian hãm hại, thật có lỗi với lời dặn của người trước đây!".

"Còn vì sao ta lấy hòa ly thư, dẫn Tiểu Thụ rời khỏi Hàn gia, ắt hẳn ngài phải rõ ràng hơn ai hết, không cần thiết phải nói đi nói lại làm gì. Ta xem ngài là trưởng bối, cho dù có nói khó nghe hơn nữa, ta cũng chỉ nghe một chút rồi thôi. Còn ngươi,... " Thẩm Trại Hoa quay đầu nhìn về phía Cam Đường bên cạnh Hàn phu nhân: "Ban đầu ta mới là chính thê kết tóc se duyên cùng với Hàn Dịch, mà ngươi chẳng qua chỉ là một nữ nhân không danh không phận được Hàn Dịch ân sủng một đêm mà thôi, ngay cả thị thiếp cũng không được tính, Ấy thế mà lại ỷ vào tình cảm lớn lên từ nhỏ với hắn lẽo đẽo đi theo tham dự yến tiệc tại các thế gia ở kinh đô. Hành động vô liêm sỉ chừng ấy, có xứng với cái danh được nuôi dạy tử tế không? Ta xuất thân từ nơi sơn dã, nhưng cũng có song thân dưỡng dục, cũng biết rõ lễ nghĩa liêm sỉ. Nhưng còn ngươi, Cam Đường, vì bất mãn chuyện kết hôn của ta và Hàn Dịch, thừa dịp hắn say rượu mà thừa cơ dẫn dụ, hành động này có xứng với hai chữ nuôi dạy của ngươi hay không?"

Cam Đường hoàn toàn không ngờ Thẩm Trại Hoa lại quang minh chính đại vạch trần việc này ra ngoài, trong lúc nhất thời vô cùng xấu hổ, tiếng bàn luận xôn xao của đám nha hoàn như con ruồi bọ vo ve bên tai, mặt trời ban trưa đầu thu vẫn còn mang theo khí nóng, khiến cho mặt của nàng ta nóng rực lên.

Thẩm Trại Hoa lại chưa muốn chấm dứt, tiến về phía trước một bước, mặt đối mặt với Cam Đường, âm trầm nói: "Ta và ngươi ngang hàng, nên không cần thiết phải quá mức kính trọng. Ngươi cũng biết con người của ta đấy, có lúc rất lười lý luận, mà trực tiếp động thủ. Với thân thể thiên kim tiểu thư mềm yếu này, không biết có thể chịu được mấy quyền đây!".

Tiểu Thụ vẫn trầm mặc không nói, cũng theo Thẩm Trại Hoa tiến lại gần Cam Đường, xoay xoay cổ tay, tiếng xương ma sát "răng rắc" lập tức vang lên.

Từ trước đến giờ Cam Đường vẫn biết rất rõ võ lực của hai người trước mắt này. Trước kia nàng ta đến viện của Hàn Dịch thường nhìn thấy Thẩm Trại

Hoa và Tiểu Thụ, mỗi người một cái cọc gỗ, tay không đeo găng ra quyền liên tục, bùm bụp vang dội, sợ hãi chẳng dám ở lại lâu.

Nàng ta vốn vừa thẹn vừa lo lắng, lần này lại bị Thẩm Trại Hoa dọa giật mình, vội vàng hấp tấp lui về phía sau một bước. "Cạch" một tiếng, Cam Đường liền ngồi trên mặt đất, miệng không ngừng hít hà, nước mắt trực tiếp chảy ra.

"Đường..., Đường nhi con bị làm sao vậy? Mau mau, mau đỡ Đường nhi dậy!". Hàn phu nhân thấy Cam Đường sắc mặt trắng bệch, lệ rơi không ngừng, vội vàng kêu người thận trọng đỡ lên.

Hàn phu nhân luôn miệng hỏi xem Cam Đường có bị thương ở đâu không. Thẩm Trại Hoa quan sát chỗ kia, thở dài, khẽ kéo tay Hàn phu nhân ra, nói: "Nàng ta không sao đâu, có thể mới vừa rồi bước hụt, nên bị sái chân. Ngài cứ qua bên kia nghỉ một chút đi, để ta xem xem thế nào!".

Mặc dù Hàn phu nhân không thân thiện lắm với Thẩm Trại Hoa nhưng lại hết sức quan tâm đến Cam Đường. Nghe Thẩm Trại Hoa phân tích đâu ra đấy cũng không nói thêm gì nữa, lui qua một bên, để chỗ trống lại cho nàng.

Thẩm Trại Hoa thở dài, âm thầm phỉ nhổ sự nhẹ dạ của chính mình, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay về phía mắt cá chân Cam Đường. Ai ngờ còn chưa dùng lực, nàng ta đã hô lên: "Đau quá, cái người xấu này, ta không muốn ngươi xem, mau tránh ra!"

Hàn phu nhân thấy nàng ta kêu đau, cũng lên trước một bước, gấp gáp nói: "Ngươi nhẹ một chút, nhẹ một chút, Đường nhi không chịu đau được!".

Thẩm Trại Hoa ngước mắt nhìn Cam Đường, lành lạnh nói: "Nếu như ngươi còn cứ kêu loạn như vậy, ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Ngộ nhỡ về sau có thành người thọt, cũng đừng trách ta ban đầu không giúp ngươi!".

Trong nháy mắt Cam Đường liền ngậm miệng lại, cả ngọn núi cũng an tĩnh hơn không ít.

Thẩm Trại Hoa thấy nàng ta không lên tiếng nữa, liền liếc mắt ra phía sau ra hiệu cho nha hòan đang dìu Cam Đường buông tay ra, nói: "Nâng một cái chân khác thử xem!".

Cam Đường không dám nhiều lời, ngoan ngoãn nhấc chân kia lên, chân sau nỗ lực đứng một lúc lâu, thấy đau lại để xuống.

Thẩm Trại Hoa thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không bị gãy xương, chỉ bị trật khớp thôi, không có gì đáng ngại. Các ngươi đỡ nàng ta qua bên kia đình nghỉ mát ngồi xuống đi!".

Hàn phu nhân ở một bên cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó phân phó mọi người đỡ Cam Đường đến chỗ đình nghỉ mát cách đó không xa đình. Đợi đến khi yên vị đâu vào đấy, Thẩm Trại Hoa mới ngồi xổm xuống, cẩn thận vén ống quần nàng ta lên, trái phải nhìn kỹ một phen, rồi ngẩng đầu phân phó nói: "Trước mặt không xa có một con sông nhỏ. Các ngươi tìm hai mảnh vải, làm ướt rồi đắp lên chân cho nàng ta!".

Một nha hoàn nhanh trí xé một miếng vải ở chân váy sau đó cầm đến bờ sông. Tiếng nức nở của Cam Đường cuối cùng cũng từ từ ngừng lại. Hàn phu nhân lại gần, hỏi: "Đường nhi bị thương như vậy, thật sự không bị sao chứ?".

Thẩm Trại Hoa đứng lên, đáp: "Không sao cả. Nàng ấy không bị thương đến xương cốt, có lẽ chảy máu bên trong cho nên mới sưng lên lợi hại như thế. Dùng nước lạnh đắp lên, trước hết để cho tan máu bầm là tốt rồi!". Vỗ vỗ hết bụi trên quần áo Thẩm Trại Hoa lại nói: "Ta về trước đây, không làm trễ nãi ngài nữa!".

Thẩm Trại Hoa xoay người muốn đi, lại bị Hàn phu nhân giữ lại. Nàng không hiểu nhìn về phía bà ta, Hàn phu nhân chỉ chỉ Cam Đường, có chút ngượng ngùng nói: "Ngươi hãy cùng chúng ta xuống núi. Chân Đường nhi bị phù to như thế, những người kia cũng không hiểu nên làm như thế nào, ngươi giúp một tay chăm sóc con bé một chút!". Thẩm Trại Hoa đang muốn cự tuyệt, lại nghe thấy Hàn phu nhân hỏi: "Có được hay không?"

Qua nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nghe Hàn phu nhân dùng giọng điệu khẩn cầu này nói chuyện với mình, lòng chợt mềm nhũn, lời từ chối nghẹn lại ở cổ họng, không cách nào nói ra khỏi miệng.

Chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Hàn phu nhân thấy thế liền cảm kích cười một tiếng.

Không hiểu sao đáy lòng nàng chợt hơi chua xót. Người phụ nhân trước mắt, đã để tang chồng nhiều năm, một thân một mình lo liệu cả Hàn gia lớn như vậy, nuôi nấng nhi tử độc nhất thành người. Cực khổ lắm mới đợi được đến lúc Hàn Dịch có thể công thành danh toại sáng rọi cửa nhà, vui mừng đưa đi, lúc trở về, lại là một cỗ thi thể lạnh lẽo.

Người luôn luôn trưng ra dáng vẻ quý phụ danh môn cao quý đối với Thẩm Trại Hoa, trong chớp nhoáng này, bởi vì lo lắng cho Cam Đường, mà phải lên tiếng thỉnh cầu, biến thành một phụ nhân không thể bình thường hơn.

Nếu Hàn Dịch không chết, thì hôm nay, chắc chắn bà sẽ là một mẫu thân rất hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, hốc mắt nàng lại bất chợt nóng bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Hàn phu nhân dẫn mấy người làm đi đến trước mộ Hàn Dịch, còn Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ ở lại trong lương đình. Cam Đường lúc trước bị Thẩm Trại Hoa đe dọa, thêm vào đó mắt cá chân lại đau dữ dội, nên không dám lên tiếng, chỉ thỉnh thoảng đau quá mới không nhịn được hừ hừ hai tiếng. Thẩm Trại Hoa hết quay sang trái lại quay sang phải quan sát quan cảnh bốn phía, thật sự nhàm chán vô cùng, sau một thoáng do dự, mới mở miệng nói với Cam Đường: "Hàn phu nhân, mấy năm này như thế nào?"

Cam Đường giương mắt lên nhìn, thấy sắc mặt nàng không còn khó coi nữa, liền mở miệng đáp: "Cũng không tốt lắm. Sau khi Dịch ca mất được nửa năm, phu nhân ngày nào cũng bận rộn tìm cách để hạ bệ Ngô Vu Điền, tinh thần cũng không tệ lắm, ngươi cũng biết mà. Có điều, sau khi Ngô Vu Điền chết rồi thì tinh thần của bà càng ngày càng tệ, ngay cả chuyện trong phủ, cũng chẳng thèm trông nom quản lý. Nếu không có bên đằng ngoại giúp đỡ, chỉ sợ Hàn gia đã sớm suy tàn rồi!".

"Mấy năm này, bà sống rất khó khăn, cũng càng ngày càng nóng tính, cũng mắc bệnh hay quên, có lúc, chẳng khác nào một đứa trẻ, thay đổi thất thường!"

Thẩm Trại Hoa thở dài, cũng chẳng biết nói gì cho phải, khẽ dựa vào cây cột bên cạnh, nói: "Ta rất mệt, chợp mắt một lát đã. Nếu như ngươi đau quá, thì đánh thức ta dậy!".

Nhưng đang là giữa trưa, ánh mặt trời vô cùng gay gắt, dù Thẩm Trại Hoa nhắm nghiền cả hai mắt vẫn có thể cảm thấy chói chang. Trộm liếc mắt về phía Hàn phu nhân bên kia, liền thấy bà đang ngồi ngay ngắn ở trước mộ Hàn Dịch không ngừng gạt lệ, tóc mai hai bên đã điểm bạc, càng thêm đau nhói lòng người.

Thẩm Trại Hoa lại nghĩ tới chuyện ở lại Hàn phủ, lấy thân phận con dâu mà hầu hạ bên cạnh Hàn phu nhân.

******

Ngày đó ánh mặt trời cũng gay gắt, chói mắt như thế này. Thân thể Hàn Dịch lúc đầu cứng ngắc, lại từ từ mềm xuống. Nếu không phải trên người hắn không hề có chút độ ấm nào thì Thẩm Trại Hoa vẫn nghĩ rằng người nọ chỉ mệt mỏi quá mà ngủ thiếp đi thôi.

Ngày đêm không ngừng bôn ba, cuối cùng vẫn chạy về được kinh đô. Lúc này toàn thân Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ đều là vết máu, do phải chiến đấu với toàn bộ sát thủ do Ngô Vu Điền phái tới. Phu xe ngay từ lúc lần đầu bị vây lại đã chạy trốn mất dạng, nàng và Tiểu Thụ thay phiên đánh xe, trừ việc dừng lại một lần mua bánh màn thầu, thì ngựa vẫn không ngừng vó.

Khi Thẩm Trại Hoa men theo ký ức chạy xen tới trước Hàn phủ, khoảnh khắc vửa nhìn thấy gã sai vặt quen thuộc tiến lên đón, rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi nữa, ngã từ xe ngựa xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Đến khi nàng tỉnh lại thì trời đã tối đen, bên trong nhà chỉ có ánh nến lung la lung lay.

Vừa đứng lên, xương cốt tòan thân tựa như không còn là của mình, rời ra từng mảnh, Thẩm Trại Hoa không khỏi kêu lên một tiếng. Lúc này Hàn phu nhân chẳng khác nào bức tượng tĩnh tọa ở một bên quay đầu nhìn về phía nàng, nói: "Hàn Dịch chết thế nào? Ngươi phải kể lại rõ ràng mọi chuyện cho ta biết!".

Giọng của bà bình tĩnh cực kỳ, nhưng lại khàn khàn, cùng hốc mắt đỏ bừng kia đã chứng tỏ cái chết của Hàn Dịch có ảnh hưởng to lớn thế nào đối với Hàn phu nhân.

Thẩm Trại Hoa đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối mặt với Hàn phu nhân. Dù cho giờ phút này bà có rút kiếm đâm về phía nàng, thì cũng chẳng có gì là lạ. Ngồi thẳng người, Thẩm Trại Hoa bèn kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra ở Ung quận, từng chi tiết một, toàn bộ nói rõ ngọn ngành cho Hàn phu nhân, bao gồm việc Ngô Vu Điền cấu kết với Cát Minh, sau đó còn mang tới một liều thuốc độc trí mạng ngay trước mắt nàng và Tiểu Thụ, tự tay đút vào trong miệng Hàn Dịch. Sau đó hắn bắt hết cả người ở phủ Đô Úy, đổi thành người của mình.

Nghe xong tất cả, sắc mặt Hàn phu nhân vô cùng bình tĩnh đứng lên, nói: "Ta biết rồi. Chuyện còn lại, cứ để ta làm là tốt rồi. Ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi!".

"Thật xin lỗi!", mắt Thẩm Trại Hoa nhòe đi, nhìn bà sắp ra cửa, thiên ngôn vạn ngữ nhưng chẳng thể nói được một câu, lời ra miệng chỉ là một câu xin lỗi yếu ớt.

Bước chân Hàn phu nhân thoáng dừng lại trong chốc lát, rồi trực tiếp ra cửa. Thẩm Trại Hoa vô lực nằm lên giường, mặt tràn đầy chua xót, nước mắt rơi như mưa.

Ngày hôm sau, Hàn phu nhân liền vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều lui tới nhà mẹ đẻ ở Giang phủ. Bà bận nghĩ cách.. chuẩn bị mọi chứng cứ có liên quan đến tội trạng của Ngô Vu Điền, vì thế chuyện Hàn phủ cũng không có tâm tư quản lý, tất cả sự vụ liền giao cho Cam Đường ra mặt thay.

Bị trên dưới Hàn phủ rất có ăn ý bỏ qua, Thẩm Trại Hoa lại phát hiện Tiểu Thụ càng ngày càng không được bình thường.

Lúc mới bắt đầu nhất, con bé chỉ ở trong phòng rất ít ra ngoài, cũng rất ít nói chuyện. Bệnh tình càng ngày càng nặng, con bé cứ suốt ngày ngơ ngác ngồi

ở bên cạnh bàn, cơm đưa tới không biết ăn, ngay cả ngủ cũng đều quên.

Thẩm Trại Hoa vừa mới bắt đầu còn cố gắng khuyên giải, đợi con bé từ từ chueỷen biến tốt lên. Nhưng bất luận nàng có nói gì, Tiểu Thụ cũng không có một chút phản ứng, nếu không phải cánh mũi còn phập phồng hô hấp, thì chẳng khác nào người đã chết.

Mặt Tiểu Thụ vốn đang tròn quay mượt lập tức gầy đi nhanh chóng, chỉ mới mấy ngày mà đã da bọc xương rồi. Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày đúng giờ đút cơm, đúng giờ đánh cho con bé bất tỉnh để có thể nghỉ ngơi.

Có điều cơm canh mà phòng bếp đưa tới chất lượng càng ngày càng kém. Đầu tiên là không thấy một chút thịt, sau đó biến thành cơm canh lạnh ngắt, cuối cùng liền trực tiếp biến thành cơm thiu canh mốc. Thẩm Trại Hoa tức giận, nhưng cũng biết lý luận cùng đám nha hòan phòng bếp cũng chẳng có tác dụng gì. Nàng tìm đến Cam Đường, báo cho nàng ta biết chuyện này, nhưng người nọ lại trưng ra vẻ ngoài cười nhưng trong không cười đáp: "Ai nha phu nhân thật đúng là không quản lý việc nhà nên không biết củi gạo dầu muối đắt thế nào đâu. Phòng bếp này, mỗi ngày làm thức ăn đều giống nhau, làm sao mà chúng ta ăn lại vô sự, đến lượt phu nhân ăn lại có vấn đề?"

Thẩm Trại Hoa giận dữ, níu lấy Cam Đđường: "Ngươi tưởng ta là đồ ngu chắc? Thân thể Tiểu Thụ càng ngày càng không tốt, mà các ngươi đưa tới những thứ thức ăn kia, chẳng lẽ là, mạng của con bé lại không phải là mạng người?"

Cam đường lại hừ lạnh một tiếng, chợt vuốt ve bàn tay Thẩm Trại Hoa, tựa như cuồng loạn quát lên: "Mạng người? Ngươi còn biết đến mạng người sao? Mạng của đứa ngốc kia cũng là mạng, vậy còn mạng của Dịch ca thì không phải chắc?". Chỉ mới nói một câu mà trên mặt Cam Đường đã đầy nước mắt.

"Lúc đi Dịch ca vẫn còn khỏe mạnh như thế, nhưng người tốt như vậy, nói không còn là không còn nữa. Đều tại ngươi! Đều tại ngươi! Còn cả đứa ngốc kia nữa. Kể từ khi các ngươi vào Hàn phủ, chẳng có chuyện tốt nào, nhưng Dịch ca chưa bao giờ óan trách một câu. Nhưng còn các ngươi, thế nhưng lại hại chết huynh ấy. Thẩm Trại Hoa ngươi và Thẩm Tiểu Thụ kia nữa đã hại chết hắn, có biết không!"

Cam Đường xoa xoa mặt, lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, mặt đầy tàn nhẫn nói: "Điều mà ta hối hận nhất đó chính là đồng ý với phu nhân, ở lại kinh đô, mặc cho ngươi đi theo Dịch ca đến Ung quận. Ta sớm phải biết, cái đồ sao chổi như ngươi, sẽ khắc chết huynh ấy chứ!".

Thẩm Trại Hoa lui về sau một bước, há mồm muốn nói, nhưng một chữ cũng thotó ra được. Yên lặng chốc lát, cuối cùng nàng bèn trở về viện của mình.

Nàng biết trên dưới trong phủ ít nhiều đều có chút hận mình. Hàn Dịch vừa chết, gia nghiệp Hàn phủ liền không có người nối nghiệp. Hàn phu nhân mất đi nhi tử độc nhất, Cam Đường mất đi trúc mã mà mình yêu thương. Đám người hầu đều phải dựa vào Hàn phủ, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, trong lòng bọn họ tự nhiên cũng vô cùng óan hận nàng.

Nhưng không ai ở trước mặt nàng dám quang minh chính đại nói thẳng ra những lời này, còn bản thân nàng cũng liền tự lừa mình dối người, khi tất cả những oán hận không tồn tại, hi vọng có thể ở Hàn gia an ổn sống qua ngày, thay Hàn Dịch tận hết hiếu đạo.

Nhưng hôm nay bị Cam Đường dội một gáo nước lạnh vào mặt như thế, trong nháy mắt hòa tan tất cả tầng băng, cùng hận ý và áy náy bị che giấu, trong giây tất cả đều bị mở ra dưới ánh mặt trời chói changg. Thẩm Trại Hoa vô lực phản bác từng chữ từng câu của Cam Đường, nàng chỉ có thể thua thảm thương mà chạy.

Tiểu Thụ vẫn ngu ngơ như cũ, Thẩm Trại Hoa nhìn con bé vốn tràn đầy linh khí hôm nay lại trở nên trống rỗng vô hồn, tâm lại càng thêm đau đớn. Ôm Tiểu Thụ vào lòng, hà hơi lên bàn tay đầy vết nứt của con bé lẩm bẩm nói: "Chờ Ngô Vu Điền chết rồi, ta liền dẫn muội đi thôi!".

******

Sau Tết, Hàn phu nhân trong phủ đợi một thời gian cuối cùng sắc mặt cũng hòa hoãn hơn nhiều. Thẩm Trại Hoa suy đoán có lẽ là chuyện của Ngô Vu Điền đã có tiến triển, liền tìm đến từ biệt.

"Phu nhân, ta muốn dẫn Tiểu Thụ đến Ung quận một chuyến nữa!". Thẩm Trại Hoa do dự nửa ngày, vẫn nhắm mắt mở miệng. Nàng không mặt mũi nào gọi Hàn phu nhân là mẫu thân, chỉ có thể xưng một tiếng phu nhân.

"Vì sao?"

"Lúc ấy chính mắt ta thấy hắn ta tự tay đưa thuốc đến miệng Hàn Dịch, hôm nay, ta phải tận mắt thấy hắn chết ở trước mặt mình, dù cho có tự mình động thủ cũng không sao!". Thẩm Trại Hoa lại nói tiếp: "Hơn nữa tình huống của Tiểu Thụ càng ngày càng không tốt, lần này đến Ung quận, hi vọng con bé có thể có chuyển biến tốt hơn!".

Hàn phu nhân có lẽ quá mệt mỏi nên chỉ hơi hé mắt ra, phất phất tay nói: "Ngươi muốn đi thì đi đi. Ta có chút mệt mỏi, trở về đi, để ta nghỉ một chút!".

Thẩm Trại Hoa vẫn chưa xoay người ra cửa, đứng lên đi tới trước mặt Hàn phu nhân, "Bịch" một tiếng, quỳ xuống. Hàn phu nhân bị cử động bất ngờ này làm cho giật mình, vốn mắt không mở ra được lập tức tiêu tán mất: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Thẩm Trại Hoa quỳ xuống, dập đầu ba cái, rồi đưa tờ thư trong ngực giao cho Hàn phu nhân: "Phu nhân, ta và Tiểu Thụ chuyến đi này, cũng sẽ không trở lại nữa. Cái chết của Hàn Dịch khiến Tiểu Thụ bị tâm kết quá nặng, ở chỗ này, chỉ sợ cả đời này con bé đều không khỏe!"

Hàn phu nhân cầm tờ thư trong tay nhìn lướt qua một lượt, vô lực lấy tay chống đầu, mệt mỏi không chịu nổi nói: "Hàn Dịch đã sớm vì tính toán trước thay cho ngngươi rồi, ta còn có thể nói gì? Ngươi muốn đi liền đi thôi. Ngươi lưu lại nơi này, ngược lại làm cho ta vừa nhìn thấy, liền nhớ đến cái chết của

Hàn Dịch, càng thêm đau khổ!".

Thẩm Trại Hoa lại tiếp tục dập đầu: "Nguyện phu nhân mãi mãi an khang."

Hàn phu nhân châm chọc cười một tiếng: "Ta có sống đến trăm tuổi, thì cũng có ích lợi gì?". Dứt lời liền đứng dậy, đi vào bên trong, một thân trắng bệch, ngay cả hoa phục trên người cũng không che giấu nổi.

******

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Trại Hoa liền dẫn Tiểu Thụ chạy tới Ung quận, trước khi Ngô Vu Điền bị hành hình một ngày, liền len lỏi vào cửa phòng giam của hắn ta.

Nửa năm không gặp, Ngô Vu Điền đã sớm không còn phong độ như lúc đầu. Nửa năm qua, đầu tiên là thế lực của Cát Minh tan rã không còn một mống một cách thần bí, tiếp đến là một giám sát sứ khó dây dưa vô cùng. Hắn ta bôn tẩu khắp nơi, nhét bạc khắp chốn, chờ mong có thể được khai sáng đường đi nước bước, lại không hề có tác dụng. Có người nhận bạc lại không hề làm gì; Có người lại dứt khoát đóng cửa không tiếp. Cho đến lúc cùng đường rơi vào kết cục tù nhân này, cũng chưa từng có một ai đưa tay ra giúp hắn ta, dù là vài lời đôi câu trợ giúp, cũng chưa từng có.

Giờ phút này Ngô Vu Điền đã gầy như một bộ xương khô. Hắn ta bị giam ở một góc khuất nhất tại đại lao Ung quận, âm u ẩm ướt, chỉ có gián chuột hoành hành. Đội trưởng nhà lao đã mấy ngày chưa cho hắn ta ăn gì, chỉ có thể nhai nát cỏ tranh ẩm ướt trong lao cho đỡ đói, lại không hề có tác dụng, cơn đói cứ hành hạ không tha, trong thoáng chốc hắn ta còn nghĩ đến việc gặm cả tay của mình.

Cho nên khi Thẩm Trại Hoa mở hộp đựng thức ăn thơm lừng nóng hổi ra thì trong nháy mắt Ngô Vu Điền dùng hết hơi sức toàn thân, nhào tới cửa tù, con mắt đục ngầu bộc phát ra ánh sáng rỡ nhìn chằm chằm hộp đựng thức ăn trước mặt, liều mạng đưa cánh tay với lấy nó.

Thẩm Trại Hoa chậm rãi dịch hộp đựng thức ăn về sau một bước, từ trong lòng móc ra một cái bình nhỏ, huơ huơ về phía Ngô Vu Điền, chậm rãi đổ vào trong thức ăn: "Ngô đại nhân, đây là loại thuốc mới vừa được bào chế, mới mẻ lắm, nghe nói phát tác đặc biệt mau!". Sau khi quấy lên, liền đẩy thức ăn tới trước mặt Ngô Vu Điền, nói: "Ngô đại nhân chắc là đói bụng lắm hả. Đây là đồ ăn ta sai người làm, toàn những món ngài thích ăn cả. Đại nhân nếu không ghét bỏ, thì mau ăn đi!".

Thức ăn thơm nứt mũi được Thẩm Trại Hoa lấy ra, theo thứ tự bày ở trước mặt Ngô Vu Điền. Hắn biết rõ đồ này không thể ăn, nhưng lại không kìm được cơn đói đang sôi trào ầm ĩ trong dạ dày, trống rỗng co quắp mấy ngày nay, trong nháy mắt cơn đói hóa thân thành mãnh thú, nuốt trọn tất cả lý trí, khiến hắn ta vô lực suy tư. Ngô Vu Điền hung tợn nuốt nước bọt ừng ực, tay cầm thức ăn lên cho vào miệng mình.

Thẩm Trại Hoa ở một bên lẳng lặng nhìn, lạnh lùng nói: "Ban đầu ta tận mắt thấy ngươi tự tay đưa thuốc đến tận bên miệng Hàn Dịch, hôm nay, ta cũng tận mắt nhìn ngươi đưa độc vào trong miệng của mình. Ngô đại nhân, ngươi nói, cái này có châm chọc hay không?".

Ngô Vu Điền cũng không nhàn rỗi trả lời nàng. Nhưng vừa mới nhét được hai miếng thức ăn vào miệng thì dược tính thì đã phát tác, đau đớn tràn đầy trời đất xông đến, từ chân lên tận đỉnh đầu, toàn thân cao thấp không có một chỗ nào không đau. Máu nóng theo khóe miệng, hốc mắt, trong tai chảy ra, mơ hồ cả khuôn mặt.

Tiểu Thụ ở một bên nhìn chằm chằm vào thi thể đang mở mắt trừng trừng của Ngô Vu Điền, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng khẽ cười một tiếng.

Thẩm Trại Hoa kéo Tiểu Thụ bước ra khỏi đại lao âm trầm. Ánh mặt trời chợt đâm vào mắt bọn họ, hơi nhoi nhói, bất giác nước mắt cứ thế thi nhau chảy ra.

"Lần này chúng ta sẽ không trở về Hàn gia nữa, nên phải tìm một chỗ để cư ngụ mới được. Muội muốn đi đâu? Trở về núi Kim Ngân hoặc là ở chỗ khác?". Thẩm Trại Hoa đưa tay che một bên mắt, hỏi.

Tiểu Thụ cúi đầu nhìn mũi chân nửa buổi, mới nói: "Tìm một chỗ ở Kinh đô đi, muội muốn ở gần chỗ chôn cất của huynh ấy một chút!".

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Tiết trời vào thu, nên ngày cũng ngắn lại. Chỉ ngẩn người một lúc mà ánh mặt trời cũng từ từ dịu đi nhiều, không còn chói mắt như lúc giữa trưa nữa. Thấy trời đã bắt đầu ngả về tây, Cam Đường liền sai tiểu nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh đi đến chỗ Hàn phu nhân: "Đi báo với Lão phu nhân, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta cần phải trở về thôi!".

Tiểu nha hoàn bước nhanh đến chỗ Hàn phu nhân, khẽ khàng giải thích một phen, rồi dìu Hàn phu nhân đứng dậy, đi về phía đình nghỉ mát.

Thẩm Trại Hoa đứng dậy, đang muốn mở miệng đi trước, Hàn phu nhân đã chen ngang: "Ngươi giúp ta chăm sóc Đường nhi một tay. Đường núi khó đi, khí lực của ngươi lại tốt hơn những người khác, nếu con bé không đi được, ngươi còn có thể cõng nó được!".

Thẩm Trại Hoa thở dài: "Đường xuống núi cũng không quá xa, nàng ta chỉ bị trật chân thôi chứ đâu phải gãy chân, bà sai nha hoàn đỡ hai bên là được rồi."

Hàn phu nhân nghe nàng cự tuyệt, lập tức đổi sắc mặt, lã chã chực khóc nói: "Nếu Hàn Dịch còn, ta và Đường nhi cũng không phải cầu xin ngươi thế này. Nếu như ngươi thật sự không muốn, ta cũng không miễn cưỡng nữa, ngươi cứ đi trước đi, ta theo Đường nhi từ từ đi xuống là được!".

Từ trước đến giờ Thẩm Trại Hoa chỉ thích mềm không thích cứng, Hàn phu nhân vừa nói như vậy, nàng cũng không nỡ từ chối nữa, bất đắc dĩ liếc nhìn Tiểu Thụ, rồi quay sang gật đầu với Hàn phu nhân: "Ta đi cùng các người là được chứ gì!".

Hàn phu nhân vẫn lệ rơi không ngừng mà nàng vốn cũng không có tài dỗ dành người khác, lập tức đi về phía dưới chân núi, lành lạnh nói: "Nếu như muốn khóc ở đây, cũng không phải là không được. Có điều lúc trước nghe nói nơi này thường có sói xuất hiện, còn cắn bị thương không ít người. Nhưng biết đâu phu nhân ngài một thân quý khí, nhất định không sợ thì sao!".

Hàn phu nhân lập tức ngừng khóc, nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, rồi lại quay sang nhìn Cam Đường bên cạnh, nói: "Ngươi đi chậm một chút, chúng ta không theo kịp!".

Thẩm Trại Hoa nghe vậy lại không kìm được thở dài, chấp nhận chậm lại mấy bước, chờ đoàn người sau lưng đuổi theo.

******

Lúc sắp xuống núi, liền có một nha hoàn lanh lợi chạy xuống trước đi gọi phu xe đang chờ ở cách đó không xa. Nhưng đến khi Thẩm Trại Hoa cõng Cam Đường đến nơi thì ngược lại chẳng thấy xe ngựa đâu mà đập vào mắt lại là hai phụ tử Cố Nam Châu và Cố Đồi đang dắt tay nhau đứng ở đầu đường.

Chẳng biết tại sao Thẩm Trại Hoa có chút quẫn bách, vừa đi tới chỗ đất bằng, liền đặt Cam Đường xuống, ngẩng đầu lên hỏi: "Sao các ngươi lại tới đây?"

Sắc mặt Cố Nam Châu hơi u ám, đáp: "Hôm qua, ngươi đã nói là đến giữa trưa sẽ về. Nên sau khi dạy học xong mà chưa thấy bóng dáng người đâu liền hỏi phương hướng, dẫn Cố Đồi tìm tới đây!".

Thẩm Trại Hoa bất đắc dĩ cười ha ha: "Vì phát sinh chút chuyện nên mới chậm trễ như thế!"

Cố Nam Châu liếc nhìn Cam Đường đứng yên ở một bên: "Đây chính là nguyên nhân gây ra chậm trễ của ngươi?"

Thẩm Trại Hoa liếc thấy Hàn phu nhân chậm rãi đến gần, cũng không tiện nói thêm gì nữa, lập tức quay sang nói với Cố Nam Châu: "Ngươi đợi chút, ta đi cáo biệt trước đã!". Dứt lời liền xoay người chạy đến trước mặt Hàn phu nhân khách khí tạm biệt, sau đó lại nhanh chóng chạy đến chỗ Cố Nam Châu, lôi kéo Tiểu Thụ, đi thẳng về hướng thôn Hạ Tuyền.

Hàn phu nhân còn chưa kịp nói gì, Thẩm Trại Hoa cũng đã chạy đi xa, ngạc nhiên mồm chữ O mắt chữ A đang muốn gọi người lại thì phu xe đã chạy xe ngựa tới. Cam Đường nỗ lực đi tới bên cạnh bà, nói: "Phu nhân, chúng ta cũng sớm trở về thôi. Sắc trời không còn sớm, trễ nữa sẽ không có cách nào vào thành mất!".

Sau khi ổn định vị trí, Cam Đường đột nhiên hỏi: "Phu nhân, trước nghe người ta nói, Nhị công tử Cố Gia bị bệnh qua đời sao?"

Hàn phu nhân cúi đầu nghĩ nghĩ, rồi đáp: "Hình như có chuyện như vậy. Nghe nói Nhị công tử Cố Gia vẫn luôn là yếu ớt nhiều bệnh, hàng năm đều không gặp người, ở biệt viện tĩnh dưỡng Cố Gia hay sao ấy. Thời gian trước trở bệnh nặng qua đời. Mà ngươi hỏi cái này làm gì?"

Cam Đường cười cười: "Mới vừa rồi con nhìn người nam nhân kia có chút quen mắt. Vừa mới lên xe mới nhớ ra, vóc dáng người này có chút giống với Nhị công tử Cố gia, cho nên mới thắc mắc hỏi thôi."

"Nhị công tử Cố Gia hàng năm tĩnh dưỡng ở biệt viện, người trong thành gặp qua hắn quả thực đã ít lại càng ít, làm sao ngươi lại gặp được?".

Cam Đường thoáng ngượng ngùng đáp: "Năm đó bướng bỉnh, đi theo Dịch ca đến Cố Gia, trong lúc nhất thời chạy loạn bị lạc đường, vừa vặn gặp phải một vị công tử thiện tâm, chỉ đường cho con. Sau lại còn nghe thấy nha hoàn kêu một tiếng Nhị thiếu gia mới biết đó là Nhị công tử Cố Gia hàng năm không gặp người. Bởi vì thời gian đã lâu rồi, cho nên mới vừa rồi nhìn người nọ, chẳng qua cảm thấy có chút quen mắt, nên mới sực nhớ ra, vóc dáng người này có chút giống với công tử Cố gia kia mà thôi!".

Leo núi cả ngày, nên lúc này Hàn phu nhân cũng mỏi mệt rã rời, che miệng ngáp một cái, tùy ý khoát tay nói: "Chắc là người giống người mà thôi. Ta hơi mệt, nhắm mắt một lát, đến nơi thì gọi ta. Nếu là đau chân quá thì cứ để cho nha hoàn đỡ ngươi vào là được!".

Cam Dường gật đầu một cái, đưa tay lấy chăn nhẹ nhàng đắp lên trên người Hàn phu nhân, nói: "Người nghỉ ngơi đi ạ!".

******

"Vị phụ nhân vừa nãy là ai? Vì sao ngươi phải cõng xuống núi? Ta thấy núi kia mặc dù cao, nhưng đường cũng không tính khó đi, mà cần phải cõng xuống mới được?". Mới vừa quẹo vào khúc quanh, không nhìn thấy đám người kia nữa, Cố Nam Châu liền mở miệng hỏi.

Thẩm Trại Hoa không cần nghĩ cũng hiểu "Phụ nhân" trong miệng Cố Nam Châu đang ám chỉ ai, lập tức giải thích: "Nàng ấy là Cam Đường, mặc dù là đại nha hoàn của Hàn phu nhân, nhưng bà ấy luôn coi trọng không khác gì nữ nhi ruột. Trưa hôm nay nàng ta không cẩn thận bị trẹo chân, xuống núi khó khăn, nên ta mới cõng một đoạn mà thôi!".

Nghe xong, sắc mặt của Cố Nam Châu vẫn chưa hòa hoãn đi tí nào: "Cũng không phải là không mang theo nha hoàn, cần gì đến lượt ngươi cõng chứ, chẳng qua là muốn khi dễ ngươi tốt bụng không nỡ từ chối người mà thôi!".

Thấy hắn bất bình thay mình, Thẩm Trại Hoa cũng không có ý kiến gì, đáp: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, chỉ cõng một đoạn đường ngắn thôi, so với sức lực của ta mà nói, cũng không phải là chuyện mệt mỏi gì. Lại nói, nếu Hàn Dịch còn sống, họ cũng sẽ không bị trật chân mà không cách nào xuống núi như thế này, cũng không cần nhờ một người ngoài như ta tới giúp một tay!".

Cố Nam Châu thấy sắc mặt nàng không được tốt lắm, liền dừng đề tài, yên lặng đi bên cạnh. Cố Đồi đã sớm kéo Tiểu Thụ chạy xa xa, đường núi yên tĩnh, gió từ từ nổi lên, tiếng lá cây khô giòn lạo xạo dưới chân càng thêm nổi bật, thỉnh thoảng có chiếc lá bị thổi lìa cành chậm rãi phiêu du vài vòng rồi rơi xuống đất.

Tia sáng cuối cùng cũng chìm vào trong vực sâu, trong lúc nhất thời, cả thiên địa đều chìm trong u ám, đường núi mơ hồ, chỉ là có thể thấy được mờ mờ. Thẩm Trại Hoa nhìn ra phía trước kêu: "Tiểu Thụ, đường núi không nhìn rõ, muội nhớ để ý Cố Đồi, đừng chạy quá nhanh kẻo ngã!".

Cách đó không xa truyền đến tiếng của Tiểu Thụ: "Biết rồi, chúng ta ở phía trước một đoạn thôi!".

Vậy mà đi chưa được một dặm, bóng tối hắc ám dần dần lùi xa, trời bỗng sáng hơn rất nhiều. Cố Nam Châu đột nhiên vỗ vỗ vai Thẩm Trại Hoa, nói: "Nhìn kìa!"

Thẩm Trại Hoa nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, trong nháy mắt đó, ánh trăng sáng ngời mượt mà nhưng lại không hề nhức mắt đang dịu dàng thoát khỏi đỉnh núi, treo lơ lửng giữa không trung. Ánh trăng nhu hòa như nước, êm ái lan tràn ra tới tận đỉnh núi, trong lúc nhất thời, cảnh sắc trở nên đẹp hơn rất nhiều. Trong núi bóng cây rậm rạp, được ánh trăng chiếu rọi, xuyên qua nhánh cây rậm rạp chằng chịt chiếu sáng cả con đường.

Đường núi khó đi, người trên đường sốt ruột trở về nhà. Vừa ngẩng đầu, chợt thấy ánh trăng sáng rọi, tùy ý vung vãi, khẽ sượt qua đầu vai, bên cạnh còn có người yên lặng làm bạn.

Gió mát trăng thanh làm bạn, hình như đường về cũng không còn khó đi như lúc ban đầu nữa.

"Trăng vừa sáng vừa tròn!", Thẩm Trại Hoa nhìn chằm chằm ánh trăng cảm thán.

Cố Nam Châu lại không để ý đến ánh trăng mà nghiêng đầu nhìn người nào đó đang nở nụ cười, bản thân liền thấy vô cùng thỏa mãn.

Phía trước bỗng vang lên tiếng Cố Đồi: "Nhìn đi, trăng sáng thật là lớn!"

Tiểu Thụ: "Dùng ngón tay chỉ vào trăng sáng sẽ bị cắt tai!"

Chú ý đồi: "À? Không thể nào, vậy làm sao bây giờ? Lỗ tai ta mềm mại thế này, nếu bị cắt mất thì xấu lắm!".

Tiểu Thụ: "..... Ta cũng không biết. Cắt thì cắt thôi, mọc lại một cái khác cũng không phải không tốt!".

Cố Đồi: "..... Ngộ nhỡ không mọc lại được, ngươi có ghét bỏ ta hay không?"

Tiểu Thụ: "Không biết."

Cố Đồi: "Oa, Tiểu Thụ, ngươi đối với ta thật tốt, ngay cả khi ta không có lỗ tai cũng không chê!"

Tiểu Thụ: "Dù sao ngươi có hay không có lỗ tai cũng chẳng có gì khác biệt, ta cũng không cần phải chê gì cả!".

Cố Đồi: "....."

Nghe hai đứa trẻ đối thoại, Thẩm Trại Hoa cười khẽ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Cố Nam Châu bên cạnh nói: "Đa tạ ngươi hôm nay đã tới đón chúng ta. Bằng không chỉ có ta và Tiểu Thụ, đường về khẳng định nhàm chán muốn chết. Thật ra thì tính tình Tiểu Thụ rất cô tịch, ngoài mặt thì cười híp mắt, nhưng lại không có một người nào chơi cùng, cùng may là có Cố Đồi!".

Cố Nam Châu nhìn hai bóng đen trước mặt, cười cười, đáp: "Đừng khách sáo. Bản thân ta khi còn ở kinh đô, hàng năm đều ru rú trong nhà, Cố Đồi theo ta, cả ngày ngòai nha hoàn và người hầu, cũng chẳng có ai bằng tuổi để chơi cùng. Trước ở trong nhà, mấy lão nhân vẫn luôn nuông chiều nó, lại có nha hoàn dụ dỗ nên mới tạo thành tính khí thối như thế. Tiểu Thụ rất tốt, tuổi còn nhỏ, lại hiểu chuyện, thằng bé chơi cùng cũng lây nhiễm không ít!".

Từ trước đến nay có ai mà không thích nghe con em mình được khen, Thẩm Trại Hoa nhếch miệng cười cười, không chút khách khí nói với Cố Nam Châu: "Muội ấy từ nhỏ đã thật hiểu chuyện, rất ít khi để cho người phải hao tâm. Lúc Hàn Dịch còn cũng nói con bé quá hiểu chuyện, khiến cho người ta đau lòng không thôi!".

"Tiểu Thụ và Hàn tướng quân quả nhiên rất thân cận!". Cố Nam Châu nói tiếp.

"Hàn Dịch đối với Tiểu Thụ rất tốt. Năm ấy ta theo Hàn Dịch hồi kinh thì đi ngang qua Kim Ngân trại, nửa đêm hắn bị đói tỉnh, lục lọi đi phòng bếp, kết quả bị Tiểu Thụ đứng ở trước bếp lò làm cho sợ hết hồn. Nhưng mà hai người họ cũng thật có duyên, Hàn Dịch bị dọa giật mình, nhưng mà một chút cũng không ghét Tiểu Thụ, hơn nửa đêm còn gõ cửa phòng ta, thương lượng có thể thu dưỡng tiểu cô nương này hay không?".

"Sau đó thì sao? Ngươi đồng ý?"

"Ta không lập tức gật đầu ngay mà nói là cần phải đi xem xét một chút. Kết quả người vừa dẫn đến trước mặt mới phát hiện hóa ra là Tiểu Thụ. Trước kia con bé đi theo một Lão Đầu võ công thật cao ở trên một ngọn núi cách Kim Ngân trại rất gần, ta thấy hai người bọn họ một già một trẻ nương tựa vào nhau nên thường đưa một ít thức ăn sang, dần dà cũng trở nên quen thuộc!". Nhớ tới những ngày vui vẻ ở Kim Ngân trại, Thẩm Trại Hoa bồi hồi không thôi.

"Sau vừa hỏi mới biết, Lão Đầu kia gặp đại nạn, chỉ để lại cho Tiểu Thụ chút lương khô, bảo con bé tự mình đi tìm người nhà, còn bản thân ông ấy vừa sáng sớm đã không thấy tăm hơi. Tiểu Thụ không chịu đi, ở đó đợi người, đợi đến khi lương khô đều cạn, bụng đói mốc meo mới lần mò vào trại chúng ta kiếm đồ ăn, lại vừa vặn gặp phải Hàn Dịch. Rồi con bé theo chúng ta hồi kinh. Hàn Dịch yêu thương muội ấy, còn nhỏ tuổi mà đã không cha không mẹ, chỉ được một Lão Đầu nuôi lớn, lại còn là một lão già quái dị không đáng tin cậy, cho nên đối xử với con bé đặc biệt tốt, nhất định là muốn gì được nấy, so với ta không biết còn tốt hơn bao nhiêu lần!".

"Vậy còn ngươi? Ngươi làm sao lại quen biết với Hàn tướng quân, rồi kết thành phu thê?". Thấy nàng cao hứng, Cố Nam Châu cũng liền thuận miệng hỏi. Năm đó Thẩm Trại Hoa là trại chủ của một sơn trại, mà Hàn Dịch cũng là nam nhân Quý tộc thế gia vừa trẻ tuổi lại có triển vọng, hai người họ nhìn thế nào cũng sẽ không liên quan đến nhau mới phải.

Thẩm Trại Hoa chợt lâm vào lúng túng, sâu kín thở dài đáp: "Đều do năm đó còn trẻ nên đã quá ngốc thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nói cho cùng, hôn sự của nàng và Hàn Dịch, từ đầu tới cuối chẳng qua cũng chỉ là một sự kiện quạ đen mà thôi. Mà tất cả ngọn nguồn đều bắt đầu từ mối hoài xuân của thiếu nữ Thẩm Trại Hoa.

Trong lòng của mỗi người thiếu nữ, đều sẽ có một bức họa hoặc rõ ràng hoặc mơ hồ, về phu quân tương lai của mình. Có thiếu nữ cất giấu hình ảnh thư sinh phong lưu, có thiếu nữ lại cất giấu một thiếu niên với nụ cười tỏa nắng ấm áp như mùa xuân. Mà lúc đó thiếu nữ Thẩm Trại Hoa, vẫn kiên định cho là, vị hôn phu tương lai của mình nhất định là một nhân vật oai hùng giống như Tiết Đinh Sơn.

Mà mình, chính là Đậu Tiên Đồng ngồi chờ ở núi Kỳ Bàn.

Vậy mà năm qua năm, có vô số người đi đường đi ngang qua núi Kim Ngân, nhưng lại chẳng hề có Tiết Đinh Sơn nào xuất hiện. Cho đến ngày Hàn Dịch cùng một tiểu đội nhân mã hộ tống lương thảo đi vào trong thành, ngang qua chỗ bọn họ.

Ngày đó ánh mặt trời đặc biệt ấm áp, Hoàng Lịch nói thích hợp để xuất hành, thích hợp để cưới gả.

Ngày đó Nhị Đương Gia Đồi Giản sáng sớm đã lên ngay trấn trên tìm thợ rèn. Không có Đồi Giản dẫn đầu, Thẩm Trại Hoa vốn định ở trong trại leo cây, móc móc tổ chim giết thời gian, nhưng lại bị các huynh đệ cứng rắn kéo xuống núi: "Chúng ta là thổ phỉ, thổ phỉ, đường đường là một trại chủ lại cứ ngày ngày dẫn các huynh đệ đi móc tổ chim làm cái quỷ gì! Có thể tôn trọng đám giặc cướp chúng ta một chút hay không!"

Thẩm Trại Hoa không cưỡng được đạo đức nghề nghiệp đang dấy lên trong lòng bọn họ, không thể làm gì khác hơn là đồng loạt xuống núi, ai ngờ nằm ở trong bụi cỏ nửa buổi, ngay cả một mống khách qua đường cũng không thấy, chỉ có tiếp xúc thân mật với mấy con giun con dế mà thôi. Đến khi không kiên nhẫn được nữa, Thẩm Trại Hoa mới thấp giọng nói với Nhị Cẩu Tử cũng đang nằm trong tư thế giống y chang mình rằng: "Chúng ta trở về đi thôi, đến giờ ăn cơm rồi!".

Nhị Cẩu Tử tặng cho nàng một ánh mắt với hàm ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm mặt đường: "Chờ một chút, chờ một chút, Lão đại à, ngươi có biết cái gì gọi là dục tốc bất đạt hay không, thổ phỉ như chúng ta, phải rèn được tính kiên nhẫn, thì mới có thể đợi được bạc tới cửa chứ!".

Thẩm Trại Hoa ấn ấn cái bụng xẹp lép, vẫn chưa từ bỏ ý định: "Chúng ta trở về ăn một bữa cơm, sau đó lại xuống lần nữa?".

Lúc này Nhị Cẩu Tử ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn nàng nữa, nghiêm trang nói: "Lão đại, không phải là ta khinh thường ngươi đâu! Nhưng ngươi thử nghĩ xem, ở trong trại này, người nào chơi bời lêu lổng nhất? Là ngươi đấy! Người nào một ngày ăn nhiều nhất? Là ngươi chứ còn ai! Ai là chủ nhân của cái trại này? Là ngươi đúng không! Nhưng ngươi thử nhìn lại mình mà xem, nào có tí dáng vẻ của một trại chủ nào? Trong trại chúng ta, nếu không có Nhị đương gia ở đây, khẳng định đã sớm bị trại khác nuốt mất rồi. Lão đại ngươi có thể đứng đắn nghiêm túc một chút được không? Mặc dù này trại là Lão trại chủ để lại cho ngươi, nhưng ngươi cũng không thể phá của như vậy chứ! Ta nói này, ngươi mà cứ mãi như vậy thì cái ghế trại chủ này rất có thể sẽ đổi tên thành Nhị đương gia đấy!".

Thẩm Trại Hoa đang muốn đáp lại rằng "Đồi Giản sẽ không soán vị đâu" thì lại thấy Nhị Cẩu Tử nói: "Ta đang rất nghiêm túc đấy! Ngươi phải biết, Thủy Năng kia ngòai nấu cháo, còn có thể làm được gì?"

Thẩm Trại Hoa lập tức tiếp lời: "Còn có thể chưng gạo nấu cơm?"

Mặt Nhị Cẩu Tử tỏ vẻ không có thuốc nào cứu được nữa nhìn nàng, rồi yên lặng nghiêng đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm mặt đường. Đúng lúc nghĩ đến việc Nhị đương gia chắc chắn soán vị rồi! Trại chủ như vậy, thật sự là không được, không được!

Đầu đường đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Nhị Cẩu Tử lay lay Thẩm Trại Hoa đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh: "Tới rồi!".

Tiếng vó ngựa cách chỗ ẩn thân của đám người bọn họ rất gần. Khi Thẩm Trại Hoa thấy rõ người tới, liền hưng phấn khác thường, nói: "Lên! Ta sẽ chăm sóc tên ở giữa, còn lại các ngươi giải quyết."

Sau đó Nhị Cẩu Tử liền trơ mắt nhìn Thẩm Trại Hoa cực kỳ thuận tay rút thanh đao bên hông, rồi nhảy ra giữa đường, chỉ vào Hàn Dịch đang ngồi trên lưng ngựa: "Ngươi có nguyện ý trở về sơn trại cùng ta hay không?".

Ngựa của Hàn Dịch bị sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Trại Hoa dọa sợ liền dựng cả bốn vó lên, Hàn Dịch bất đắc dĩ, sau khi dùng lực giữ chặt dây cương liền tung người xuống ngựa, đi tới trước mặt Thẩm Trại Hoa nói: "Cô nương nói thế là có ý gì?"

Thẩm Trại Hoa thấy bộ dạng của người này thật tuấn tú, rất có kiên nhẫn mà lập lại một lần nữa: "Ta hỏi ngươi, có nguyện ý trở về Kim Ngân trại, làm tướng công ta hay không? Trại của chúng ta rất tốt, ăn no mặc ấm, người bên trong cũng đặc biệt tốt, ngươi nhất định sẽ thích!".

Rốt cuộc Hàn Dịch cũng hiểu cô nương trước mắt đang muốn nói gì, trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay cười. Hắng giọng một cái, đáy lòng cẩn thận châm chước một phen, Hàn Dịch mới mở miệng nói: "Cô nương, chúng ta hiện đang đóng quân trong thành, chuyến này đi có chuyện quan trọng, kính xin cô nương giúp đỡ, để cho chúng ta thuận lợi quay về, được không?"

Thẩm Trại Hoa nhìn đám người Nhị Cẩu Tử đứng ở phía sau, chậm rãi đáp: "Ta đâu có nói không cho ngươi qua, chỉ cần ngươi theo ta lên núi thành thân là được rồi, chuyện này không mất bao nhiêu thời gian đâu!".

Hàn Dịch âm thầm đếm nhân mã của mình, vừa cẩn thận dò xét người trong Kim Ngân trại, tính toán xem phần thắng chừng bao nhiêu. Chuyến này hắn có trách nhiệm vận chuyển lương thảo từ phía dưới nộp lên về trong thành, nghĩ rằng khoảng cách không xa lắm, lại nghe nói trên tuyến đường này rất an toàn, nhất thời sơ ý, không mang bao nhiêu nhân mã đi theo. Lần này chợt gặp gỡ đám người Thẩm Trại Hoa nhân số không tính là ít, lại không nhìn rõ thực lực ra sao, Hàn Dịch cũng không dám tùy ý hành động.

Đang muốn mở miệng thương thuyết một phen, thì người nào đó lại không bình tĩnh nổi, quay đầu nhỏ giọng nói với Nhị Cẩu Tử: "Không bằng chúng ta trực tiếp động thủ đi, hắn quá nhiều lời, ta ta cảm giác mình nói không lại hắn đâu!".

Nhị Cẩu Tử đã bị hành động bộc phát bất ngờ này của nàng chấn kinh, lắp ba lắp bắp hỏi: "Lão đại cô nãi nãi của tôi ơi, ngươi còn hung hăng hơn cả bọn ta khi tranh giành phụ nữ nữa cơ đấy!"

Thẩm Trại Hoa lườm hắn ta một cái: "Dám gọi ta là cô nãi nãi hả, ta còn lâu mới có ngoại tôn xấu như ngươi vậy. Có điều ngươi nói đúng rồi, hôm nay ta rất muốn đoạt người này!"

Nhị Cẩu Tử muốn nói mà không thể thốt ra lời, nghi ngờ hỏi: "Ngươi cứ như vậy tùy tùy tiện tiện mang người ta về núi? Không, không, không cần thương lượng với Nhị đương gia sao?"

Lời này vừa nói ra, Thẩm Trại Hoa cũng có chút chần chờ. Nàng không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có có chút sợ Nhị Đương Gia Đồi Giản trong miệng Nhị Cẩu Tử mà thôi. Đường đường một Đại đương gia Kim Ngân trại, sao lại phải sợ người đảm đương vai trò quân sư chứ? Nhưng có lẽ Thẩm Trại Hoa cũng hiểu, tất cả chuyện lớn nhỏ ở Kim Ngân trại này nếu không có Đồi Giản, khẳng định sẽ rất lộn xộn, đến lúc đó Đại đương gia như nàng làm gì còn chỗ đứng. Nhưng "Tiết Đinh Sơn" trước mắt này nàng đã chờ từ rất nhiều năm mới xuất hiện, nếu như hôm nay thả hắn ra, không biết lúc nào mới có thể gặp lại, chứ đừng nói đến việc thành thân.

Thẩm Trại Hoa muốn tăng thêm can đảm cho mình, dù sao hôm nay Đồi Giản không có ở đây, trước tiên nàng phải đoạt người trước đã, dù cho Đồi Giản có tức giận thế nào thì cũng là chuyện đã rồi. Nàng nâng đại đao lên, quay đầu lại nói với các huynh đệ sau lưng: "Trực tiếp lên! Ở giữa thì cứ để lại cho ta, còn lại các ngươi giải quyết! Nhớ đừng làm tổn thương người ta, nếu không về sau chung đụng sẽ rất khó coi! Đây là chuyện lớn cả đời của trại chủ ta, tất cả các ngươi nhớ phải thêm chút sức đấy!".

Nhị Cẩu Tử nhìn Thẩm Trại Hoa tay nắm chuôi đao, thân thể nghiêng về phía trước cũng sắp chạy ra ngoài, khẽ cắn răng, hô: "Trại chủ cũng đã lên tiếng rồi, chúng ta làm huynh đệ, nhất định phải giúp trại chủ giải quyết cho xong chuyện lớn cả đời này!".

Trong khi Nhị Cẩu Tử còn đang giương cao khẩu hiệu thì Thẩm Trại Hoa đã nhấc đao vọt tới chỗ đám người Hàn Dịch, đám huynh đệ đứng ở phía sau thấy thế, cũng hùng dũng vung vũ khí xông tới.

Thẩm Trại Hoa hành động bất ngờ, Hàn Dịch chưa kịp phản ứng thì đã thấy nàng vung đại đao lao đến trước mặt. Thời gian quá ngắn, hắn hoàn toàn bị động, nỗ lực tránh thoát đường đao, còn chưa đứng thẳng người, sống đao đã hung hăng bổ vào vai. Thẩm Trại Hoa trời sinh khí lực rất lớn, trong trại rất nhiều huynh đệ đều không phải là đối thủ của nàng, nhát đao này, dụng hết toàn lực, ép Hàn Dịch thiếu chút nữa quỳ một chân trên đất.

Trên bả vai thật sự rất đau, Hàn Dịch không khỏi hít vào một hơi lạnh. Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế, lập tức ngừng động tác: "Ngươi đừng chống trả nữa, người mà ngươi mang theo cũng không nhiều lắm, đều sắp bị huynh đệ ta đánh chết rồi!".

Hàn Dịch nghe vậy, trong lòng quýnh lên, theo phương hướng Thẩm Trại Hoa chỉ liền quay đầu nhìn lại, nhưng vẫn chưa phát hiện có bất kỳ thương vong nào, đang muốn quay đầu lại phản bác thì bỗng dưng thấy đau nhói, trước mắt tối xầm.

Trong lúc mơ hồ nghe Thẩm Trại Hoa lớn tiếng la: "Này, đừng đánh nữa, thủ lĩnh của các ngươi đã ở trong tay ta!".

******

Chờ đến lúc Hàn Dịch mở mắt ra, thì đã thấy mình bị trói gô ở trên giường.

Thẩm Trại Hoa đang ngồi bên cạnh bàn, buồn chán nghịch ly trà trong tay, ngẩng đầu thấy Hàn Dịch giùng giằng ngồi dậy, cười nhẹ nhàng rót chén nước đưa tới: "Ngươi có khát hay không, uống miếng nước đi đã!".

Hàn Dịch bị trói hơn nửa ngày, quả thật có chút khát, liền uống một hơi hết sạch, lúc này mới thoáng chậm lại, mở miệng hỏi: "Những binh lính đi theo ta vẫn tốt chứ?".

Thẩm Trại Hoa để chén nước sang một bên: "Ngươi đừng lo lắng, không ai bị thương cả, bọn họ đang uống rượu ngoài kia với đám huynh đệ của ta!". Dứt lời, Thẩm Trại Hoa mở cửa sổ ra, đỡ Hàn Dịch xoay người.

Cửa sổ vừa mở, mùi rượu trong sân liền theo cơn gió bay đầy phòng, xen lẫn mùi thịt nồng nặc, còn có cả mùi khói pháo nữa. Người trong viện đều uống đỏ tới tận mang tai, có vài người thậm chí còn so quyền với người bên cạnh, vô cùng náo nhiệt. Hàn Dịch quan sát một phen, mới phát hiện ra mấy người bên mình đã sớm luân hãm vào từng vò, từng vò rượu, thịt ngon, kề vai sát cánh với đám người trong trại, khoác lác vung quyền, rất thân mật.

"Xem kìa, ta không lừa gạt ngươi chứ. Ta đã nói mà, con người của ta quả thực, chưa bao giờ lừa gạt người khác. Ta biết đánh nhau, ăn cũng không nhiều, ngươi cưới ta, khẳng định sẽ không thua thiệt!". Thẩm Trại Hoa nhân cơ hội bán mình.

Hàn Dịch nghe vậy, cổ họng như nghẹn lại, do dự nửa ngày, mới mở miệng: "Nhưng hôm nay chẳng phải ngươi đã gạt ta quay đầu lại, sau đó đánh ta ngất xỉu sao?".

Thẩm Trại Hoa: "..... Cái đó, cái đó, không phải là thể hiện sự cơ trí của ta hay sao?".

Như bị cảm giác mộng du ập tới, Hàn Dịch dùng sức lắc lắc đầu, miễn cưỡng để bản thân tỉnh táo một chút, âm thầm giật giật ngón tay, lại phát hiện bị trói quá chặt, có lẽ không thể tự thân vận động, liền quyết định xuống tay từ chỗ Thẩm Trại Hoa, gạt nàng thả mình ra. Vì vậy liền hắng giọng, cố ý dịu dàng, nói: "Tiếp xúc được đã lâu, không biết cô nương tên họ là gì. Ta tên là Hàn Dịch, người trong kinh, trước đây không lâu mới đến đây nhậm chức!".

Thẩm Trại Hoa gật đầu: "Ngươi tên là Hàn Dịch hả! Còn tên ta là Thẩm Trại Hoa, về sau chúng ta đã là phu thê, cứ trực tiếp gọi ta Trại Hoa là được!".

Hàn Dịch thấy nàng đã liệt mình vào vị trí hôn phu, đầu đau như búa bổ, hắn cẩn thận cân nhắc một phen, rồi nói: "Thẩm cô nương, là như vậy, hai người kết muốn kết thành phu thê thì phải danh chính ngôn thuận, theo lệnh của phụ mẫu, lời của mối mai, vấn danh hạ sính chờ sáu lễ, không thể thiếu một cái nào, nếu không người ta sẽ chế cười không công nhận mối hôn sự này đâu!".

Thẩm Trại Hoa chẳng hề để ý phất phất tay: "Thủ tục nhiều như vậy để làm gì, thật sự là làm người ta chán ghét vô cùng. Ta và ngươi lưỡng tình tương duyệt, liền thuận thế kết thành phu thê là được rồi, quản người khác nghĩ gì làm chi. Về phần những người buôn chuyện nhàm chán kia cứ đừng động tới là được, qua một thời gian ngắn sẽ tự động biến mất thôi!".

Hàn Dịch thở dài, muốn giơ tay xoa xoa gân xanh đang in hằn lên trán, nhưng hai tay lại bị trói không thể cử động. Vừa trầm trầm thở dài, vừa nói: "Trước không đề cập tiện chút nào!".

Trong lúc nói chuyện, Hàn Dịch cảm giác mình đầu của mình càng ngày càng trầm, ngay cả người trước mắt cũng có chút mơ hồ. Thẩm Trại Hoa thấy hắn lung la lung lay ngồi không vững, liền ngoác miệng cười cười: "Lập tức sẽ cởi trói cho ngươi, đừng vội!".

Thẩm Trại Hoa còn chưa cởi dây ra, Hàn Dịch đã hùng hục chạy trở về trên giường. Trước khi mắt hoàn toàn nhắm lại, trong lòng còn thầm phàn nàn: tại sao có thể có thể vừa đánh ngất vừa hạ thuốc mê người ta chứ!

Chờ Hàn Dịch tỉnh lại lần nữa thì đã là rạng sáng rồi, xoay xoay cổ tay nhức mỏi, Hàn Dịch đang muốn đứng dậy thì bỗng dưng bên cạnh lại vang lên giọng nói của Thẩm Trại Hoa: "Ngươi tỉnh rồi!".

Sau đó, lại thấy người nào đó dụi dụi đôi mắt đang ngái ngủ, ở bên cạnh ngồi dậy. Hàn Dịch nhìn Thẩm Trại Hoa chỉ mặc độc một chiếc váy trong mỏng manh, theo bản năng xốc chăn nhìn một chút, lại phát hiện mình cũng nằm trong tình trạng y như thế. trong lúc nhất thời đầu óc có chút lờ mờ phát giác ra, sửng sốt hồi lâu mới khó khăn mở miệng nói: "Chúng ta đây là..."

"Động phòng rồi. Trước kia nghe người ta nói, sau khi động phòng là gạo sống đã nấu thành cơm chín, ta nghĩ ngươi nhất định không đồng ý, không vui vẻ lấy ta, nên mới ra quyết định đột ngột này!".

Hàn Dịch rất bất đắc dĩ ấn ấn huyệt thái dương, hỏi: "Ai đã dạy ngươi cái gạo nấu thành cơm này vậy?"

Thẩm Trại Hoa rất hả hê đáp: "Con người của ta ấy mà, trời sinh đã khá cơ trí, trước đó nghe các huynh đệ trong trại nói rằng chỉ cần gạo sống nấu thành cơm chín với cô nương nào đó là có thể cưới người ta về trại rồi, vạn sự tự thông, cần gì phải ai dạy chứ!".

Hiện tại Hàn Dịch đã quyết định buông tha việc thảo luận đề tài "Gạo sống nấu thành cơm chín" này, đứng dậy mặc quần áo tử tế, ngồi ở bên cạnh bàn trầm tư một phen, rồi nói: "Ta và ngươi ván đã đóng thuyền, nên ta sẽ không phụ ngươi, từ nay ngươi chính là chính thê của Hàn Dịch ta. Ngươi dọn dẹp một chút, đi theo ta vào trong thành ở thôi!".

Thẩm Trại Hoa cũng nhanh chóng mặc quần áo tử tế, hỏi: "Đi luôn bây giờ á, vậy những huynh đệ trong trại thì làm thế nào?"

"Ngươi hỏi bọn họ thử xem, xem có bằng lòng đầu quân cho ta hay không? Một thời gian ngắn nữa Phong Quận sẽ tiến hành chiêu binh mãi mã, ta thấy bản lĩnh của mấy người kia không tệ, nếu không muốn ở lại đây thì ta sẽ tiến cử họ với Đô Úy ở đó. Thế nào hắn ta cũng nể mặt ta đôi phần an bài bọn họ vào trong quân doanh!".

Mắt Thẩm Trại Hoa bỗng sáng lên, đứng ở trước mặt Hàn Dịch hỏi: "Thật sao, ha ha ngươi thật tốt. Vậy ta phải đi thương lượng với Giản Đồi một phen. Cho ngươi biết nhé, Đồi Giản này vô cùng thông minh, mọi chuyện trong trại này đều qua tay hắn ta giải quyết hết!".

Mà lúc này người vừa đứng ở cửa trại cũng có chút bất ngờ không kịp phản ứng. Hắn cũng chỉ vì chuyện trấn trên làm chậm trễ, không thể không ngủ lại một tối, nhưng lại lo lắng cho Thẩm Trại Hoa hành sự hồ đồ, nên sáng sớm đã chạy về. Nhưng nghênh đón hắn, lại là xác pháo đỏ tươi, cùng với mùi rượu thịt lưu lại trong không khí.

Đây rõ ràng là cảnh tượng sau cuộc vui. Nhưng lại không giải thích được, chuyện vui của ai?

Mí mắt hắn không tự chủ giật giật liên tục không ngừng. Hắn rất muốn bắt một người đến hỏi cho ra nhẽ, nhưng canh giờ này, trong trại hoàn toàn yên tĩnh, mọi người vẫn còn đang ngủ say, trước tiên cần phải trở về phòng của mình, nghỉ ngơi một lát sau đó sẽ hỏi thăm Thẩm Trại Hoa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Có điều không đợi mặt trời lên cao, Thẩm Trại Hoa đã mặt mũi hớn hở đẩy cửa phòng hắn ra, nụ cười trên mặt không hề che giấu: "Đồi Giản, ngươi trở về rồi sao, vừa hay ta có việc cần thương lượng với ngươi đây!".

"Chuyện gì? Ta mới vừa về, nhìn thấy khắp nơi đều là xác pháo đốt, đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngày hôm qua ta không có ở đây, ngươi dẫn các huynh đệ làm gì rồi hả? Không phải là bắt cô nương nhà nào đó về trại đấy chứ?". Đồi Giản càng nghĩ càng thấy rất có thể, đầu mơ hồ đau đau.

Đời này, có thể cũng chỉ có người trước mắt mới có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện đi dọn dẹp cục diện rối rắm tuy bất đắc dĩ, nhưng lại không hề bất mãn.

Vậy mà Thẩm Trại Hoa lại không hề nguỵ biện như trước đây, chỉ đỏ mặt, cười tươi như hoa nói: "Không phải cô nương, không phải cô nương!". Đồi Giản đang thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy nàng nói tiếp: "Là một nam nhân! Ta đoạt hắn về đây, đã cùng hắn gạo sống nấu thành cơm chín. Hiện tại hắn đã là tướng công của ta rồi, ha ha he he!".

Đột nhiên hắn cảm thấy như bị một cái chuông lớn hung hăng gõ mạnh vào đầu, trong lúc nhất thời bên tai chỉ còn lại âm thanh ong ong, đầu váng mắt hoa, trong lòng sôi trào dữ dội, ngay cả Thẩm Trại Hoa nói gì đều nghe không rõ. Hắn nỗ lực phất phất tay, vào nhà rót cho mình chén nước, rồi uống ừng ực, lúc này lòng mới thoáng chậm rãi một chút.

Thẩm Trại Hoa thấy hắn sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, cũng không nói nữa, theo vào phòng, đợi đến khi người nào đó uống nước xong, mới thận trọng ngồi ở bên cạnh, hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Có phải hai ngày nay bôn ba nên quá mệt mỏi hay không?".

Đồi Giản há mồm muốn chất vấn nàng vì sao lại tùy tiện thành thân với người khác như vậy nhưng nhìn gương mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì kia, những lời muốn nói lại đành phải yên lặng nuốt xuống.

Tạo hóa trêu ngươi! Chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng chỉ có thể nói với bản thân một câu tạo hóa trêu ngươi mà thôi. Hắn vốn cho là, dù cho tới bây giờ Thẩm Trại Hoa không hiểu tình yêu nam nữ là gì thì đến một ngày nào đó, nàng sẽ hiểu, nàng sẽ biết hắn nhiều năm làm bạn bên cạnh nàng là vì cái gì. Đồi Giản một mực chờ đợi Thẩm Trại Hoa hiểu rõ trái tim mình, nhưng ngày qua ngày, năm qua năm, chỉ chờ được tin tức nàng thành thân cùng người khác.

Đúng là quá buồn cười! Hắn mạnh mẽ uống thêm một chén nước, nhưng vẻ khổ sở lại không giảm đi chút nào.

Ngắm nhìn Thẩm Trại Hoa ngồi ở bên cạnh tay chân có chút luống cuống, Đồi Giản đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, thở dài nói: "Ngươi mới vừa nói những gì? Ta vừa rồi nhức đầu, không nghe rõ!".

Thẩm Trại Hoa thấy sắc mặt hắn đã hòa hoãn đi đôi chút, mới yên lòng, nói lại tính toán của Hàn Dịch cho Đồi Giản nghe, cuối cùng còn bồi thêm một câu: "Đồi Giản, hắn vì huynh đệ trong trại nghĩ ra kế sách này, đúng là người tốt vô cùng. Hai ngươi về sau nhất định có thể thành huynh đệ tốt!".

Đồi giản nửa buổi không lên tiếng, Thẩm Trại Hoa cho là hắn không muốn, có chút thấp thỏm, đang muốn mở miệng, lại nghe hắn đáp "Tốt". Trong lúc nhất thời mặt mày nàng càng thêm hớn hở, hung hăng vỗ lên vai Đồi Giản một cái.

Đồi Giản lại nói: "Ta sẽ hỏi các huynh đệ một chút, ai muốn gia nhập quân đội thì sẽ đi theo ngươi, số còn lại, thì tự tìm đường cho mình. Nhiều năm như vậy, trong trại cũng có chút bạc, phân cho mỗi người một ít, cũng không cần phải lo lắng về cuộc sống trong mấy năm tới nữa!".

Thẩm Trại Hoa hiếm khi nhạy cảm như thế, lập tức nghe được có gì đó không thích hợp: "Đi theo ta? Vậy còn ngươi?"

Đồi Giản giễu cợt cười một tiếng: "Ta? Ta dĩ nhiên là vân du tứ hải rồi. Các ngươi tân hôn ngọt ngào, ta đi theo để làm gì chứ?".

Thẩm Trại Hoa có chút ngượng ngùng, vò đầu cười ngây ngô: "Vậy thì có sao, hai ta bầu bạn nhiều năm như vậy. Hơn nữa, ta đây vốn là người nghĩa khí, làm sao có thể bởi vì tân hôn mà vứt bỏ huynh đệ không để ý tới chứ, đúng không."

Đồi Giản liếc nhìn người nào đó vẫn hồn nhiên ngây thơ, thì suy nghĩ lại càng hỗn loạn, trong miệng đắng chát, tình nghĩa tràn trề cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài. Do dự một lát, hắn giơ tay lên sờ sờ lên tóc Thẩm Trại Hoa, nhẹ nhàng nói: "Ta có người bạn cũ ở kinh đô, mấy hôm trước còn mời đến đó gặp gỡ hàn huyên. Nếu ngươi muốn đi theo Hàn Dịch đến Lâm Thành, ta cũng không cần phải quan tâm đến chuyện trong trại nữa, thong thả đến kinh đô ở một thời gian!"

Thẩm Trại Hoa thấy hắn đã tính toán đâu vào đấy, nên cũng không cố nài nỉ nữa, chỉ dặn: "Vậy ngươi cứ đến kinh đô trước, nếu sau này đổi chỗ rồi, nhất định phải sai người nói cho ta biết một tiếng, để còn nắm được tung tích của ngươi."

Đồi Giản gật đầu, tiễn nàng ra khỏi cửa phòng, đứng tựa khung dõi mắt nhìn theo bóng dáng vui sướng rời đi kia, hồi lâu, mới khẽ khàng thốt lên: "Bảo trọng!"

Đời này không cách nào thủ hộ, chỉ mong không quấy rầy hạnh phúc của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27

Lúc về đến nhà, trăng đã lên đến đỉnh đầu rồi. Cố Đồi trên đường về mệt mỏi rã rời, cuối cùng nằm ở trên lưng Cố Nam Châu ngủ say sưa. Thẩm Trại Hoa sau khi giúp Cố Nam Châu thận trọng thả cậu nhóc lên giường, liền dắt Tiểu Thụ quay trở về nhà.

Đun một nồi nước nóng hổi để ngâm chân, Thẩm Trại Hoa thoải mái khép mắt, đầu khẽ cúi thấp xuống, nhìn như đang ngủ thiếp đi tới nơi. Còn Tiểu Thụ thì ngược lại, không hề buồn ngủ chút nào, nhìn thẳng vào người nào đó nửa buổi, rồi đá đá chân hỏi: "Tỷ thích Cố Nam Châu đúng không?"

Thẩm Trại Hoa lập tức liền tỉnh táo, liếc nhìn Tiểu Thụ, thấy con bé không giống như đang nói mớ, vội hỏi ngược lại: "Sao đột nhiên muội lại hỏi như thế?"

Tiểu Thụ cúi đầu nhìn hai đôi chân chen chúc trong chậu gỗ, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt. Kể từ khi Lão Đầu bỏ đi, con bé liền vẫn sống dựa dẫm vào Thẩm Trại Hoa. Nàng đi đâu, thì con bé liền đi theo tới đó, chưa bao giờ rời xa. Trước đây kể cả Thẩm Trại Hoa đã thành thân với Hàn Dịch, nhưng con bé vẫn có thể cảm giác được, Hàn Dịch đối với mình và tỷ ấy không hề khác biệt gì. Sau này Hàn Dịch mất rồi, bản thân con bé và Thẩm Trại Hoa lặng lẽ dắt nhau đến định cư tại thôn Hạ Tuyền vắng vẻ này mà sống qua ngày, mặc dù kham khổ, nhưng hai người sống nương tựa lẫn nhau, ngày qua ngày cũng dễ dàng hơn nhiều.

Thế nhưng những ngày bình tĩnh vô ba đó lại đột nhiên chấm dứt bởi sự xuất hiện của Cố Nam Châu, hàng xóm láng giềng với nhay chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy. Hắn không hề có bất cứ hành động nào cố ý nhưng lại như dòng nước mát từ từ xâm nhập vào cuộc sống của bọn họ.

Mới vừa rồi trên đường trở về, con bé và Cố Đồi chạy ở phía trước, thỉnh thoảng lại ngừng bước, liếc về phía sau xem xét tình hình, đập vào mắt là hình ảnh hai người họ sóng vai đi cạnh nhau, không nhanh không chậm. Vóc dáng Cố Nam Châu rõ ràng cao hơn Thẩm Trại Hoa rất nhiều, lại không ngờ hòa hợp đến thế. Thẩm Trại Hoa đang nói gì đó, hắn thì hơi cúi đầu, nhìn chằm chằm người bên cạnh hết sức nghiêm túc. Đôi lúc tiếng cười của hắn theo gió mà đến, nhẹ nhàng và chậm rãi cực kì.

Đột nhiên Tiểu Thụ ý thức được, trong sinh mệnh Thẩm Trại Hoa cuối cùng rồi sẽ sẽ xuất hiện những người khác, đi cùng tỷ ấy đến hết đời.

Con bé nửa buổi không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào chậu rửa chân, Thẩm Trại Hoa thấy thế liền hỏi: "Không phải muội cũng thích hắn sao? Hắn không ngại phiền toái, dạy chúng ta hiểu biết chữ nghĩa, đối đãi với mọi người cũng rất bình hòa!". Sau đó lại bồi thêm một câu: "Hơn nữa dáng dấp cũng rất tốt!".

Tiểu Thụ buồn buồn đáp một tiếng rồi không nói thêm lời nào nữa. Thẩm Trại Hoa thở dài: "Muội đã trưởng thành rồi, không thông suốt đáng yêu như khi còn bé, trong đầu buồn bực ảo não, ta đoán chừng sợ về sau sẽ không được gả ra ngoài đâu!". Dứt lời còn làm bộ lắc đầu, giọng đầy hối ức.

"Tỷ cứ lo chăm sóc bản thân mình đi đã!". Nước có chút nguội, Tiểu Thụ định nâng chân lên hong khô, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Thẩm Trại Hoa đưa tay vuốt vuốt đầu Tiểu Thụ đáp: "Ta có gì mà phải tăng cường chăm sóc. Chờ đến khi muội gả vào một nhà tốt rồi thì ta sẽ trở về núi Kim Ngân, khai hoang một mảnh đất, tự mình nuôi sống mình."

"Tỷ không tái giá sao?", Tiểu Thụ hỏi.

Thẩm Trại Hoa gác chân lên thành bồn, hai tay chống cằm: "Ta đã từng tuổi này, lại còn đã hòa ly, có cái gì tốt mà gả? Mấy năm qua, Lý đại ca và Khâu nãi nãi không ngừng mai mối cho ta với vô số người nhưng thật sự ta không thấy hứng thú với họ chút nào!".

Tiểu Thụ nghe thấy thế liền buồn cười, chen miệng nói: "Nói gì? Nói với tỷ những chuyện phong hoa tuyết nguyệt sao?"

Thẩm Trại Hoa lắc lắc đầu: "Trong bụng ta không có chữ nghĩa gì, kể cả bọn họ nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt ta cũng không hiểu. Khâu nãi nãi nói, tìm nam nhân sống qua ngày, đàng hoàng thật thà là được. Những người đó đúng là đàng hoàng thật thà, nhưng mà ta thật không biết nói gì với họ cả. Ta không muốn lấy người quá trầm mặc, cả ngày chẳng thốt nổi một câu!".

"Ta chỉ muốn tìm người thật sự hòa hợp với mình. Mặc kệ là ta nói hắn nghe, hay là hắn nói ta nghe, đều được!". Thẩm Trại Hoa lại tiếp tục: "Nhưng vẫn chưa gặp được!".

Tiểu Thụ bất thình lình hỏi: "Hàn Dịch thì sao? Hắn với tỷ xem như cũng hòa hợp đấy chứ?".

Thẩm Trại Hoa đang dạt dào cảm khái, đột nhiên Tiểu Thụ lại chuyển đề tài về Hàn Dịch, khiến nàng trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, ngớ ngẩn, nói: "Chắc là cũng có chút chút!". Điệu bộ vô cùng thiếu tự tin.

Tiểu Thụ giả vờ nghiêm túc, nói: "Nhưng hình như muội nhớ là mỗi khi tỷ làm sai, đều bị huynh ấy mắng còn gì!".

Thẩm Trại Hoa đỏ mặt: "Cái đó, cái đó, cũng có khác gì hắn nói ta nghe đâu, đúng chứ!".

Tiểu Thụ hé miệng nở nụ cười, mắt thấy Thẩm Trại Hoa không nhịn được giơ tay lên muốn nhéo mình, vội vàng đi giày vào, hai ba bước chạy vào phòng ngủ nhảy lên kháng, im lặng chìm vào giấc mộng.

Thẩm Trại Hoa lắc đầu, bưng nước rửa chân ra cửa, rồi hắt ra ngoài sân. Mơ hồ nghe được sát vách, Cố Nam Châu đang nhỏ giọng gọi Cố Đồi, giọng điệu vừa bất đắc dĩ lại dịu dàng. Trong lúc nhất thời không muốn vào nhà, đặt mông ngồi ở ngưỡng cửa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vầng trăng đang treo cao.

Gần tới rằm, trăng vừa sáng lại vừa tròn. Ánh trăng dịu dàng, cúi đầu không nói, lẳng lặng đưa mắt nhìn xuống chúng sinh.

Có lẽ cũng sắp đến Trung thu rồi. Thẩm Trại Hoa yên lặng tính ngày, đại khái chỉ khoảng hai ba ngày nữa. Nàng lại chưa chuẩn bị gì cả. Những năm trước Trung thu cũng như thường ngày, nàng và Tiểu Thụ một chút ý tứ ăn mừng cũng không có, nhiều lắm là Khâu nãi nãi làm vài món ngon rồi kêu hai người sang ăn bữa cơm, còn lại cũng không có gì đặc sắc.

Thậm chí ngay cả bánh trung thu nàng cũng không làm. Tuy nói một mặt là bởi vì người thiên về phái hành động như nàng thực có chút lười, mặt khác có lẽ là do chỉ có hai người họ, ai cũng không hề thích náo nhiệt, cho nên không muốn tổ chức rềnh rang chi cho mệt.

Nhưng thời điểm này, khi nhìn vầng trăng sáng vằng vặc đang treo lơ lửng giữa không trung, nghe viện sát vách vang lên những tiếng động rất nhỏ, còn cả ánh đèn dầu leo lét hắt ra từ cửa sổ, đột nhiên Thẩm Trại Hoa lại muốn có một ngày trung thu thật ý nghĩa.

Đã nhiều năm nàng không trải qua một ngày trung thu náo nhiệt rồi. Năm trước ở Kim Ngân trại, ngày ngày đều náo nhiệt, tiết Trung thu thì lại càng không phải nói; Sau này khi về ở Hàn phủ, kể cả có ăn cơm nhanh một chút cũng có thể bị Cam Đường chê cười, khắp nơi đều là quy củ, trúng thu cũng thì lại càng quy củ.

Hôm nay, nàng muốn trôi qua một lễ Trung thu thật đặc biệt như mình từng mong muốn.

Nhất định sáng sớm mai phải mời Khâu nãi nãi đến. Nàng và Khâu nãi nãi là đầu bếp chính, Tiểu Thụ ở một bên giúp đỡ, lười biếng thì không có cơm ăn. Sau đó đợi đến tối, khẳng định trăng vừa lớn vừa tròn, trong phòng không đủ sáng, không bằng dời bàn ăn ra ngoài sân, mấy người vây quanh cái bàn ăn cơm, đỉnh đầu ánh trăng rọi, cũng tiết kiệm được dầu đốt. Chỉ là trong viện tử nhất định sẽ có nhiều muỗi, phải tìm ít lá ngải cứu đốt xung quanh, hun cho chúng bay sạch.

Nếu phụ tử Cố Nam Châu không chuẩn bị gì thì có thể kêu họ sang cùng nhau ăn cơm. Nhiều người mới náo nhiệt! Chỉ hai ba người, thì sao có thể gọi là đoàn viên.

Nghĩ đến tiết Trung thu vô cùng náo nhiệt, Thẩm Trại Hoa càng thêm vui vẻ, lại bắt đầu suy nghĩ nên làm nhân bánh Trung thu vị gì. Trong thôn thường thấy nhất là bánh Trung thu nhân đường trắng, bên trong còn cho thêm hai hạt đậu phộng. Mặc dù đơn giản, nhưng lại rất ngọt, mặc kệ là người lớn hay trẻ con, đều thích cả.

Nhưng cứ nghĩ tới việc Cố Nam Châu từ kinh đô tới đây, bao nhiêu của ngon vật lạ mà chưa nếm qua? Chắc chắn sẽ không thích đồ ăn đơn giản như vậy, nàng còn phải ngẫm lại xem có thể làm ra loại nhân bánh khác để hắn nếm thử hay không.

Aiz, thật là hao tổn tâm trí mà!

Từng cơn gió lạnh thổi qua, Thẩm Trại Hoa run rẩy cả người. Sát vách đã sớm yên lặng, ngay cả ánh sáng cũng đã tắt. Nàng ôm hai vai bị đông cứng, hung hăng hắt hơi một cái, vuốt vuốt chóp mũi, đặt chậu rửa chân ở nơi chân tường, vào nhà cái chốt cửa tắt đèn, chạy thật nhanh vào phòng ngủ, như cá chép như gặp nước chui ngay vào chăn.

Tiểu Thụ lật người, chỉ để lại bóng lưng cho Thẩm Trại Hoa. Thấy con bé ngủ ngon lành, đột nhiên nổi ý xấu, đưa bàn chân lạnh như băng nhẹ nhàng chạm vào bắp chân Tiểu Thụ nóng hừng hực.

Tiểu Thụ hàm hàm hồ hồ lầm bầm một tiếng, rụt chân lại, còn Thẩm Trại Hoa lại không hề muốn dừng lại, một lần nữa dán chân lên. Người bên cạnh vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, tiếp tục co người lại, còn nàng thì cứ tiếp tục sán đến. Cho đến khi không thể lui được nữa, Tiểu Thụ mới bình tĩnh vươn tay, muốn đẩy khối băng đáng ghét ra.

Thẩm Trại Hoa thấy mí mắt con bé giật giật liên tục, hình như chuẩn bị tỉnh lại, vội vàng lui chân về, vội vàng dập tắt đèn dầu, cười vui vẻ, từ từ ngủ.

######

Mười lăm tháng tám.

Từ sáng sớm Cố Nam Châu đã thu dọn thỏa đáng đi đến học đường. Thẩm Trại Hoa dọn dẹp chén đũa, liền đi đến nhà Khâu nãi nãi, chết sống kéo bà đến viện nhà mình, trực tiếp đẩy người vào phòng bếp.

Một phen bận rộn, đã đến buổi trưa. Thẩm Trại Hoa và Khâu nãi nãi mải mê quên mất đã đến giờ cơm trưa, còn Cố Nam Châu đã hết giờ dạy, trong tay còn cầm một rổ lê, nghe mùi thơm đi vào phòng bếp.

Sau khi hắn vào cửa, Thẩm Trại Hoa còn đang phồng mang trợn má thổi lửa, trông chẳng khác gì con ếch. Bóng dáng người nào đó cao ngất, mặc dù bị bếp lò ngăn trở, nhưng vẫn thấy rất rõ ràng cảnh đó.

Cũng không biết là củi đốt có chút ẩm ướt hay là do không thông khí, mà trong lò chỉ mơ hồ có ánh lửa, mãi mà không cháy to lên được. Khâu nãi nãi đứng ở đối diện, đưa lưng về phía Cố Nam Châu, giơ cái xẻng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kêu: "Lửa đâu lửa đâu? Ngươi hơi sức lớn như thế mà ngay cả một tí lửa cũng không thổi lên được là sao. Cho mỡ vào bao lâu mà còn chưa tan ra nổi!".

Thẩm Trại Hoa cũng vội cuống cả lên. Bình thường nổi lửa đều rất dễ dàng, tùy tùy tiện tiện quạt một phát liền cháy bùng bùng, xào món ăn nào mà chẳng được...! Nhưng hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng đã thổi mấy lần rồi, nhưng lần nào cũng chỉ liu riu không tạo nổi nhiệt chứ nói đến nấu thức ăn. Thổi đến sái cả quai hàm, cònbị Khâu nãi nãi không ngừng thúc giục, càng làm cho sau gáy nàng không ngừng đổ mồ hôi.

Bất đắc dĩ để ống thổi lửa xuống, Thẩm Trại Hoa vuốt vuốt quai hàm, âm thanh vô cùng uất ức: "Bà đừng vội, con cũng sắp sái cả quai hàm ra rồi. Bà tha cho con đi, lập tức sẽ có lửa cho bà ngay thôi!". Nói xong liền vặn eo bẻ cổ đứng lên "Ai ôi ai ôi cái eo của ta!".

Còn chưa duỗi thẳng lưng, đã nhìn thấy Cố Nam Châu đang đứng ở cửa, trong nháy mắt liền lúng túng, hai tay giơ lên cao, để xuống không được mà không để xuống cũng không xong.

Mà Cố Nam Châu lần này nhìn càng thêm thêm rõ ràng.

Chân không chạm đất bận rộn từ lúc sáng sớm, nên tóc Thẩm Trại Hoa đã có chút xốc xếch, có mấy sợi bung ra, xõa xuống hai bên má. Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, dưới ánh mặt, mặt hơi phiếm hồng, hơn nữa còn có dấu tro nhàn nhạt. Quanh miệng là một vòng đen xì có lẽ là do thổi lửa quá hăng say nên mới để lại vết tích.

Cố Nam Châu lập tức liền cười thầm. Kể từ khi có nàng nấu cho hắn và Cố Đồi một ngày ba bữa, lâu lắm chưa từng đặt chân vào bếp. Một là không cần, hai là cảnh tượng hắn không cẩn thận thiêu hủy phòng bếp nhà mình thật sự làm cho người ta khó quên. Hôm nay nếu không phải muốn đưa lê cho Thẩm Trại Hoa, đúng dịp vào phòng bếp, sợ là đã bỏ lỡ cơ hội này.

Người nào đó có chút chật vật lại trong sáng quay sang làm nũng với Khâu nãi nãi, hai má phồng lên chẳng khác nào một đứa trẻ cả.

Khâu nãi nãi thấy Thẩm Trại Hoa giống như bị người điểm huyệt bất động đứng mãi ở đó, rồi quay đầu lại ngó về phía ngưỡng cửa, sau khi nhìn thấy Cố Nam Châu, liền tùy tiện nói: "Cố Phu Tử đã dạy học về rồi sao. Mau lên nhà chính ngồi đi, đấng mày râu ai lại đến phòng bếp làm cái gì, toàn là khói dầu, đừng để bị ám vào người!".

Cố Nam Châu thuận tay đặt lê ở bên cạnh cửa, rồi nói: "Bà cứ gọi tên con là được rồi, không cần phải khách khí như thế đâu!". Hắn đi tới bên cạnh Thẩm Trại Hoa, cầm ống đồng lên, rồi bảo: "Để ta thổi cho, ngươi cứ làm việc khác đi!".

Thẩm Trại Hoa đời nào chịu, liền thò tay muốn đoạt ống thổi lại. Cố Nam Châu lại giữ chặt, rồi đẩy nàng đi ra ngoài: "Ngươi cứ làm việc khác đi. Ta thấy ngươi nổi lửa nửa ngày mà không lên, cứ để ta thử một chút xem thế nào, biết đâu lại lên thì sao?".

Miệng vừa nói xong, trên tay đã hành động, đặt mông ngồi ở trước cửa lò, thổi một hơi.

Thẩm Trại Hoa đứng yên ở đó không động. Nàng đã biết bản lĩnh của Cố Nam Châu, tất nhiên sẽ không tin tưởng hắn có thể thổi lò được, có lẽ chỉ nhất thời vui mừng, thôi cứ để cho hắn thử một lần cũng không sao.

Ai ngờ người nọ còn chưa có thổi được mấy lần đâu rồi, lửa đã cháy bùng lên, ngọn lửa cũng nhảy tót lên cửa lò.

Mỡ trong nồi cũng nhanh chóng tan ra. Khâu nãi nãi nhìn Thẩm Trại Hoa chê cười: "Nhìn thấy chưa, người ta chỉ là một người đọc sách cũng có thể thổi được lửa, còn ngươi ngày ngày ở trong nhà bếp mà còn làm không tốt bằng!"

Thẩm Trại Hoa hoàn toàn bất đắc dĩ với đống củi kia! Đầu năm nay thế nào mà củi đốt còn biết chọn người thế này? Nàng im lặng thở dài, chạy tới chỗ tấm thớt nói: "Để con thái thức ăn."

Cố Nam Châu thấy thế thò đầu ra, nói: "Đừng quên lau mặt trước đã. Trên mặt ngươi có bụi đấy!".

Thẩm Trại Hoa quay đầu lại nhìn về phía hắn hỏi: "Ở đâu?"

Cố Nam Châu chỉ chỉ vào miệng, rồi lại chỉ vào trán, cười vô cùng dịu dàng.

Mặt Thẩm Trại Hoa chợt nóng bừng lên, chẳng khác nào cái lò lửa kia, càng ngày lại càng nóng. Không kìm được đưa tay lên ra sức lau mặt, rồi vội vàng chạy ra khỏi nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.